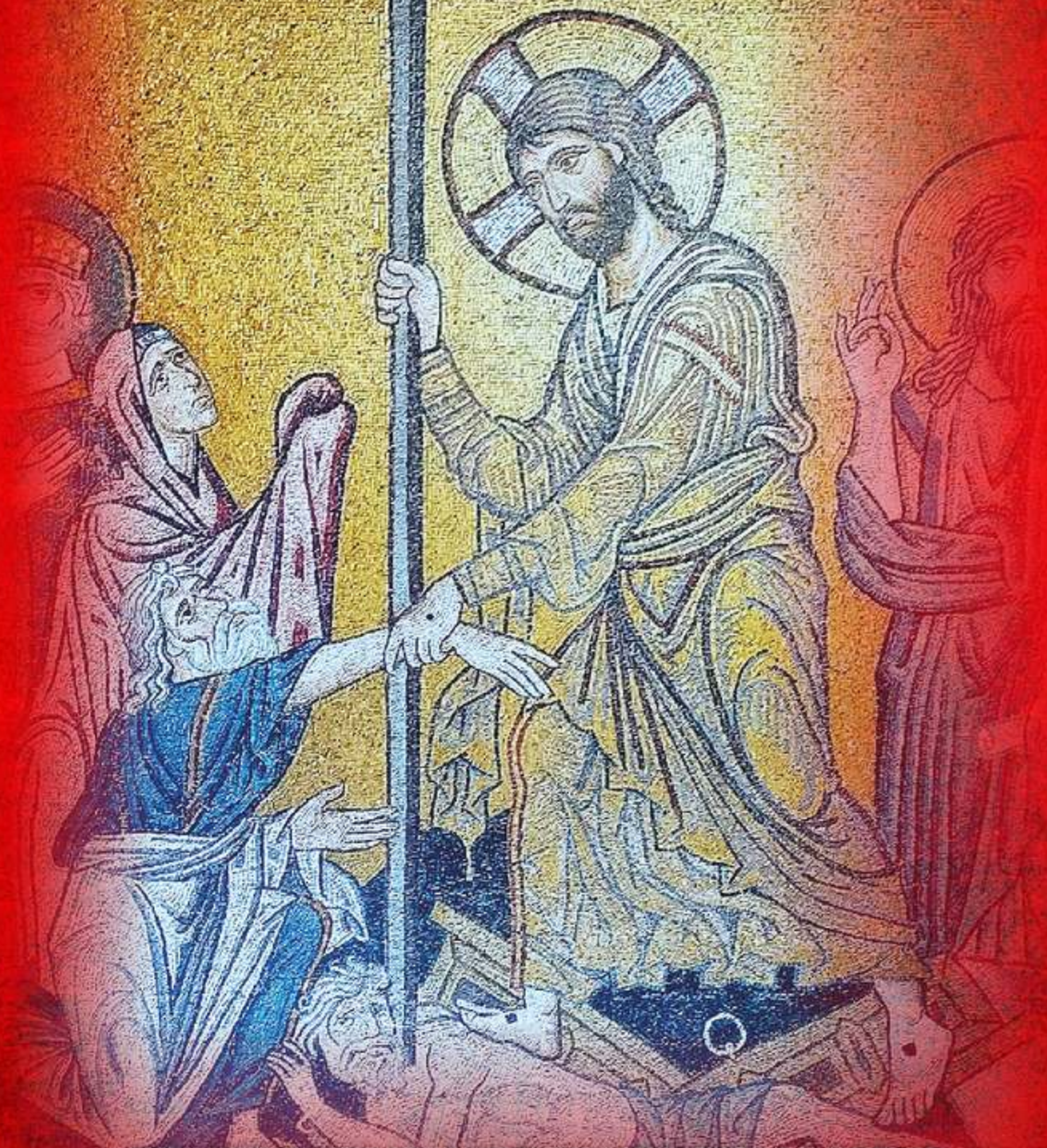

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΠΙΚΗΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΛΣΤ' • ΤΕΥΧΟΣ 294 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ- ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2025

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας»

Περιοδική έκδοση τοῦ
Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Δ/ΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
Ἀλέξανδρος Ἀναγνωστόπουλος

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ἄρχιμ. Νικήτας Χαλέμης
Πρωτ. Χριστόδουλος Καμπερίδης
Παναγιώτης Σκαλτσῆς
Φιλοκτῆμων Φάκας
Χαράλαμπος Βουρουτζίδης

Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερὰ Μητρόπολις
Σερρῶν & Νιγρίτης
Κύπρου 10, 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς ὁποῖες
καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	σε.λ.
• Κατηχητικός Λόγος Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.	03
• Λόγος εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.	06
• Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Λόγος κατηχητήριος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.	08
• Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Ποιμαντορική καὶ Πνευματική Διδαχή ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν.	10
• Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Πατριαρχική Απόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα	13
• Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Ποιμαντορική Διδαχή ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.	16
• Πρωτοπρεσβυτέρου π. Χριστοδούλου Καμπερίδη, Ὁ ἡμερολογιακὸς καθορισμὸς τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα.	19
• Φωτίου Κόντογλου, Ἡ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως.	26
• Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, "Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες... τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν", (Ἀποκ. ιδ', 13).	28
• Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Κουτσούρα, Εὐλαβικὸ ὁδοπορικὸ στὴν Ἰταλία.	31
• Ἱεραποδημία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν στὴν ὁμόδοξη χώρα τῆς Ρουμανίας.	34
• Λ. Ἐκόντζου, "Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος". Θεολογικὸ σχόλιο στὸ περιεχόμενον καὶ τὸ νόημα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.	36
• Φ. Φάκας, "Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου", (Ἰω. 20, 18).	38
• Χ. Βουρουτζίδης, Ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητή.	41
• Ἐκκλησιαστικὲς εἰδήσεις καὶ χρονικά.	45

Ἀσκητικὴ Γωνιά

Αὐτὸς γὰρ Κύριος θάνατον ὑπέμεινεν, ἵνα ἡμεῖς ζωῆς ἀπολαύσωμεν. Ὑπέστη ταπείνωσιν, ἵνα ἡμεῖς τὴν δόξαν αὐτοῦ κληρονομήσωμεν.
Μέγας Ἀθανάσιος

Ὁ Χριστὸς ἐξῆλθε ἐκ τοῦ τάφου ὡς νικητῆς, λύσας τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἐποίησε τὴν ζωὴν ἀθάνατον ἐν ἑαυτῷ.
Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας

Διὰ τοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστάσεως, ὁ Χριστὸς ἀνέστησε τὴν πεπτωκυῖαν φύσιν, καὶ ἄνοιξε τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν αἰώνιον βασιλείαν.
Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ἉΓΙΟΥ ἸΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Εἴ τις εὐσεβής καί φιλόθεος, ἀπολαύ-
ετω τῆς καλῆς ταύτης καί λαμπρᾶς
πανηγύρεως.

Εἴ τις εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς
τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ.

Εἴ τις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαύετω νῦν
τό δηνάριον.

Εἴ τις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο,
δεχέσθω σήμερον τό δίκαιον ὄφλημα.

Εἴ τις μετὰ τὴν τρίτην ἦλθεν, εὐχαρί-
στως ἔορτασάτω.

Εἴ τις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδέν
ἀμφιβαλλέτω· καί γάρ οὐδέν ζημιοῦ-
ται.

Εἴ τις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, προ-
σελθέτω, μηδέν ἐνδοιάζων.

Εἴ τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἑνδεκάτην,

μή φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος
γάρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον
καθάπερ καί τὸν πρῶτον· ἀναπαύει τὸν
τῆς ἑνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ
τῆς πρώτης· καί τὸν ὑστερον ἐλεεῖ καί
τὸν πρῶτον θεραπεύει· κακείνω δίδωσι
καί τούτω χαρίζεται· καί τὰ ἔργα
δέχεται καί τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καί
τὴν πρᾶξιν τιμᾶ καί τὴν πρόθεσιν
ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς
τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ὑμῶν· καί πρῶτοι
καί δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε.
Πλούσιοι καί πένητες μετ' ἀλλήλων
χορεύσατε· ἐγκρατεῖς καί ράθυμοι τὴν
ἡμέραν τιμήσατε· νηστεύσαντες καί μή
νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ
τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ

μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως· πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνεῖτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ Βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἠλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἔσβησεν αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος.

Ἔσκυλευσε τὸν ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας ἐβόησεν· ὁ ἄδης φησίν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω.

Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ κατηργήθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐνεκρώθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ καθηρέθη.

Ἐπικράνθη· καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη.

Ἔλαβε σῶμα καὶ Θεῶ περιέτυχεν.

Ἔλαβε γῆν καὶ συνήνητησεν οὐρανῶ.

Ἔλαβεν ὅπερ ἔβλεπε καὶ πέπτωκεν ὄθεν οὐκ ἔβλεπε.

Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον;

Ποῦ σου, ἄδη, τό νίκος;

**Ἄνέστη Χριστός
καὶ σύ καταβέβλησαι.**

**Ἄνέστη Χριστός
καὶ πεπτώκασι δαίμονες.**

**Ἄνέστη Χριστός
καὶ χαίρουσιν ἄγγελοι.**

**Ἄνέστη Χριστός,
καὶ ζωὴ πολιτεύεται.**

**Ἄνέστη Χριστός
καὶ νεκρός οὐδεὶς ἐπὶ μνήματος.**

Χριστός γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἑρμηνευτικὴ ἀπόδοση

Ὅποιος εἶναι εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἄς ἀπολαύσει τὴν ὥραία καὶ λαμπρὴ αὐτῆ ἑορτῆ. Ὅποιος δούλος ἔχει διαθέσεις ἀγαθές, ἄς εἰσέλθει στή χαρὰ, γεμᾶτος μέ εὐφροσύνη πού χαρίζει ὁ ἀναστημένος Κύριός του. Ὅποιος καταπονήθηκε μέ τὴ νηστεία, ἄς ἀπολαύσει τώρα τὴν ἀμοιβή του. Ὅποιος ἀπὸ τὴν ἕκτη ὥρα ὑπηρέτησε τὸν Κύριο, ἄς πάρει σήμερα τὴν ἀμοιβή πού δικαιούται. Ὅποιος προσῆλθε στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὴν ἐνάτη, ἄς πάρει κι αὐτός πρόθυμα μέρος στήν Ἀναστάσιμη γιορτῆ. Ὅποιος προσῆλθε μετὰ τὴν δωδεκάτην, ἄς μὴν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία· καθόλου δέν θὰ τιμωρηθεῖ. Ὅποιος καθυστέρησε κι ἤρθε μετὰ τὴν τρίτην, ἄς πλησιάσει τὸν Κύριο χωρὶς κανένα δισταγμό καὶ φόβο. Ὅποιος προσῆλθε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν, ἄς μὴν ἔχει κανένα φόβο, ὅτι τάχα, ἐπειδὴ ἔχει φτάσει καθυστερημένος, δέν θὰ τὸν δεχθεῖ ὁ Θεός. Γιατί ὁ Κύριος δίνει πλουσιοπάροχα τίς δωρεές Του. Γι' αὐτό δέχεται καὶ τὸν τελευταῖο, μέ τὴν ἴδια προθυμία πού εἶχε δεχθεῖ καὶ τὸν πρῶτο. Χαρίζει ἀνάπαυση καὶ εἰρήνη σ' ἐκεῖνον πού ἔφτασε ἀργά, ὅπως ἀκριβῶς κάνει καὶ μέ τὸν πρῶτο. Ἐλεεῖ κι ἐκεῖνον πού ἔφτασε τελευταῖος, ἀλλὰ περιποιεῖται κι ἐκεῖνον πού πρῶτος ἤρθε. Καὶ στόν ἕναν δίνει καὶ στόν ἄλλο προ-

σφέρει. Καί τά ἔργα τῆς ἀρετῆς δέχεται, ἀλλά καί τήν ἀπλή διάθεση ἀναγνωρίζει. Καί τήν πράξη τήν ἀγαθή τιμᾶ, ἀλλά καί τήν ἀπλήν πρόθεση ἐπαινεῖ.

Εἰσέλθετε λοιπόν ὅλοι στή χαρά τοῦ Κυρίου σας. Καί ἐκεῖνοι πού πρῶτοι φτάσατε κι ὅσοι ἤρθατε δεύτεροι, λάβετε τόν μισθόν σας. Πλούσιοι καί φτωχοί πανηγυρίστε. Ὅσοι ἐγκρατευτήκατε, ἀλλά κι ἐκεῖνοι πού ἔχετε βραδυπορήσει στήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν τιμήστε τήν σημερινή ἡμέρα. Ὅσοι νηστέψατε καί ἐκεῖνοι πού δέν νηστέψατε, εὐφρανθεῖτε σήμερα. Ἡ (Ἁγία Τράπεζα) εἶναι γεμάτη, ἀπολαύστε τήν ὅλοι. Ὁ Μόσχος εἶναι ἀφθονος καί ἀνεξάντλητος. Δέν ἐπιτρέπεται λοιπόν νά φύγει κάποιος πεινασμένος. Ὅλοι ἀπολαύστε τό Συμπόσιο πού παρατίθεται γιά τούς πιστούς. Ὅλοι ἀπολαύστε τά θεία δῶρα πού προσφέρει ἡ Θεία ἀγαθοσύνη. Κανένας πιά νά μή θρηνεῖ τή φτώχεια του, γιατί τώρα ἔγινε φανερή ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐκείνη πού προσφέρεται σ' ὅλους ἐξίσου. Κανένας νά μήν κλαίει πιά τά πταίσματά του, γιατί συγχώρεσή μας εἶναι ὁ Ἀναστημένος. Κανένας ἄς μή φοβᾶται πιά τό θάνατο, γιατί ὁ θάνατος τοῦ Σωτήρα μας μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπό τό θάνατο καί τή φθορά. Γιατί ἂν κι ὁ Σωτήρας μας κρατήθηκε ἀπό τό θάνατο, τελικά τόν ἐξαφάνισε. Ὁ Κύριός μας πού κατέβηκε στόν ἄδη ἄρπαξε κι ἀνέσυρε μαζί Του ὅσους κρατοῦσε ὁ ἄδης. Ὁ Κύριος πίκρανε τόν ἄδη, ὅταν ἐκεῖνος ὁ παμφάγος Τόν κατάπιε. Κι αὐτό ἦταν πού προβλέποντάς το παλιά ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶχε βροντοφωνήσει: Χριστέ μου, ὅταν ὁ ἄδης ἐκεῖ κάτω στό σκοτάδι σέ συνάντησε, πικράνθηκε. Καί πολύ σωστά πικράνθηκε, γιατί ἀπό τότε καταρ-

γήθηκε. Πικράνθηκε γιατί ξεγελάστηκε. Πικράνθηκε γιατί θανατώθηκε. Πικράνθηκε γιατί ἔχασε πιά τήν ἐξουσία του. Πικράνθηκε γιατί ὁ ἴδιος τώρα ὑποδουλώθηκε. Ἐκεῖνος, καθώς νόμιζε, εἶχε λάβει σῶμα θνητό καί βρέθηκε ἀπρόσμενα μπροστά σέ Θεό. Ἐκεῖνος εἶχε πάρει χῶμα ἀπό τή γῆ καί συνάντησε Θεό, πού εἶχε κατεβεῖ ἀπό τόν οὐρανό. Ἐκεῖνος εἶχε πάρει ἓνα σῶμα ὄρατό καί καταισχύνηκε ἀπό τόν ἄορατο.

Ποῦ εἶναι λοιπόν
ἄδη ἡ νίκη σου;
Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός
καί ἔχεις πιά ὀριστικά κατανικηθεῖ.
Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός
καί οἱ δαίμονες ἔχουν στά βάραθρα
τῆς ἀπώλειας γκρεμιστεῖ.
Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός
καί χαίρουν οἱ Ἄγγελοι.
Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός
καί ἡ ζωὴ παντοῦ βασιλεύει.
Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός
καί δέν θά μείνει πιά κανένας
νεκρός στό μνήμα.

Γιατί μέ τήν Ἀνάστασή Του ὁ Χριστός ἔγινε ἡ ἀρχή τῆς ἀναστάσεως ὅλων ὄσων ἔχουν κοιμηθεῖ. Σ' Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ ἐξουσία στούς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου

Πάσχα τοῦ Κυρίου, Πάσχα, καί πάλιν θά εἶπω Πάσχα πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτὴ εἶναι δι' ἡμᾶς ἡ ἑορτὴ τῶν ἑορτῶν καὶ ἡ πανήγυρις τῶν πανηγύρεων, ἡ ὁποία τόσον πολὺ ξεπερνᾷ ὄχι μόνον τὰς ἀνθρωπίνας καὶ τὰς προερχομένας ἀπὸ τῆν γῆν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνας τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄσας τελοῦνται πρὸς τιμὴν Του, ὅσον ξεπερνᾷ ὁ ἥλιος τοὺς ἀστέρας. Εἶναι μὲν καλὴ καὶ ἡ χθεσινὴ μας λαμπροφορία καὶ ἡ φωταψία, τὴν ὁποῖαν ἐκάμαμεν καὶ ὁ καθένας μόνος του καὶ ὅλοι μαζί ἀπὸ κοινοῦ, καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν κάθε ἀνθρώπος καὶ σχεδὸν κάθε τι τὸ ὁποῖον

ἔχει ἀξίαν κατεφωτίσαμεν μὲ πλῆθος πυρσῶν τὴν νύκτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σύμβολον τοῦ μεγάλου φωτός, ὅπως καὶ ὁ οὐρανὸς φωτίζει ἀπὸ ἐπάνω, καταυγάζων ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν ὠραιότητά του, ὅπως αἱ ὑπερουράνιοι φύσεις καὶ οἱ ἄγγελοι, ἡ πρώτη φωτεινὴ φύσις μετὰ τὴν πρώτην, ἐπειδὴ ἀπὸ ἐκείνην προέρχεται, καὶ ὅπως ἡ Τριάς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔχει δημιουργηθῆ ὅλον τὸ φῶς, ἀλλὰ εἶναι ἀκόμη ὠραιότερα καὶ πῶς ἐπίσημος ἡ σημερινή. Καθὸσον χθὲς μὲν τὸ φῶς ἦτο προάγγελος τοῦ μεγάλου Φωτός, τὸ ὁποῖον ἀνασταίνεται, καὶ κατὰ κάποιον τρόπον μία προεόρτιος

χαρά, σήμερα δέ εορτάζομεν τήν ἰδίαν τήν Ανάστασιν, ἡ ὁποία δέν ἀποτελεῖ πλέον ἀντικείμενον ἐλπίδος, ἀλλά ἔχει ἤδη γίνει πραγματικότης καί ἔχει συγκεντρώσει γύρω της ὅλον τόν κόσμον. Ὁ καθένας μὲν λοιπόν μέ τόν τρόπον του ἄς προσφέρῃ τόν καρπὸν του καί τόν χρόνον αὐτόν καί ἄς προσφέρῃ δῶρον εορταστικόν ἀπὸ τὰ πνευματικὰ τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ ὁ Θεός, μικρόν ἢ μεγαλύτερον ἀναλόγως πρὸς τὰς δυνάμεις του. Διότι τό νά προσφέρῃ κανεῖς δῶρον ἀντάξιον πρὸς τήν εορτήν θά ἤμποροῦσαν ἴσως μόλις καί μετὰ βίας νά τό ἐπιτύχουν οἱ ἄγγελοι, οἱ πρῶτοι πνευματικοί καί καθαροί καί θεαταί καί μάρτυρες τῆς οὐρανόθεν δόξης, ἔστω καί ἂν εἶναι προσιτόν εἰς αὐτούς κάθε εἶδος ἐξύμνησις. Ἡμεῖς δέ θά προσφέρωμεν τόν λόγον, τό πιό ὠραῖον καί πολύτιμον ἀπὸ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτομεν, ὑμνοῦντες καί κατ' ἄλλον τρόπον τόν Λόγον διὰ τὰς εὐεργεσίας Του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους...

Ἀλλά, ὦ Πάσχα, τό μέγα καί ἱερόν, τό ὁποῖον καθαρίζεις ὁλόκληρον τόν κόσμον! Διότι θά σοῦ ὁμιλήσω ὡσάν νά ἤσουν ἐμψυχον.

**Ὡ Λόγε τοῦ Θεοῦ καί Φῶς
καί Ζωή καί Σοφία καί Δύναμις!**

Διότι χαίρομαι μέ ὅλα Σου τά ὀνόματα. Ὡ γέννημα καί κίνησις καί σφραγίς τοῦ μεγάλου νοῦ!

Ὡ Λόγε, ὁ ὁποῖος κατανοεῖσαι καί, ἀνθρώπε, ὁ ὁποῖος φαίνεσαι, καί ὁ

ὁποῖος φέρεις τά πάντα συγκεντρωμένα εἰς τόν λόγον τῆς δυνάμεώς σου! Τώρα μὲν ἄς δεχθῆς τόν λόγον αὐτόν ὄχι ὡς τόν πρῶτον καί καλύτερον καρπὸν τῆς καρποφορίας μας, ἀλλά ὡς συμπληρωμά της ἴσως, εὐχαριστήριον ἀλλά καί συγχρόνως παρακλητικόν, διὰ νά μὴν ὑποφέρωμεν διὰ τὰς ἐντολάς Σου τίποτε περισσότερο ἐκτός ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα καί τοὺς ἱερούς κόπους καί πόνους, μέ τοὺς ὁποῖους ἔχομεν ζῆσει μέχρι σήμερα. Καί ἄς σταματήσῃ τήν τυραννίαν τοῦ σώματος ἐναντίον μας (βλέπεις πόσον μεγάλη εἶναι, Κύριε, καί πόσον μᾶς γονατίζει!), ἢ τήν κρίσιν Σου, εἴαν πρόκειται νά καθαρισθῶμεν ἀπ' αὐτό. Ἐάν δέ φθάσωμεν ἐπαξίως εἰς τό ποθοῦμενον τέρμα καί γίνωμεν δεκτοί εἰς τὰς οὐρανόθεν σκηνάς, θά Σοῦ προσφέρωμεν μέ προθυμίαν θυσίας δεκτάς εἰς τό ἅγιόν Σου θυσιαστήριον, ὦ Πάτερ καί Λόγε καί Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπειδή εἰς Σέ ὀφείλεται κάθε δόξα, τιμὴ καί ἐξουσία εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ ΚΑΤΗΧΗΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙ Τῆ ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ, ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,
ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
ΠΑΡ' ΗΜΩΝ ΔΕ ΕΥΧΗ, ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΥΤΧΩΡΗΣΙΣ

Τιμώτατοι ἀδελφοί Τεράρχαι καί τέκνα
ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εἰσερχόμεθα καί πάλιν, εὐδοκία καί χάριτι τοῦ ἀγαθοδότη Θεοῦ, εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, τήν εὐλογημένην περίοδον νηστείας καί μετανοίας, πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καί συμπορεύσεως μετά τοῦ ἐρχομένου πρὸς τό ἐκούσιον πάθος Κυρίου, ἵνα φθάσωμεν προσκυνῆσαι τήν λαμπροφόρον Αὐτοῦ Ἀνάστασιν, καί ἀξιωθῶμεν ἐν αὐτῇ τῆς ἡμετέρας «διαβάσεως» ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς «ἄ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὖς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη» (Α΄ Κορ. β', 9).

Εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἦτο περίοδος προετοιμασίας τῶν κατηχουμένων διά τό βάπτισμα, τό ὁποῖον ἐτελεῖτο κατά τήν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως. Τήν ἀναφοράν πρὸς τό βάπτισμα διασώζει καί ἡ θεώρησις καί βίωσις τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς κατ' ἐξοχήν καιροῦ μετανοίας, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ὡς «ἀνάκλησις βαπτίσματος» καί ὡς «δεύτερον βάπτισμα», ὡς «συνθήκη πρὸς Θεόν δευτέρου βίου», ἀναβίωσις δηλαδή τῶν δωρεῶν τοῦ βαπτίσματος καί ὑπόσχεσις πρὸς τόν Θεόν δι' ἑναρξιν νέας πορείας ζωῆς. Αἱ ἀκολουθίαι καί ἡ ὕμνολογία τῆς περιόδου συνδέουν αὐτόν τόν πνευματι-

κόν ἀγῶνα τῶν πιστῶν μέ τήν προσδοκίαν τοῦ Πάσχα τοῦ Κυρίου, διά τῆς ὁποίας ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία ἀναδίδει εὐωδίαν πασχαλίου χαρᾶς.

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι εὐκαιρία συνειδητοποιήσεως τοῦ βίου καί τοῦ πλούτου τῆς πίστεώς μας ὡς «προσωπικῆς συναντήσεως μέ τόν Χριστόν». Ὁρθῶς τονίζεται ὅτι ὁ Χριστιανισμός «εἶναι στό ἔπακρο προσωπικός», χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι εἶναι «ἀτομοκεντρικός». Οἱ πιστοί «συναντοῦν, ἀναγνωρίζουν καί ἀγαποῦν τόν ἕνα καί τόν αὐτόν Χριστόν», ὁ ὁποῖος «τόν ἀληθινόν ἄνθρωπον καί τέλειον... πρῶτος καί ἄμικτος ἔδειξεν» (Νικόλαος Καβάσιλας). Ἐκεῖνος καλεῖ πάντας πρὸς σωτηρίαν καί τόν κάθε ἄνθρωπον προσωπικῶς, ὥστε ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ καθενός, πάντοτε «ριζωμένη στήν κοινή πίστη», νά εἶναι «ταυτόχρονα μοναδική».

Ἐνθυμούμεθα τό ὑπέροχον Παύλειον «Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός· ὁ δέ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καί παραδόντος ἑαυτόν ὑπέρ ἐμοῦ» (Γαλ. β', 20). Ἐδῶ τό «ἐν ἐμοί» τό «μέ» καί τό «ὑπέρ ἐμοῦ» δέν λέγονται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό «ἐν ἡμῖν, τό «ἡμᾶς» καί τό «ὑπέρ ἡμῶν» τῆς «κοινῆς σωτηρίας». Ὁ Απόστολος τῆς ἐλευθερίας, ἀκρῶς εὐγνώμων διά τά οὐ-

ράνια αγαθά τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγεννήσεώς του, «τό κοινόν ἴδιον ποιεῖται», ὡς ὁ προαιώνιος Λόγος τοῦ Θεοῦ νά ἐνηνθρώπησε, νά ἐσταυρώθη καί νά ἀνέστη ἐκ νεκρῶν «δι' αὐτόν προσωπικῶς».

«Μοναδική» καί «βαθιά προσωπική» εἶναι ἡ βίωσις τῆς πίστεώς μας ὡς χριστοδωρήτου ἐλευθερίας, ἡ ὁποία εἶναι ἐν ταύτῳ «οὐσιωδῶς ἐκκλησιαστική», ἐμπειρία «κοινῆς ἐλευθερίας». Αὐτή ἡ ἀληθεστάτη ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἐκφράζεται ὡς ἀγάπη καί ἐμπρακτος συμπαράστασις πρὸς τόν συγκεκριμένον πλησίον, ὅπως αὐτή περιγράφεται εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου» (Λουκ. ι', 30-37) καί εἰς τὴν περικοπὴν τῆς τελικῆς κρίσεως (Ματθ. κε', 31-46), ἀλλὰ καί ὡς σεβασμὸς καί μέριμνα διὰ τὴν κτίσιν καί εὐχαριστιακὴ χρῆσις αὐτῆς. Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία ἔχει προσωπικὸν καί ὀλιστικὸν χαρακτήρα, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν εἰς τὸν τρόπον κατανοήσεως τοῦ ἀσκητισμοῦ καί τῆς νηστείας. Δέν γνωρίζει ἡ χριστιανικὴ ἐλευθερία, ὡς ὑπαρκτικὴ ἀυθεντικότης καί πληρότης, σκυθρωπὸν ἀσκητισμὸν, ζῶν χωρὶς χάριν καί χαράν, «σάν νά μὴν ἦλθε ποτέ ὁ Χριστός». Καί ἡ νηστεία δέν εἶναι μόνον «βρωμάτων ἀποχή», ἀλλ' «ἀμαρτημάτων ἀναχώρησις», ἀγὼν κατὰ τῆς φιλαυτίας, ἀγαπητικὴ ἐξοδος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας πρὸς τὸν ἐν ἀνάγκαις ἀδελφόν, «καῦσις καρδίας ὑπὲρ πάσης τῆς κτίσεως». Ἡ ὀλιστικότης τῆς πνευματικότητος τρέφεται ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς πορείας πρὸς τὸ Πάσχα καί ὡς προγεύσεως τῆς «ἐλευθερίας τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ (Ρωμ. η', 21).

Δεόμενοι τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀξιῶση πάντας ἡμᾶς νά δια-

τρέξωμεν ἐν ἀσκήσει, μετανοίᾳ, συγχωρητικότητι, προσευχῇ καί ἐνθέῳ ἐλευθερίᾳ τὸν δόλιχον τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, κατακλείομεν μέ τοὺς λόγους τοῦ πνευματικοῦ ἡμῶν πατρός μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνος Μελίτωνος, κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς τοῦ ἔτους 1970 εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν: «Εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Ἁγίαν Τεσσαρακοστὴν καί στό βάθος μᾶς ἀναμένει τό ὄραμα, τό θαῦμα καί τό βίωμα τῆς Ἀναστάσεως, τό κατ' ἐξοχὴν βίωμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἄς πορευθῶμεν πρὸς αὐτό τό ὄραμα καί βίωμα, ὄχι ἀσυγχώρητοι, ὄχι μὴ συγχωρήσαντες, ὄχι ἐν νηστείᾳ ἀπλῶς κρέατος καί ἐλαίου, ὄχι ἐν ὑποκρισίᾳ, ἀλλὰ ἐν θείᾳ ἐλευθερίᾳ, ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀληθείας, ἐν τῇ ἀληθείᾳ τοῦ πνεύματος».

**Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, βκε'
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης
πάντων ὑμῶν**

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Πρός τούς εὐσεβείς χριστιανούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

*«Ἐτρώθημεν τῇ ἀμαρτίᾳ· ἰαθῶμεν τῇ μετανοίᾳ· διὰ τῆς ἀμαρτίας ὁ διάβολος
ἔτρωσε· διὰ τῆς μετανοίας ὁ Χριστός ἐθεράπευσεν».*
(Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,
Ἡ ἀγάπη καί τό πλούσιον ἔλεος τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε καί πάλιν ἐφέτος τά βήματά μας στό κατώφλι τῆς πύθ κατανυκτικῆς καί ψυχοτρόφου περιόδου ὀλοκλήρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Γιά τήν ἁγία ὀρθόδοξο Ἐκκλησία μας ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἀποτελεῖ τήν ἀκένωτη πηγὴ πού διαποτίζει μέ τά ζωηφόρα νάματά της ὀλόκληρη τήν πνευματικὴ μας ζωὴ καί εὐσέβεια. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι ἡ, διὰ τῆς μετανοίας, τῆς θερμῆς προσευχῆς, τῆς θεαρέστου νηστείας, τῆς φιλανθρωποῦ ἔλεημοσύνης, τῆς ἁγίας ταπεινοφροσύνης, τῆς μυσταγωγικῆς λειτουρ-

γικῆς μας ζωῆς, τῆς καλλιιεργείας τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν, πνευματικὴ μας προετοιμασία, νά ὑποδεχθοῦμε, «ψυχαῖς καθαραῖς καί ἀρρυπώτοις χεῖλεσ», τόν πρὸς τό ἐκούσιον Πάθος ἐρχόμενον γλυκύτατο Νυμφίον τῶν ψυχῶν μας, τόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, νά βιώσουμε φωτιστικῶς τά Ἄχραντα καί κοσμοσωτήρια Πάθη Του καί νά κοινωνήσουμε σωστικῶς τῆ ζωῆ, τήν ἐλπίδα καί τῆ θεία εὐφροσύνη πού χαρίζει ἡ ἔνδοξη Ἀνάστασι Του. Ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν ὡραία εὐχὴ τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Προηγιασμένης θείας λειτουργίας, μᾶς εἰσάγει στό κατανυκτικὸ κλίμα τῆς ἁγίας αὐτῆς περιόδου καί μᾶς διδάσκει φιλοστόργως ὅτι ὡς τέκνα τῆς χάριτος

καί τῆς εὐλογίας ὀφείλουμε νά δοξάζουμε τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό, πού μᾶς ἀξιώνει νά εἰσέλθουμε στήν πάνσεπτη περίοδο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς «πρός καθαρισμόν ψυχῶν καί σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα ἀναστάσεως». Ἡ χριστιανική μας ζωὴ καί ὁ διὰ τῆς μετανοίας πνευματικός μας ἀγώνας ἔχουν ὑψηλό νόημα καί ἅγιο στόχο.

Ὑψιστος σκοπὸς τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ θεοκοινωνία, ἡ κατά χάριν δηλαδή ἔνωσή μας μέ τόν Θεό. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ἀφοῦ πρῶτα καθαρίσουμε ψυχὴ καί σῶμα ἀπό τοὺς ἐφάρματους ῥύπους μέ τὴν μετάνοια καί μέ τὰ θεραπευτικά ἐκεῖνα μέσα πού ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς ἡ ταμειοῦχος τῆς θείας χάριτος, διαθέτει. Σ' αὐτὴν τὴν ἐπίπονη ἀλλὰ λυτρωτικὴ προσπάθεια, πού ἀφορᾷ σ' ὀλόκληρη τὴν ζωὴ μας, ἡ μετάνοια, ὡς ὁ νέος νοῦς, ὡς «θυγατέρα ἐλπίδος καί ἄρνησις ἀπελπισίας» (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος), ἔχει κυρίαρχη θέση. Μετάνοια σημαίνει συνολικὴ ἀλλαγὴ τοῦ νοῦ, ὄχι μία λύπη γιὰ τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ μία θεμελιώδης μεταμόρφωσις τῆς ὁράσεώς μας, ἕνας νέος τρόπος νά βλέπουμε τόν ἑαυτό μας, τοὺς συνανθρώπους καί τόν Θεόν. Μετάνοια σημαίνει πῶς δέν κοι-

τάζω πρὸς τὰ κάτω στίς δικές μου ἐλλείψεις ἀλλὰ πρὸς τὰ ἐπάνω, στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Μετάνοια εἶναι ἡ μεταστροφή καί ἐπανατοποθέτηση τοῦ κέντρου τῆς ζωῆς μας στήν Ἁγία Τριάδα.

Ἀτελής καί ἀσθενής ἀπὸ μόνῃ τῆς ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσῃ εὐκολα δελεάζεται καί παρασύρεται ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς ἀμαρτίας. Ἐπειδὴ δὲ κατά τόν λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς κανένας δέν εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τόν ῥύπο τῆς ἀμαρτίας, γι' αὐτό καί κάθε ἡμέρα τῆς ζωῆς μας ὀφείλουμε νά ἀγωνιζόμεθα διὰ τῆς μετανοίας γιὰ τὴν πνευματικὴ μας ἀναζωογόνηση, σταθεροποίησι καί εὐτονία. Ἡ ἀμαρτία συνιστᾷ ἀποστασία ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐνα θέλημα βαθεῖα φιλόανθρωπο καί σωτήριο. Ἡ θεραπεία τῆς ἀμαρτίας καί τῶν συνεπειῶν τῆς πραγματοποιεῖται διὰ τῆς παντοδυνάμου χάριτος τοῦ Θεοῦ, πού ἐνυπάρχει στήν φύσιν καί τὴν ἀποστολήν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας. Αὐτό εἶναι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ θεραπεία τῶν συνεπειῶν τῆς ἀμαρτίας καί ἡ ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου στήν περιωπὴ καί τὴν λαμπρότητα τῆς

χριστοζωής. Ο ποτέ άσωτος υιός διά τής μετανοίας έρχεται «εις έαυτόν» και έπιστρέφει στόν φυσικόν του χώρον, στόν οίκο του Πατέρα Του, σεσωσμένος και θεραπευμένος.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ὁ πνευματικός μας Οἶκος, διδάσκει ὅτι διά τῆς ἀκτίστου θείας χάριτος παρέχεται ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν καί διά τοῦ πνευματικοῦ μας ἀγῶνος ἐξασφαλίζεται ἡ πνευματική μας πρόοδος καί ἡ σταθεροποίησης στήν ἀγιότητα.

Αγαπητοί μου ἀδελφοί,

Στό πνευματικό στάδιο τῶν ἀρετῶν πού ἀνοίγει ἀπό σήμερα μέ τήν τέλεση τοῦ πρώτου Κατανυκτικοῦ Ἑσπερινοῦ, ἡ ἁγία Μητέρα καί πνευματική μας τροφός ἁγία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, καλεῖ ὄλους μας νά εἰσέλθουμε μέ χαρά, ἀγωνιστικό φρόνημα, φιλότιμη διάθεση, ἐλεύθερη ἐπιλογή, αἰσιοδοξία καί ἀποφασιστικότητα γιά νά ἐργασθοῦμε τά ἔργα τοῦ φωτός. Σ' αὐτήν τήν σωτήρια πορεία πρὸς συνάντησιν τοῦ Κυρίου μας ἡ μετάνοια, ὡς σωτήρια ἐπιλογή ζωῆς, ἐλευθερίας καί ἐν Χριστῷ ἐλπίδος, ἀποτελεῖ τόν ἀκρογωνιαῖο λίθον τῆς προσπάθειάς μας, πού εὐοδοῦται, αὐξάνει καί καρποφορεῖ χάρις στήν φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ἀληθῶς ἔχομεν φιλόφιλανθρωπον Θεόν καί Πατέρα πού ἀναμένει πάντοτε τήν ἐπιστροφήν «τοῦ ἀσώτου υἱοῦ». Ἐχομεν ἐμπειρον καί φιλόστοργον Ποιμένα πού ἐξῆλθεν στούς κρημνούς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς σέ ἀναζήτησιν τοῦ πλανηθέντος προβάτου.

Ἐχομεν παντοδύναμον Κύριον πού ἦλθεν στόν κόσμον «ἵνα λύσῃ τά ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰωάννου 3, 8). «Ἄν ἔχεις ἁμαρτίες, καί ποιός ἄραγε δέν ἔχει; λέγει τό Γερροντικόν, νά μήν ἀπελπιστεῖς! Καί ἄν κάθε μέρα ἁμαρτάνεις, νά μετανοεῖς καθημερινά. Γιατί ἡ μετάνοια εἶναι τό φάρμακο κατά τῶν ἁμαρτημάτων, εἶναι ἡ πρὸς τόν Θεόν παρηρησία, εἶναι ὄπλο κατά τοῦ διαβόλου, εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας, εἶναι ἡ ἀναίρεση τῆς ἀπόγνωσης.

Ἡ μετάνοια μᾶς ἀνοίγει τόν οὐρανόν καί μᾶς εἰσάγει στόν Παράδεισο».

Εἶθε ὁ φιλόφιλανθρωπος Κύριος καί φιλόστοργος Δεσπότης τῆς ζωῆς μας, μέ τίς ἀκοίμητες πρεσβεῖες τῆς Παναγίας Μητέρας Του καί ἀκατασχύντου σκέπτης ὄλων τῶν ἀνθρώπων καί μέ τίς μεσιτεῖες ὄλων τῶν ἁγίων Του, νά ἀξιῶσαι ὄλους μας κατ' αὐτήν τήν ἁγίαν Τεσσαρακοστήν «τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἀγωνίσασθαι, τόν δρόμον τῆς νηστείας ἐκτελέσαι, τήν πίστιν ἀδιαίρετον τηρῆσαι, τάς κεφαλάς τῶν ἀοράτων δρακόντων συνθλάσαι, νικητάς τε τῆς ἁμαρτίας ἀναφανῆναι καί ἀκατακρίτως φθάσαι προσκυνῆσαι καί τήν ἁγίαν Ἀνάστασιν». Γένοιτο.

Εὐλογημένη καί σωτήρια
Μεγάλη Τεσσαρακοστή.
Διάπτυρος εὐχέτης ὄλων
σας πρὸς τόν Κύριον

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα 2025

+ Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ: ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ Τῷ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΣΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐλέω καὶ δυνάμει Θεοῦ διαπλεύσαντες ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ τὸ πέλαγος τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ φθάσαντες εἰς τὸ παμφαές Πάσχα, ἀνυμνοῦμεν τὸν κατελθόντα μέχρις Ἰδίου ταμεῖων καὶ «ἀπεργασάμενον πᾶσιν εἰσηκτόν τὸν Παράδεισον» διὰ τῆς ἐκ νεκ-

ρῶν Ἐγέρσεως Αὐτοῦ Κύριον τῆς δόξης.

Ἡ Ἀνάστασις δὲν εἶναι ἀνάμνησις ἐνός γεγονότος ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ «καλλὴ ἀλλοίωσις» τῆς υπάρξεώς μας, «ἄλλη γέννησις, βίος ἕτερος, ἄλλο ζωῆς εἶδος, αὐτῆς τῆς φύσεως ἡμῶν μεταστοιχείωσις»[1]. Ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀνακαινίζεται ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἡ σύμπασα κτίσις. Ὅταν ψάλλωμεν τὴν Γ' ᾠδὴν τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα, τὸ «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια· ἑορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερέωται», τότε διακηρύσσεται ὅτι ὁλόκληρον τὸ σύμπαν εἶναι στερεωμένον καὶ πλήρες ἀνεσπέρου φωτός. Ὅχι μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην δημιουργίαν, ἰσχύει τὸ «πρὸ Χριστοῦ» καὶ τὸ «μετὰ Χριστόν».

Ἡ ἐκ νεκρῶν Ἐγερσις τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ σταθερόν σημεῖον ἀναφορᾶς ὄλων τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλὰ καὶ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐσεβείας τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅντως, εἰς τὸ

1. Γρηγορίου Νύσσης, Περὶ τῆς τριημέρου προθεσμίας τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, PG 46, 604.

«Χριστός Ανέστη» συνοψίζεται ή θεολογία της Ἐκκλησίας. Ἡ βίωσις τῆς καταργήσεως τοῦ κράτους τοῦ θανάτου εἶναι πηγὴ ἀνεκκλαλήτου χαρᾶς, «ἐλευθέρως ἀπὸ τὰς δεσμεύσεις αὐτοῦ τοῦ κόσμου». «Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα». Ἐκρηξις «χαρᾶς μεγάλης» ἡ Ἀνάστασις διαποτίζει ὁλόκληρον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν, τὸ ἦθος καὶ τὴν ποιμαντικὴν δρασίαν, ὡς πρόγευσις τῆς πληρότητος ζωῆς, γνώσεως καὶ χαρᾶς τῆς αἰωνίου Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁρθόδοξος πίστις καὶ ἀπαισιοδοξία εἶναι ἀσύμβατα μεγέθη.

Τὸ Πάσχα εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον ἑορτὴ ἐλευθερίας καὶ νίκη κατὰ τῶν ἀλλοτριωτικῶν δυνάμεων, ἐκκλησιοποιήσις τῆς ὑπάρξεώς μας, πρόσκλησις εἰς συνεργίαν διὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου. Ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καθίσταται «ἓνα μεγάλο Πάσχα», ὡς πορεία πρὸς «τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»[2]. Τὸ βίωμα τῆς Ἀναστάσεως ἀποκαλύπτει τὸ κέντρον καὶ τὴν ἐσχατολογικὴν διάστασιν τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Αἱ βιβλικαὶ μαρτυρίαι περὶ τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Σωτῆρος ἀναδεικνύουν τὴν δύναμιν τῆς ἐλευθερίας τῶν πιστῶν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ μόνην φανεροῦται τὸ «μέγα θαῦμα», τὸ ὁποῖον παραμένει ἀπρόσιτον εἰς κάθε καταναγκασμόν. «Βουλομένων γάρ, οὐ τυραννουμένων τὸ τῆς σωτηρίας μυστήριον»[3]. Ἡ ἀποδοχὴ τῆς θείας δωρεᾶς ὡς «διάβασις» τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸν Χριστόν, εἶναι ἡ ἐλευθέρα ὑπαρκτικὴ ἀπά-

νησις εἰς τὴν ἀγαπητικὴν καὶ σωστικὴν «διάβασιν» τοῦ Ἀναστάντος πρὸς τὸν ἄνθρωπον. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν»[4].

Τὸ μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου συνεχίζει καὶ σήμερον νὰ κλονίζη τὰς θετικιστικὰς βεβαιότητας τῶν ἀρνητῶν τοῦ Θεοῦ ὡς «ἀρνήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας», τοὺς ὁπαδοὺς τῆς «φενάκης τῆς αὐτοπραγματώσεως χωρὶς Θεόν» καὶ τοὺς θαυμαστάς τοῦ συγχρόνου «ἀνθρωποθεοῦ». Δέν ἀνήκει τὸ μέλλον εἰς τὸν ἐγκλωβισμόν εἰς τὴν αὐτάρεσκον, συρρικνωτικὴν καὶ κλειστήν ἐνθαδικότητα. Δέν ὑπάρχει ἀληθὴς ἐλευθερία χωρὶς Ἀνάστασιν, χωρὶς προοπτικὴν αἰωνιότητος.

Πηγὴν ἀναστασίμου εὐφροσύνης διὰ τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ ἐφέτος καὶ ὁ κοινὸς ἑορτασμός τοῦ Πάσχα ὑπὸ σύμπαντος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ὁμοῦ μετὰ τῆς 1700ῆς ἐπετείου τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴν κακοδοξίαν τοῦ Ἀρείου, τοῦ «κατασμικρύναντος τῆς Τριάδος τὸν ἓνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα Θεοῦ», καὶ ἐθέσπισε τὸν τρόπον καθορισμοῦ τῆς ἡμερομηνίας διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐγκαινιάζει μίαν νέαν περίοδον εἰς τὴν συνοδικὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν μετάβασιν ἀπὸ τὸ τοπικόν εἰς τὸ οἰκουμενικόν συνοδικόν ἐπίπεδον. Ὡς γνωστόν, ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἰσήγαγε τὸν «ἀγραφον» ὄρον «ὁμοούσιος» εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως, μέ σαφῆ σωτηριολο-

2. Ρωμ., η', 21.

3. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Πάτερ ἡμῶν, πρὸς ἓνα φιλόχριστον, PG 90, 880.

4. Ἰωάν. ιε', 5.

γκήν αναφοράν, ἡ ὁποία παραμένει τό οὐσιώδες χαρακτηριστικόν τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, οἱ ἑορτασμοί τῆς μεγάλης ἐπετείου δέν εἶναι στροφή πρὸς τό παρελθόν, ἐφ' ὅσον τό «πνεῦμα τῆς Νικαίας» ἐνυπάρχει ἀδιαπτῶτως εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης τῆς ὁποίας συναρτᾶται μέ τὴν ὀρθὴν κατανόησιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς συνοδικῆς ταυτότητός της. Ὁ λόγος περὶ τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπενθυμίζει τὰ κοινὰ χριστιανικά ἀρχέτυπα καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν διαστρεβλώσεων τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ μᾶς προτρέπει νά στραφῶμεν πρὸς τό βάθος καὶ τὴν οὐσίαν τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δέ κατὰ τό παρόν ἔτος κοινός ἑορτασμός τῆς «Ἀγιοπάτης τοῦ Πάσχα ἡμέρας» ἀναδεικνύει τὴν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος, ἡ λύσις τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον ἐκφράζει τὸν σεβασμὸν τῆς Χριστιανοσύνης πρὸς τὰ θεσπίσματα τῆς

Συνόδου τῆς Νικαίας, ἀλλὰ καὶ τὴν συνείδησιν διὰ «οὐ πρέπει ἐν τοιαύτῃ ἀγιότητι εἶναι τινα διαφοράν».

Μέ τοιαῦτα αἰσθήματα, ἐμπλεοὶ τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀναβοῶντες τό κοσμοχαρμόσουνον «Χριστὸς Ἀνέστη», ἄς τιμήσωμεν τὴν κλητὴν καὶ ἀγίαν ἡμέραν τοῦ Πάσχα διὰ τῆς ὀλοψύχου ὁμολογίας τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς τὸν θανάτῳ τὸν θάνατον πατήσαντα, πᾶσιν ἀνθρώποις καὶ ἀπάσῃ τῇ κτίσει ζωὴν χαρισάμενον Λυτρωτὴν, διὰ τῆς πιστότητος εἰς τὰς τιμίας παραδόσεις τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς ἀνυποκρίτου πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, ἵνα δοξάζεται καὶ διὰ πάντων ἡμῶν τό ὑπερουράνιον ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα, βκε'
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΤΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Πάσχα ιερόν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται· Πάσχα καινόν, ἅγιον,
Πάσχα μυστικόν... Πάσχα, Χριστός ὁ λυτρωτής· Πάσχα τῶν πιστῶν·
Πάσχα τό πύλας τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν, Πάσχα πάντα ἀγιάζον πιστούς».

(Ἀπό τούς Αἶνους τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα).

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Τό μέγα θαῦμα τῆς πανενδόξου Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν θεμελιώδη πυρήνα τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ζωῆς. Σηματοδοτεῖ τήν νίκη, νίκη περιδόξη, κραταιά, συντριπτική κατά τοῦ θανάτου, τῆς φθορᾶς, τοῦ Διαβόλου. Εἶναι τό συγκλονιστικότερο γεγονός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Μέ τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας ὁ ἴδιος ὁ κοσμικός χρόνος διαστέλλεται, ἀναλύ-

εται σέ αἰωνιότητα καί γίνεται Πάσχα μυστικό, διάβαση δηλαδή στόν μυστηριακό χρόνο τῆς ὑπέρχουσας Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀπό τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀναβλύζει ἡ βεβαία ἐλπίδα γιά τόν ἄνθρωπο. Αὐτή ἡ ἐλπίδα δέν εἶναι μία ἀόριστη ἰδέα, ἀλλά μία πραγματικότητα πού συγκεκριμενοποιεῖται στό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, τοῦ τελείου ἀνθρώπου, πού ὑπέ-

στη γιά χάρη όλων μας φρικτά βασανιστήρια καί τελικώς θριάμβευσε καί νίκησε μέ τόν φυσίζωο θάνατό Του τόν ίδιο τόν θάνατο. Ἡ ὑπερφυής ἐνανθρώπησή Του, ὁ λόγος, τά θαύματα, ἡ θυσία, ἡ Ἀνάστασις Του, ἀποκαλύπτουν τήν ἀσύλληπτη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ χριστιανική ὁμως ἐλπίδα βαθαίνει καί πλαταίνει ἀκόμη περισσότερο ἀπό τήν βεβαιότητα γιά τόν θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ πάνω στόν ίδιο τόν Διάβολο, πού συντελέσθηκε μέ τήν Σταυρική θυσία καί τήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του.

Ἡ ἀγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας μέ σεμνοπρεπή καύχηση προβάλλει «τόν ἑαυτῆς κόσμον», τόν «κατάστικτον τοῖς μώλωπι καί πανσθενουργόν» ἐρασμώτατο Νυμφίον της, τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, πού ὑπέφερε τήν ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ θανάτου, καί κατῆλθε μέχρις «Ἄδου ταμείων», γιά νά ἀναστήσει ὑπαρξιακά τόν καθέναν ἀπό ἐμᾶς σέ μία νέα ζωή. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας ὡς ἱστορικό γεγονός ἐγινε βεβαίως μία φορά, ὡς πνευματική ποιότητα καί πρόσκληση ζωῆς καί ἀφθαρσίας ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς μέσα στήν Ἐκκλησία, πού εἶναι τό μυστικό Του Σῶμα. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ σηματοδοτεῖ τήν ἀφετηρία μιᾶς ἄλλης

ζωῆς, τῆς αἰωνίου, πού χαρίζεται ὡς ἐπιλογή ἐλευθερίας σέ ὄλους μας. Κάθε φορά πού κοινωνοῦμε μέ πίστη, φόβο Θεοῦ καί ἀγάπη, στήν ὀρθόδοξη Θεία Λειτουργία, τοῦ θεωμένου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιτελοῦμε ἕνα μυστικό Πάσχα. Ἐνα Πάσχα πού προσφέρεται σέ ὄλους τούς ἄνθρώπους, ἀλλά πού ἀγιάζει μόνον τούς πιστούς. Διότι μόνο μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί

κυρίως μέ τήν ἐνσυνείδητη συμμετοχή μας στά θεία της μυστήρια, κυρίως δε στήν Θεία Εὐχαριστία, γινόμεθα μέτοχοι στήν πληρότητα τῆς ἀθανάτου χριστοζωῆς, πού προσφέρει ὁ Ἀναστάς Σωτήρας μας. Ἡ πίστη στόν Ἀναστημένο Κύριο, ἡ σχέση μαζί Του στήν Ἐκκλησία, ἡ νέα ζωή πού καλούμεθα νά ζήσουμε ὡς τέκνα τῆς Ἀναστάσεως, μποροῦν νά

δώσουν στόν ἄνθρωπο τό ἀληθινό νόημα τοῦ περάσματος ἀπό τή φθορά στήν ἀφθαρσία, ἀπό τήν λύπη στή χαρά καί στή ζωή.

Χριστός Ἀνέστη, ἀδελφοί!

Αὐτός ὁ γλυκύτατος πασχάλιος χαιρετισμός εἶναι μία ὁμολογία πίστεως, μία στάση ζωῆς, ἀλλά καί μία πηγὴ ἀκατάβλητης ἐμπνεύσεως, δυνάμεως καί αἰσιοδοξίας. Στή σύγχρονη ζοφερή πραγματικότητα, ὅπου πολλά ἀμφισβητοῦνται καί κρημνίζονται, αὐτή ἡ πίστη

στην Ανάσταση του Χριστού είναι πολύτιμη δύναμη, καθώς δίδει στον πληγμένο από την αμαρτία άνθρωπο μία σταθερή βάση, για να πατήσει στέρεα και να αγωνισθεί, για να ξανακερδίσει τό δικαίωμα στην ελπίδα και την ζωή. Στο θεανδρικό πρόσωπο του Αναστά- ντος Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ, πού με- τέλαβε ἐκουσίως για τήν δική μας σω- τηρία, τῆς οδύνης τῶν Παθῶν καί τοῦ θανάτου, πού ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νε- κρῶν, για νά ἐτοιμάσει «τόν δρόμο» για τήν ἀνάσταση ὅλων μας, πού νίκησε μέ τόν θάνατό Του τόν θάνατο, πού ἀνεκαί- νισε ὄντολογικῶς τήν ἀμαυρωθεῖσα ἀπό τήν αμαρτία φύση μας, θεμελιώ- νεται, καταξιώνεται, ἀγιάζεται, δικαίω- νεται, ἀποκαθίσταται, θεοῦται ὀλόκλη- ρη ἡ ὑπαρξή μας. Μόνον διά τοῦ Ανα- στάντος Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι τό ζωντανό, τό μυστικό καί αἰώνιο Πάσχα, μποροῦμε νά ζήσουμε καί ἐμεῖς πραγματικό Πάσχα. Πάσχα, πού σημαίνει μετάβαση, πέρασμα ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς, ἀπό τήν σκλαβιά τῆς αμαρτίας στήν ἐλευθερία τῆς ὄντως ζωῆς, ἀπό τήν κατάρα στήν εὐλογία, ἀπό τήν μικροψυχία στήν ἀγάπη, ἀπό τήν φθορά στήν ἀφθαρσία, ἀπό τόν θάνατο στήν ζωή, ἀπό τήν γῆ στόν οὐρανό.

Ἡ Ανάσταση τοῦ Χριστοῦ σηματοδοτεῖ τήν θέωση καί τήν ἀνάσταση τῆς ἀν- θρωπίνης φύσεως συνολικῶς ἀλλά καί τῆς ἰδικῆς μας ὑποστάσεως προσωπι- κῶς. Μέσα ἀπό τό θαῦμα τῆς Αναστά- σεως τοῦ Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ ἡ ζωή καί ὁ θάνατος ἀποκτοῦν ἄλλο νόημα. Δέν εἶναι ζωή πλέον τό σύνολο τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, ἀλλά ἡ κοινωνία μας μέ τόν Θεό. Δέν εἶναι θά-

Μόνον διά τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου τῆς Ἐκκλησίας μας, πού εἶναι τό ζωντανό, τό μυστικό καί αἰώνιο Πάσχα, μποροῦμε νά ζήσουμε καί ἐμεῖς πραγματικό Πάσχα.

νατος πλέον τό τέλος τῆς βιολογικῆς μας ζωῆς, ἀλλά ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τόν Χριστό. Ὁ πρόσκαιρος χωρι- σμός τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα δέν εἶναι ὑπαρξιακός ἀφανισμός, ἀλλά προσω- ρινός ὕπνος.

Ἄς ἀγωνισθοῦμε ὅλοι μας, μέ τήν χάρη τοῦ Αναστάντος Θεανθρώπου, ὥστε αὐτό τό Πάσχα νά γίνει ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἀναστάσιμης πορείας για τόν καθένα μας προσωπικῶς, για τήν κοι- νωνία μας, τήν πατρίδα μας καί τόν κόσμο ὀλόκληρο.

Διάπτρος πρὸς τόν Αναστάντα
Κύριον εὐχέτης σας

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ - ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

**ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ,
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ**

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ο ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Του Πρωτοπρεσβυτέρου Χριστοδούλου Καμπερίδη

Μελετώντας την μακραίωνη περίοδο της δημιουργίας των ημερολογίων των πρώτων οργανομένων ανθρώπινων κοινωνιών, διακρίνουμε εύκολα τον σημαντικό ρόλο που είχε η καταλυτική παρουσία του ήλιου στην κοινωνική τους συγκρότηση. Το ημερονύκτιο ήταν η πρώτη μονάδα χρόνου που αναπτύχθηκε διαισθητικά από τον άνθρωπο. Ο σπουδαίος ρόλος που είχαν οι κλιματο-

λογικές εποχές του έτους στην κοινωνική συγκρότηση εκείνης της περιόδου τις κατέστησε για μεγάλη χρονική περίοδο σημαντική μονάδα μέτρησης του χρόνου και βασικό ημερολογιακό δεδομένο. Οι αρχαίοι Έλληνες την εποχή του Ησίοδου πριν ακόμη από τον σχηματισμό του κανονικού τους ημερολογίου χρησιμοποιούσαν τα άστρα ως δείκτες μέτρησης του χρόνου.

Τὸ ρωμαϊκὸ ἡμερολόγιο

Τὸ πρῶτο ρωμαϊκὸ ἡμερολόγιο ἦταν ἀμιγῶς σεληνιακὸ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση ἦταν δημιούργημα τοῦ Ρωμύλου, ἰδρυτῆ τῆς Ρώμης. Ἀρχικὰ οἱ μῆνες ὀνομάζονταν ἀπὸ τὴν ἀριθμητικὴ τους σειρά, ὡς Πρῶτος, Δεύτερος, Τρίτος... Δέκατος. Γρήγορα ὁμοίως στοὺς τέσσερις πρῶτους οἱ ρωμαῖοι ἔδωσαν τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν τους, ἐνῶ οἱ ἕξι ἐπόμενοι διατήρησαν τὴν ἀριθμητικὴ τους σειρά. Πρῶτος μῆνας ἦταν ὁ Μάρτιος καὶ τελευταῖος ὡς δέκατος ὁ Δεκέμβριος. Τὰ προβλήματα ποὺ προέκυψαν ἀνάγκασαν τὴν ἡμερολογιακὴ ἀναθεώρηση περίπου στὸ 700 π.Χ. ἀπὸ τὸν δεύτερο βασιλεῖα τῆς Ρώμης, τὸν Σαβίνο Νουμὰ Πομπίλιο. Αὐτὸς αὐξήσε τὴν διάρκειά τοῦ ἔτους κατὰ 50 ἡμέρες. Ὁ Μάρτιος παρέμεινε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους, μέχρι τὸ 153 π.Χ., ποὺ καθορίστηκε ἡ πρωτοχρονιά τοῦ πολιτικοῦ ἔτους τὴν 1η Ἰανουαρίου. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο δημιουργήθηκε τὸ σεληνιακὸ ἡμερολόγιο τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων μὲ ἕναν ἐμβόλιμο μῆνα.

Τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο

Ὁ Ἰούλιος Καίσαρας διαπιστώνοντας τὴν ἡμερολογιακὴ δυσαρμονία τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἡμερολογίου τοῦ Νουμᾶ, ἀποφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ μίαν παρέμβαση. Κάλεσε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν Ἕλληνα ἀστρονόμο Σωσιγένη γιὰ νὰ διορθώσῃ τὸ ἡμερολόγιο. Ὁ Σωσιγένης γιὰ νὰ καλύψῃ τὸ ἀθροιστικὸ σφάλμα τῶν περασμένων αἰώνων πρόσθεσε στὸ ἔτος 46 π.Χ. ἐκτὸς ἀπὸ τὸν μῆνα μὲ τις 23 ἡμέρες, ἀκόμη δύο μῆνες

διάρκειας συνολικὰ 67 ἡμερῶν, μετὰ ἀπὸ τὸν μῆνα Δεκέμβριο, τὸν ἐνδέκατο μὲ 33 ἡμέρες καὶ τὸν δωδέκατο μὲ 34 ἡμέρες. Ἔτσι τὸ ἔτος 46 π.Χ. εἶχε συνολικὰ 445 ἡμέρες. Μὲ διαταγὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρα ἡ διάρκειά τοῦ 46 π.Χ. αὐξήθηκε κατὰ κατὰ 90 ἡμέρες. Τὸ διαμορφωμένο ἀπὸ τὸν Σωσιγένη ἡμερολόγιο ὀνομάσθηκε ὅπως ἦταν ἐπόμενο Ἰουλιανό, πρὸς τιμὴν τοῦ ἐμπνευστῆ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρα.

Ἡ Πρῶτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

Ὁ ἡμερολογιακὸς καθορισμὸς τοῦ Πάσχα ἦταν μέγαλο πρόβλημα γιὰ τις πρωτοχριστιανικὲς Ἐκκλησίες. Οἱ ἑβραῖοι γιόρταζαν τὸ Νομικὸ Πάσχα κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς πανσελήνου τοῦ μῆνα Νισάν, ποὺ συνέβαινε μετὰ ἀπὸ τὴν ἐαρινὴ ἰσημερία. Ἡ Πρῶτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ 325 μ.Χ. θεώρησε ἀναγκαῖο νὰ σταματήσουν οἱ ἀσάφειες ποὺ ἀφοροῦσαν στὴν ἡμέρα τοῦ ἑορτασμοῦ του. Τὸ 325 ἡ ἐαρινὴ ἰσημερία συνέβη στὶς 21 Μαρτίου καὶ μὲ βάση αὐτὴ τὴ σταθερὴ ἡμερομηνία οἱ πατέρες τῆς Συνόδου ὑπολόγισαν τὸν ἑορτασμὸ τοῦ ἐπόμενου Πάσχα. Σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα τῆς Συνόδου τὸ Πάσχα θὰ ἐορτάζεται τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν σελήνη 14 ἡμερῶν, ἡ ὁποία συμπίπτει ἢ ἔπεται τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας. Συνεπῶς ἐὰν ἡ σελήνη 14 ἡμερῶν συμβεῖ Κυριακὴ, τὸ Πάσχα θὰ γιορτάζεται μίαν Κυριακὴ ἀργότερα, γιὰ νὰ μὴν συμπίπτει τὸ ἑβραϊκὸ μὲ τὸ χριστιανικὸ Πάσχα.

Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀνέθεσαν στὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Κύριλλο Α' νὰ καθορίσῃ τὸ «Πασχάλιο» γιὰ ὅλες

τις χριστιανικές Έκκλησίες. Ο άγιος Κύριλλος συνέταξε πίνακες του Πασχαλίου με άφετηρία την έποχή του Διοκλητιανού. Οί άστρονόμοι όμως της Αλεξάνδρειας ύπολόγιζαν τις ήμέρες της πανσελήνου από τόν 19ετή κύκλο του Μέτωνος, με βάση τόν όποιο καθορίζονται άκόμη και σήμερα από την Ορθόδοξη Έκκλησία. Από τόν 3ο μ.Χ. αιώνα «Πασχάλιο» όνομαζόταν ό πίνακας που κατάρτισαν αρχικά οί έκκλησιαστικοί πατέρες, στον όποιο αναγράφονται οί ήμερομηνίες των κινητών έορτών κάθε έτους με άφετηρία την ήμερομηνία έορτασμού του Πάσχα. Ο αρχικός αυτός πίνακας ύπέστη άργότερα μικρές τροποποιήσεις στην Αλεξάνδρεια και την Αντιόχεια.

Ωστόσο, ό καθορισμός του έορτασμού του Πάσχα δέν ικανοποιούσε όλες τις Έκκλησίες. Έναν αιώνα άργότερα ό Πάπας Ιλάριος έδωσε έντολή τόν 463 μ.Χ. στον Βικτώριο Ακουϊτάνο νά άσχοληθει με αυτό τόν ζήτημα. Ο Βικτώριος συνδύασε τόν 19ετή κύκλο του Μένωνος με τόν 28ετή κύκλο του ήλιου και έτσι ύπολόγισε τόν κύκλο της μεγάλης Πασχαλινής περιόδου, ή όποία ήταν ίση με 532 έτη και θα έπαναλαμβάνεται ίδια με την πάροδο των αιώνων. Η μεγάλη Πασχαλινή περίοδος των 532 έτών είναι γνωστή ως «Διονυσιακή», γιατί χρησιμοποιήθηκε εύρέως από τόν έκκλησιαστικό συγγραφέα Διονύσιο τόν Μικρό, ό όποιος με έντολή του άυτοκράτορα Ίουστινιανού Α', άσχολήθηκε με τόν ζήτημα του ήμερολογιακού καθορισμού. Ο Διονύσιος συνέθεσε πίνακες του Πασχαλίου από τόν 532 μέχρι τόν 627 μ.Χ. Στη συνέχεια ό επίσκοπος Σεβίλλης Ίσι-

δωρος (560-636) επέκτεινε τούς πίνακες αυτούς μέχρι τόν 721 μ.Χ., και τόν 8ο αιώνα ό άγγλος Βέδας ό Αιδέσιμος τούς επέκτεινε μέχρι τόν έτος 1063 μ.Χ. Ο σπουδαίος άστρονόμος του βυζαντίου Νικηφόρος Γρηγοράς (1259-1359) είχε προσδιορίσει τόν σφάλμα του Γρηγοριανού ήμερολογίου και είχε καταρτίσει σχέδιο διόρθωσης του Πασχαλίου, που όμως τελικά δέν πραγματοποιήθηκε. Με την Γρηγοριανή μεταρρύθμιση του 1582 ή Δυτική Έκκλησία αντικατέστησε τόν κύκλο του Μένωνος με τόν άκριβέστερο προσδιορισμό του Λίλιου και τούς νέους πίνακες ύπολογισμού του Πάσχα του Ίησουίτη μοναχού, άστρονόμου και μαθηματικού, Κρίστοφερ Κλάβιους, για τόν Γρηγοριανό ήμερολόγιο. Τόν πρόβλημα λύθηκε όριστικά τόν 1800, όταν οί πίνακες αυτοί αντικαταστάθηκαν από τόν κανόνα ύπολογισμού του Πάσχα του Γερμανού μαθηματικού Γιόχαν Γκάους (1777-1855), ό όποιος χρησιμοποιείται για τόν ύπολογισμό του Ορθόδοξου Πάσχα και του γρηγοριανού Πάσχα των Ρωμαιοκαθολικών και Προτεσταντών, με επί μέρους τροποποιήσεις.

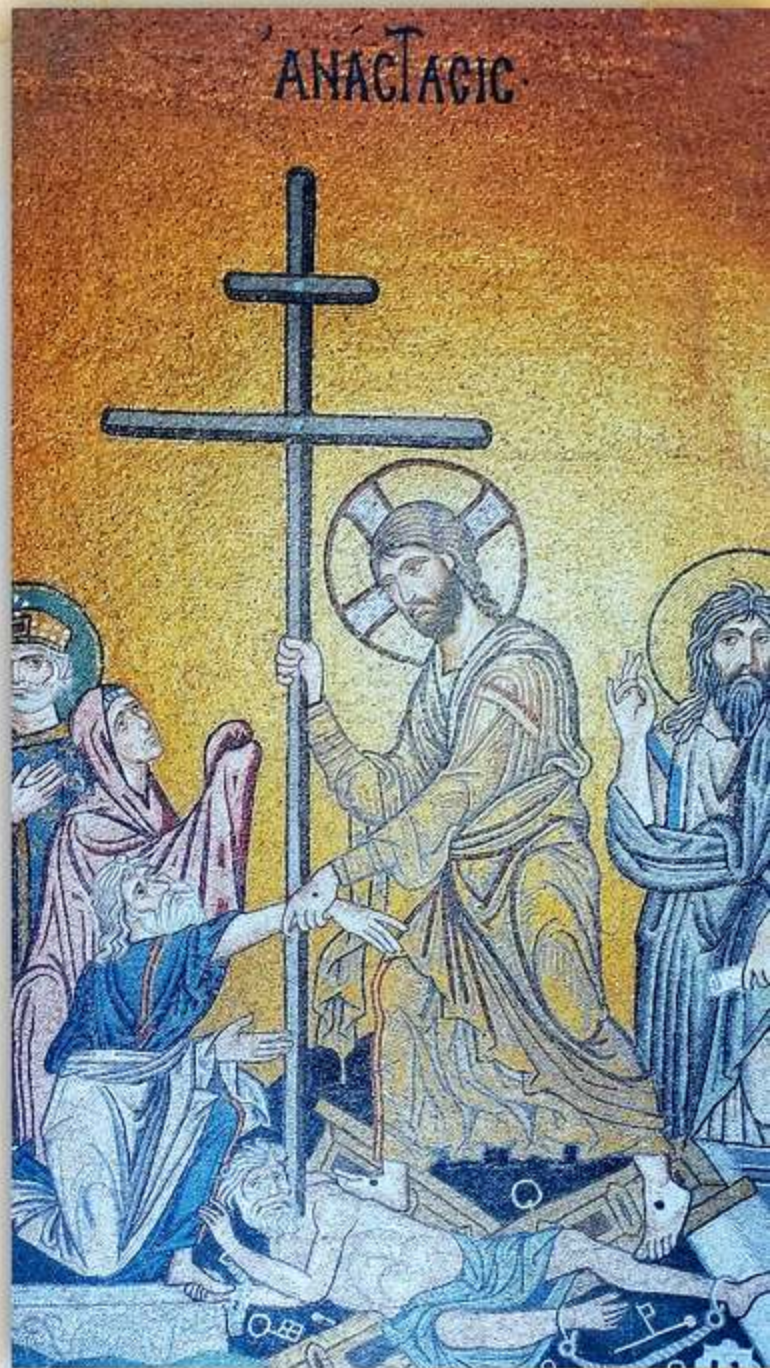
Τόν Γρηγοριανόν ήμερολόγιο

Τόν 1572 όταν άνήλθε στον παπικό θρόνο ό πάπας Γρηγόριος ΙΓ' έπεδίωξε την ήμερολογιακή μεταρρύθμιση. Τόν 1576 συγκρότησε μία έπιτροπή άστρονόμων, μαθηματικών και κληρικών, προκειμένου νά μελετήσει τις μεθόδους διόρθωσης του Ίουλιανού ήμερολογίου. Τελικά με την προτροπή του Γερμανού ήησουίτη μοναχού και άστρονόμου Κρίστοφερ Κλάβιους θέσπισε την ήμερολο-

γιακή αλλαγή το 1582. Το 1583 το Ιουλιανό ημερολόγιο έδειχνε ημερολογιακή έαρινή ισημερία την 11η Μαρτίου, δηλαδή 10 ημέρες νωρίτερα σε σύγκριση με την αστρονομική έαρινή ισημερία του έτους 325 μ.Χ., έτος κατά το οποίο στις 21 Μαρτίου συγκλήθηκε η Πρώτη Οικουμενική Σύνοδος. Έπειδή από την ημερομηνία της έαρινής ισημερίας καθορίζεται ο έορτασμός του Πάσχα, το σφάλμα του Ιουλιανού ημερολογίου επιδρούσε στον ύπολογισμό της ημερομηνίας της μεγάλης αυτής χριστιανικής γιορτής. Για το λόγο αυτό από το πολιτικό έτος έπρεπε να αφαιρεθούν 10 ημέρες, οι οποίες είχαν μετρηθεί, χωρίς ωστόσο να διανηθούν. Έτσι αποφασίσθηκε να μετατεθούν οι έποχές του έτους, ώστε να επανέλθουν στις ίδιες συνθήκες, όπως το 325 μ.Χ. στην Πρώτη Οικουμενική Σύνοδο, ξαναφέροντας σε σύμπτωση την αστρονομική έαρινή ισημερία με την ημερολογιακή, με την αφαίρεση των 10 επιπλέον ημερών από το ημερολόγιο. Για να περιορισθούν τα λάθη του Ιουλιανού ημερολογίου θεσπίσθηκε κάθε περίοδος 4 αιώνων να περιλαμβάνει 97 δίσεκτα έτη και όχι 100. Με παπική έγκύκλιο της 24ης Φεβρουαρίου του 1582 δημιουργήθηκε και καθιερώθηκε το νέο Γρηγοριανό ημερολόγιο που χρησιμοποιούμε μέχρι και σήμερα.

Το νέο διορθωμένο Ιουλιανό ημερολόγιο και οι αντιδράσεις στην ημερολογιακή μεταρρύθμιση

Έπειτα από την Γρηγοριανή μεταρρύθμιση του ημερολογίου, το 1582 το

Νέο ημερολόγιο έγινε άμεσα αποδεκτό από τις καθολικές χώρες, όχι όμως και από τις διαμαρτυρόμενες που το αποδέχτηκαν σταδιακά. Στις αρχές του 20ου αιώνα το Νέο ημερολόγιο άρχισαν να αποδέχονται και οι ορθόδοξες χώρες. Η Ελλάδα έκανε αποδεκτό το Γρηγοριανό ημερολόγιο στις 16 Φεβρουαρίου του 1923. Έπειδή όμως υπήρχε μία καθυστέ-

ρηση περίπου 13 ημερῶν, ἡ 16η Φεβρουαρίου στο παλαιὸ ἡμερολόγιο ὀνομάσθηκε 1η Μαρτίου στο νέο. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὸ 1924 ἀποδέχθηκε τὸ Νέο διορθωμένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο. Ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Μελέτιος Δ΄ συγκάλεσε τὸν Μάιο τοῦ 1923 στὴν Κωνσταντινούπολη πανορθόδοξο Σύνοδο, στὴν ὁποία συμμετείχαν τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὰ Πατριαρχεῖα Σερβίας καὶ Ρουμανίας καὶ οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Κύπρου. Στὴ Σύνοδο ἀποφασίσθηκε ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἐπιβεβλημένη καὶ καθόρισε ὡς ἡμερομηνία ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ 1923, ἡ ὁποία θὰ ὀνομαζόταν 14η Ὀκτωβρίου. Ἡ Σύνοδος ἀποφάσισε ἐπίσης ὅτι δὲν υἱοθετοῦνταν τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο καὶ καθόρισε νέο ἡμερολογιακὸ κύκλο 900 ἐτῶν, ἀκριβέστερο τοῦ γρηγοριανοῦ κύκλου τῶν 400 ἐτῶν.

Γιὰ τὸν ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα ἡ Σύνοδος πρότεινε ὁ καθορισμὸς τῆς ἑαρινῆς πανσελήνου νὰ καθορίζεται ἀστρονομικὰ μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀκρίβεια καὶ ἡ ἡμερομηνία του νὰ καθορίζεται κατὰ τὸν χρόνο τῆς Ἱερουσαλήμ. Γιὰ νὰ τακτοποιηθεῖ τὸ ἡμερολογιακὸ ζήτημα πρότεινε τελικὰ νὰ προστεθοῦν 13 ἡμέρες στοῦ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο καὶ νὰ μὴν γίνεи καμία παρέμβαση στον πασχάλιο κύκλο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ προσθήκη τῶν 13 ἡμερῶν δὲν ἔχει κανένα δογματικὸ ἢ κανονικὸ κώλυμα. Ἐπίσης ἡ κάθε Ἐκκλησία ἦταν ἐλεύθερη νὰ ἀποφασίσσει ἂν θὰ ἀκολουθήσει τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο ἢ τὸ νέο διορθωμένο Ἰουλιανό. Τελικὰ τὸ νέο διορθω-

μένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο υἱοθετήθηκε ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος τὴν 10η Μαρτίου τοῦ 1924, ἡ ὁποία θεωρήθηκε ὡς ἡ 24η Μαρτίου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀποφάσισε νὰ μὴν τὸ ἀποδεχθεῖ, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἀρχικὰ τὸ δέχθηκε καὶ στὴν συνέχεια τὸ ἀπέρριψε. Τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας δὲν δέχθηκαν τὴν πρόταση τοῦ Συνεδρίου μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι δὲν ἐπικυρώθηκε ἀπὸ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἐνῶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων δὲν δέχθηκε τὴν πρόταση τοῦ Συνεδρίου μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου θὰ ἀλλάζε καὶ τὸ Πασχάλιο, γεγονός πού θὰ προκαλοῦσε σύγχυση στοὺς προσκυνητὲς τῶν Ἁγίων Τόπων. Λίγα χρόνια ἀργότερα, τὴν 1η Ὀκτωβρίου τοῦ 1928, τὸ Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας υἱοθέτησε τὸ νέο διορθωμένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο. Σήμερα τὸ νέο διορθωμένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο ἀκολουθοῦν τὰ Πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας καὶ οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες Ἑλλάδος, Κύπρου, Ἀλβανίας, Πολωνίας, Τσεχίας καὶ Σλοβακίας. Τὰ Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ρωσίας καὶ Σερβίας δὲν ἔχουν δεχθεῖ τὴν ἡμερολογιακὴ διόρθωση καὶ γιὰ λόγους παράδοσης διατηροῦν μέχρι σήμερα τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο. Γιὰ λόγους παράδοσης οἱ μονεὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, γνωστοὶ ὡς Παλαισημερολογίτες, διατηροῦν τὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο.

Στὴν Ἑλλάδα ὑπῆρξαν ἔντονες ἀντιδράσεις γιὰ τὴν ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμιση. Ὁ φανατισμὸς τῶν ἀπλῶν

πιστῶν διογκώνονταν με διάφορα ἐπιχειρήματα, ὅπως ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν δογματικὸ θέμα πού ἀπαγόρευαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ διόρθωση τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦταν προσχώρηση στοῦ παπικὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, τὸ ἡμερολόγιο ἦταν στοιχεῖο τῆς παράδοσης πού δὲν ὑπόκειται σὲ ἀλλαγές καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πού προέβη στὴν μεταρρύθμιση ἦταν σχισματικὴ. Οἱ ἀντιδράσεις καὶ ὁ φανατισμὸς πού προέκυψαν δὲν εἶχαν βάση, ἀφοῦ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διευκρίνισε με ἐγκύκλιό της ὅτι δὲν υἰοθετοῦσε τὸ νέο Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο, ἀλλὰ τὸ νέο διορθωμένο Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο. Στὴν ἀπόφαση γιὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο γινόταν εἰδικὴ ἀναφορὰ ὅτι τὸ Πάσχα καὶ οἱ ἐξαρτώμενες ἀπὸ αὐτὸ κινητὲς γιορτὲς θὰ ἐορτάζονταν σύμφωνα με τὸ παλαιὸ Ἰουλιανὸ ἡμερολόγιο, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει κάποια ὑποψία ὅτι με τὴν ἀλλαγὴ καταπατήθηκε κάποιος ἱερὸς Κανόνας. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού μέχρι σήμερα Παλαισημερολογίτες καὶ Νεσημερολογίτες γιορτάζουμε ἀπὸ κοινοῦ τὸ Πάσχα καὶ τὶς ἐξαρτώμενες ἀπὸ αὐτὸ κινητὲς γιορτὲς.

Δυστυχῶς ὁμως ἐπικράτησε ὁ διχασμὸς καὶ δημιουργήθηκε σχίσμα στὴν Ἐκκλησία. Τὸ 1935 ἀνέλαβε τὴν προεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῶν Παλαισημερολογητῶν ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος Γερμανός, μαζί με τοὺς Μητροπολίτες Φλωρίνης Χρυσόστομο καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομο. Οἱ Μητροπολίτες αὐτοὶ τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος προσχώρησαν στὸν Παλαισημερολογισμὸ. Παρ' ὄλο πού καθαιρέθηκαν, χειροτόνησαν τέσσερις

Παλαισημερολογίτες Ἐπισκόπους. Ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ συνολικὰ Παλαισημερολογίτες Ἐπισκόπους, οἱ πέντε ἀποχώρησαν καὶ μόνο οἱ δύο, ὁ Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Βρεσθῆνης Ματθαῖος, παρέμειναν ἐνεργὰ μέλη. Τὸ 1950 ὁ Μητροπολίτης πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος κήρυξε τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σχισματικὴ καὶ τὰ μυστήριά της ἄκυρα, ἀπόφαση πού τελικὰ ἀνακάλεσε, προκαλώντας χάσμα μεταξὺ τῶν Παλαισημερολογητικῶν παρατάξεων. Οἱ Παλαισημερολογίτες δὲν δέχονται τὸ Γρηγοριανὸ ἡμερολόγιο, οὔτε τὸ νέο διορθωμένο Ἰουλιανὸ καὶ πιστεύουν ὅτι γιὰ λόγους παράδοσης πρέπει νὰ διατηρηθεῖ τὸ Ἰουλιανὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο. Λόγω αὐτοῦ τοῦ γεγονότος πηγαίνουν 13 ἡμέρες πίσω καὶ τελοῦν τὶς ἀκίνητες ἐορτὲς τους σύμφωνα με τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο.

Για την Ορθόδοξη Έκκλησία το Πάσχα θεωρείται το κέντρο του εκκλησιαστικού έτους, «έορτών έορτή και πανήγυρις πανηγύρεων». Για τον καθορισμό του ορθόδοξου Πάσχα ή έαρινή ισημερία υπολογίζεται σύμφωνα με το παλαιό Ιουλιανό ημερολόγιο. Γι' αυτό τον λόγο οί ορθόδοξοι νεσημερολογίτες γιορτάζουν το Πάσχα την ίδια ήμερα με του παλαισημερολογίτες. Ο έορτασμός είναι κοινός, ασχέτως αν την ίδια Κυριακή τά ημερολογία μās δείχνουν εκείνη την ήμερα διαφορετική ήμερομηνία. Λόγω του υπολογισμού του Πάσχα με βάση την πανσέληνο της έαρινής ισημερίας αλλά και ως πρός την ήμερομηνία που γιορτάζεται το έβραϊκό Πάσχα, ο έορτασμός οριοθετήθηκε να τελείται πάντα μεταξύ της 22ας Μαρτίου και

25ης Απριλίου. Το Πάσχα αυτό είναι το ονομαζόμενο Ιουλιανό Πάσχα και ο έορτασμός του υπολογίζεται σύμφωνα με το παλαιό Ιουλιανό ημερολόγιο. Τα όρια του Γρηγοριανού Πάσχα της Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας είναι ακριβώς οί ίδιες ήμερομηνίες, δηλαδή 22α Μαρτίου και 25η Απριλίου, μόνο που υπολογίζονται με βάση το νέο Γρηγοριανό ημερολόγιο. Το Πάσχα των ρωμαιοκαθολικών έορτάζεται εντός των 35 ήμερών που ακολουθούν την έαρινή ισημερία, ενώ οί ήμερομηνίες του ορθόδοξου Πάσχα διαφέρουν από τά όρια του Γρηγοριανού κατά τις αντίστοιχες 13 ήμερες διαφοράς των δύο ημερολογίων και έορτάζεται μεταξύ 4ης Απριλίου και 8ης Μαΐου.

Ἡ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ἈΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

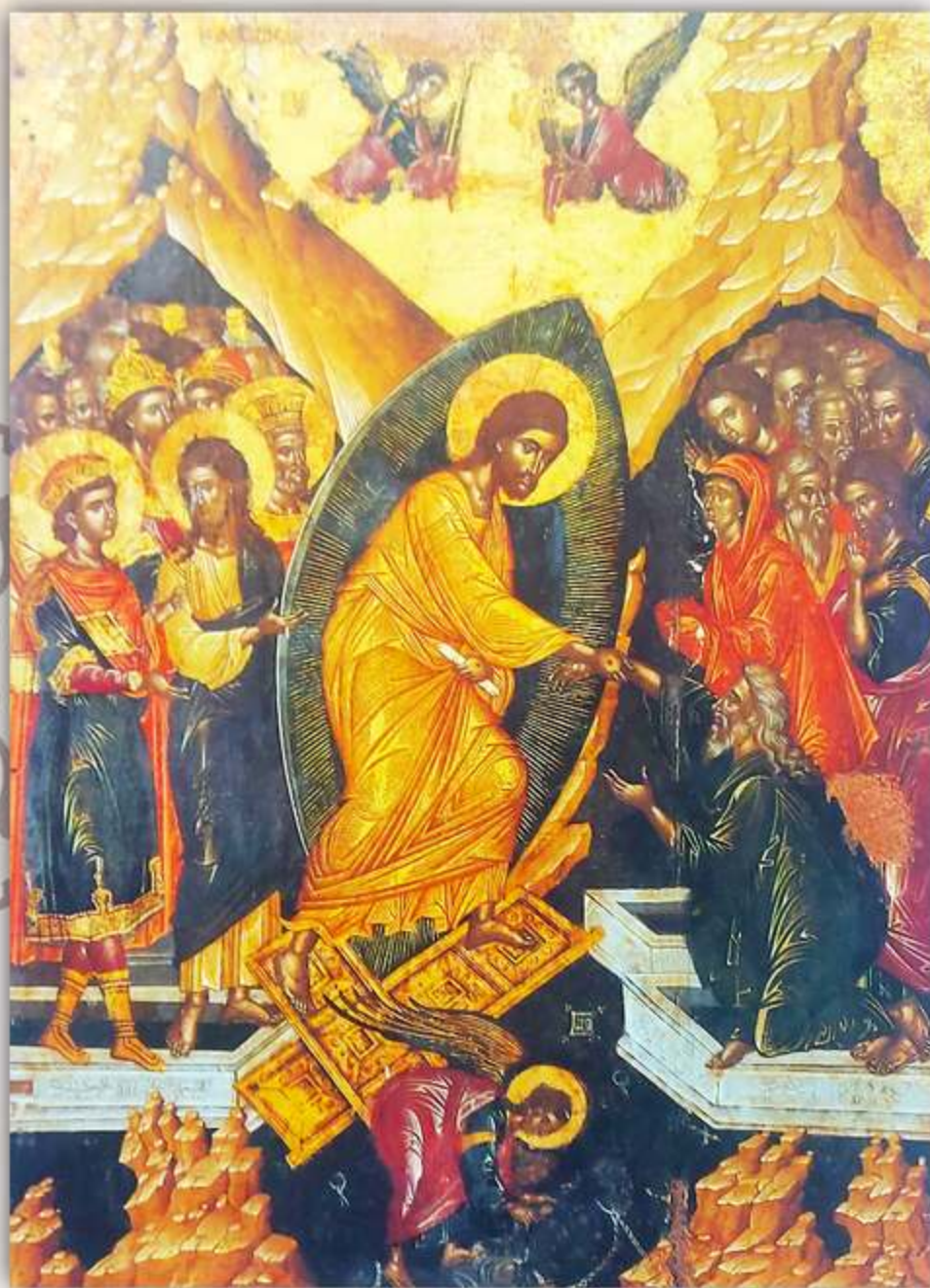
ΤΟΥ ΦΩΤΗ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

«Ἀνάστασις» ἢ «Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος». Στὴν Ὁρθόδοξο ἀγιογραφία μας, ὁ τύπος τῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως εἶναι αὐτός ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἔγινε ἡ εἰκόνα τοῦ ἐξώφυλλου* καὶ ἔχει τὸν τίτλο «Ἀνάστασις» ἢ «Ἡ εἰς Ἄδου Κάθοδος». Στὴ μέση παριστάνεται ὁ Χριστός μὲ μεγαλύτερο ἀνάστημα ἀπὸ τὰ ἄλλα πρόσωπα, μέσα σὲ φωτεινὴ «δόξα». Μὲ κίνηση σφοδρὴ πατᾶ ἐπάνω στὶς σπασμένες πύλες τοῦ Ἄδου πού ἀνοίγει κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του σάν σπήλαιο σκοτεινό, σπαρμένο μὲ κλειδωνιές, μὲ κλειδιά καὶ μὲ ἀμπάρες σπασμένες. Μὲ τὸ δεξί Του χέρι τραβᾷ τὸν Ἀδάμ καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ τὴν Εὐά, παίρνοντάς τους ἀπὸ τοὺς τάφους. Στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια Του φαίνονται τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. Δεξιά κί ἀριστερά περιστοιχίζουν τὸν Λυτρωτὴ τους καὶ στέκονται μὲ θάμβος οἱ «δίκαιοι», δηλαδή ὅσοι εὐαρεστήσανε τὸν Θεὸ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρι τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἐνώχ, ὁ Νῶε, ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἡλίας, ὁ Δαυῖδ, ὁ Σολομών καὶ οἱ ἄλλοι. Πρῶτος ἀπὸ τὰ δεξιά φαίνεται ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, γιατί ἀφοῦ προανήγγειλε στὸν κόσμον τὸν ἐρχομὸ τοῦ Κυρίου, ἀποκεφαλίσθηκε καὶ κατέβηκε στὸν Ἄδη γιὰ νὰ προαναγγεῖλει καὶ στοὺς «ἀπ' αἰῶνος δεσμίους» ὅτι θὰ κατέβει ὁ λυτρωτὴς γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμά τοῦ Ἄδου, «καὶ τοῖς ἐν Ἄδου πιστοῖς προάγγελος».

Αὐτός ὁ τύπος τῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως ἔχει καὶ παραλλαγές, χωρὶς νὰ ἀπομακρυνθεῖ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν ἐννοια πού ἐκφράζει. Στὶς ἀρχαιότερες εἰκόνες ὁ Χριστὸς κρατᾷ τὸν Ἀδάμ μὲ τὸ δεξί χέρι Του καὶ μὲ τὸ ἀριστερὸ βαστᾷ τὸν Σταυρὸ, τὸ ὄργανο τῆς νίκης κατὰ τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος παριστάνεται σάν γέρος ἀγριοπρόσωπος δεμένος μὲ ἀλυσίδες καὶ καταπλακωμένος ἀπὸ τίς πόρτες ἐπάνω στὶς ὁποῖες πατᾷ ὁ Χριστός. Συχνὰ ζωγραφίζεται καὶ ἓνας Ἄγγελος, πού ἀλυσοδένει τὸ θάνατο ὅπου κείται μπρούμυτος.

Ἡ εἰκόνα τούτη τῆς Ἀναστάσεως παριστάνει μὲ τὴ ζωγραφικὴ ὅ,τι ψέλλει ἡ Ὁρθόδοξος ὑμνωδία πού λέγει «Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν οἱ ταῖς τοῦ ἄδου σειραῖς συνεχόμενοι δεδορκότες πρὸς τὸ φῶς ἠπείγοντο. Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδί, Πάσχα κροτοῦντες αἰώνιον», ἢ «Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰώνιους, κατόχους πεπεδημένων, Χριστέ...». Ὁ λυτρωτὴς παριστάνεται ὡς «τὸν Ἄδην σκυλεύσας καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας», «ὁ μοχλοὺς καὶ πύλας τοῦ Ἄδου συνθλάσας». Ὑμνωδία καὶ ἀγιογραφία ἐκφράζουν πάντα τὸ ἴδιο πράγμα στὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἢ μία μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ τὴν ψαλμωδία καὶ ἡ ἄλλη μὲ σχήματα ἱερά καὶ συμβολικά καὶ μὲ χρώματα μυστικά. Ἡ ἀληθινὴ αὐτὴ εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως πού θὰ ξαφνίσει,

* Αναφέρεται στὸ ἐξώφυλλο τοῦ περιοδικοῦ Κιβωτός, ὅπου δημοσίευσε τὸ ἀρθρο αὐτὸ τὸ 1954.

άλιμονο, πολλούς Έλληνες Χριστιανούς, δέν παριστάνει άλλο από ό,τι λέγει τό Πασχαλινό τροπάρι πού τό ψέλνουμε μικροί καί μεγάλοι: «Χριστός Ανέστη έκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας καί τοίς έν τοίς μνήμασι, ζωήν χαρισάμενος». Αυτή ήτανε ή εικόνα τής αναστάσεως στη θρησκεία μας από αιώνες έως τά τελευταία χρόνια πού αφήσαμε σιγά σιγά τή βαθιά καί μέ νόημα πα-

ράδοσή μας καί πήραμε από τούς δυτικούς τή ζωγραφιά (όχι εικόνα) τής Αναστάσεως, στην όποία παριστάνεται ό Χριστός γυμνός καί παχουλός, βαστώντας μία σημαία, καί πού φανερώνει μέ τή θεατρική όψη της τό σαρκικό, αντιθρησκευτικό καί αντιπνευματικό φρόνημα εκείνων πού τήν έπλασαν μέ τήν κοσμική φαντασία τους.

**«ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΑΠΟΘΗΣΚΟΝΤΕΣ
...ΤΑ ΔΕ ἜΡΓΑ ΑΥΤῶΝ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΜΕΤ' ΑΥΤῶΝ»,
(ἌΠΟΚ. ΙΔ, 13).**

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Εἰάνθης
καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεῆμον, σεπτέ
Ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιε-
πισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ. κ. Ἱερωνύμου,

Σεβασμία καὶ θεοτίμητε χορεία τῶν
σεπτῶν Ἱεραρχῶν,

Αἰδεσιμολογιώτατε Ἐκπρόσωπε τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Μαξι-
μου, Τοποτηρητοῦ τῆς χηρευούσης ταύ-
της Ἱεράς Μητροπόλεως,

Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,

Ἐνδοξότατοι ἰθύντορες τοῦ ἐνδόξου
καὶ φιλοχρίστου Στρατοῦ καὶ τῶν Σωμά-
των ἀσφαλείας τῆς πατρίδος ἡμῶν,

Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Χριστοῦ Διακονία,
Ὅσιώτατοι μοναχοὶ καὶ μοναχαί,
Φιλόχριστον καὶ ἀπορφανισθέν ποι-
μνιον,

Ἐχω τὴν ὑψίστην τιμὴν καὶ εὐλογίαν
νά ἐκπροσωπῶ τὴν Α.Θ.Π., τὸν Οἰκου-
μενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Βαρθολο-
μαῖον, εἰς τὴν παρούσαν πενθηφόρον
καὶ ἱεράν προσευχητικὴν σύναξιν, συ-
νελθοῦσαν ἐπὶ τῇ πρὸς Κύριον ἐκδημία
τοῦ ἀοιδίμου καὶ πολυσεβάστου Μητρο-
πολίτου πρώην Δρυϊνουπόλεως, Παγω-
νιανῆς καὶ Κονίτισης, κυροῦ Ἀνδρέου,
καὶ νά μεταφέρω ὡσαύτως τὰς διατύ-

ρους δεήσεις καὶ εὐχὰς τῆς θεοφρουρήτου Κωνσταντινουπολίτιδος Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ κεκοιμημένου ἁγίου Ποιμενάρχου καὶ Ἀγγέλου, ἵνα κατὰ τὸν θεολόγον Ἰωάννην εἶπω, τῆς κατὰ Κόνιτσαν καὶ Δρυϊνούπολιν συνεκλεκτῆς, ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ σκηναῖς δικαίων, ὡς βεβαίως καὶ τὴν στοργὴν, τὴν μητρικὴν συμπάθειαν καὶ τὸν πνευματικὸν ἐπιστηριγμὸν τῆς Πρωτοθρόνου Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς ἅπαν τὸ ἀπορφανισθέν ποιμνιον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, κληρουχίας κανονικῆς, κατὰ τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τῆς σεπτῆς Συνοδικῆς καὶ Πατριαρχικῆς Πράξεως τοῦ 1928 (Περὶ τῆς διοικήσεως τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν Νέων Χωρῶν), τοῦ πανιέρου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἦδη ὁ πολὺς Ἱεράρχης, ὡς ἄλλος Ἰακώβ, «τῇ νόσῳ καμφθεὶς καὶ τῷ γήρᾳ τρυχωθεὶς», κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν πόνων αὐτοῦ καὶ μετεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἀχειροποιήτον πόλιν, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. «Συνετέλεσεν ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτοῦ» (Ἰώβ 14, 14) καὶ κατέρχεται πλήρης ἡμερῶν καὶ ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως καὶ ζωῆς αἰωνίου εἰς τὸν τάφον ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱερᾶς ἀποστολῆς του, λέγων μετὰ τοῦ θείου Παύλου: «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. 4, 7-8). Αὕτη ἡ διαπίστωσις δὲν συνιστᾷ μόνον τὸν ἀναπόφευκτον, δι' ἅπαν τὸ Ἀδαμιαῖον γένος, ἐπίγειον ἐπίλογον μίας κατὰ πάντα χριστομιμήτου Ἀρχιερατικῆς προσωπικότητος, ἐκδαπανη-

θείσης θυσιαστικῶς εἰς τὸν θεῖον Ἀμπελῶνα, ἀλλὰ κυρίως τὴν δυνατὴν ἔκφρασιν ζωντανῆς πίστεως καὶ ἀναφαιρέτου ἐλπίδος εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ αἰιδίμος σεπτὸς Ποιμενάρχης τῶν προβατίων τοῦ Χριστοῦ κυρὸς Ἀνδρέας διεκρίθη δι' ὅλης τῆς ἐπιγείου πορείας καὶ διακονίας του διὰ τὴν βαθεῖαν πίστιν του, τὴν ἁγίαν ὀρθόδοξον μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ἐρωμένως καὶ ἕως κεραίας ὑπερασπίζετο, ἔργοις καὶ λόγοις, τὸ ἀπαράμιλλον ἐκκλησιαστικὸν ἦθος, τὸ φιλακόλουθον καὶ ἱεροπρεπὲς φρόνημα, τὸ μελίχιον τοῦ χαρακτήρος του, τὴν λιπαρὰν γνώσιν καὶ σπουδὴν τῆς ἱερᾶς καὶ τῆς θύραθεν ἑλληνικῆς παιδείας, τὴν θεολογικὴν ἐνόρασιν, τὴν ἀξιομακάριστον ταπεινώσιν, τὴν πανθομολογουμένην φιλοπτωχείαν του, τὴν σεμνότητα, τὴν προσήνειαν, τὴν φιλάδελφον διάθεσιν, τὴν ἀκατάβλητον ἀγωνιστικότητα, τὸν ἀγνὸν πατριωτισμὸν, ἀρετὲς πού τὸν κατηξίωσαν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν συνεπισκόπων του καὶ βεβαίως τοῦ ποιμνίου του, τὸ ὁποῖον ἐποίμανεν εὐαγγελικῶς, χριστομιμήτως, θυσιαστικῶς καὶ μετ' ἐπιστήμης ἐπὶ τριάκοντα ὀλόκληρα ἔτη. Ἠγάπησε τὴν εὐγενέστερη πατρίδα τοῦ κόσμου, τὴν ἐρατεινὴ Ἑλλάδα μας, ὡς ἀκρίτας καὶ φλογερός Ἱεράρχης καὶ ὑπερασπίσθηκε τὰ δίκαιά της μέ γνήσιω, ἀνυποχώρητο καὶ ὑψηλό φρόνημα. Σταθερός ἕως καὶ τῆς ἐσχάτης του ἀναπνοῆς ὑπῆρξεν εἰς τὴν ὑπεράσπισιν, ὡς ὁ μέγας καὶ ἠρωικὸς προκάτοχος καὶ διδάσκαλός του, Μητροπολίτης Σεβαστιανός, τῶν ἀπαραγράπτων δικαίων τῶν Ἑλλήνων τῆς Βορείου Ἡπείρου. Πρωτίστως ὁμοῦς ὁ προκείμενος σεπτὸς κεκοιμημένος Ἱεράρχης, ἠγάπησε περιπαθῶς καὶ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν ἁγίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ,

τῆς Ὁποίας παρέμεινε ἕως τέλους ἀφωσιωμένος καί ταπεινός ὑπηρέτης καί ἀκέραιος κατά πάντα οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ὥστε δικαίως τώρα ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ νά ἤμπορῇ νά εἶπῃ: «Σός εἰμι ἐγώ, σῶσόν με, ὅτι τά δικαιώματά σου ἐξεζήτησα» (Ψαλμ. 118, 94). Τόν προπέμπομεν σήμερον μετ' αἰσθημάτων τῆς κατ' ἄνθρωπον λύπης, ἀλλά καί κατά Χριστόν ἐλπίδος, εἰς τά οὐράνια σκηνώματα, δοξολογώντας τόν Πανάγιον Θεόν, διότι τόν ἐχάρισεν ὡς δῶρον πολυτίμητον, ὡς ἀστέρα ὀλόφωτον, ὡς ποιμένα ἐνθεον εἰς τήν Ἐκκλησίαν Του καί εἰς τόν λαόν αὐτῆς τῆς ἀκριτικῆς καί ἠρωικῆς ἐπαρχίας.

Προπέμπομεν σήμερον τόν πολυσέβαστον πατέρα, τόν ἀξιόθεον Ἐπίσκοπον καί Μητροπολίτην, πού ἐκόσμησε λαμπρῶς τήν σεπτήν Ἱεραρχίαν τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν καλόν Ποιμένα μέ τό πλούσιον ἐκκλησιαστικόν, πνευματικόν καί φιλανθρωπικόν ἔργον, τόν ἐνθερον, δυναμικόν καί κατά πάντα ἄξιον συνεχιστή τοῦ ἔργου τοῦ ὑψιπετοῦς προκατόχου του Ἱεράρχου Σεβαστιανοῦ, τόν φιλακόλουθον λειτουργόν, τόν συμπαθῆ εἰς τούς πονεμένους, τόν ἐλεήμονα εἰς τούς πτωχοῦς, τόν συγχωρητικόν εἰς τούς ἀμαρτάνοντας, τό στήριγμα εἰς τούς ἡλικιωμένους τῆς ἀκριτικῆς ταύτης Ἑλλαδικῆς Μητροπόλεως. Προπέμπομεν σήμερον τόν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ εἰς τόν Θεόν, τόν υἱόν εἰς τόν Οὐράνιον Πατέρα, τόν ἐπίγειον ἄγγελον εἰς τόν φυσικόν του χῶρον, τόν οὐρανόν.

Καί τανῦν ἀσπαζόμενοι διὰ τελευταίαν φοράν, μετά σεβασμοῦ βαθυτάτου, τήν τιμίαν καί χαριτόβρυτον ἀρχιερατικῆν χεῖρά σου, τιμιώτατε πάτερ, τήν

τοσαύτας εὐλογίας εἰς πάντας ἐπιφυλάξασαν καί διανείμασαν, ἀποδίδομέν σοι ἀξιοχρέως καί ὀφειλετικῶς, μέ ἱερόν δέος τόν ἐξόδιον ἀσπασμόν καί τήν ὀλόθυμον εὐχὴν τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν, τόν ὁποῖον σύ μέν, ὡς Πρῶτον τῆς Ὁρθοδοξου ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀληθῶς ἐσέβεσο, ἐκεῖνος δέ φιλοστοργως καί φιλαδέλφως σπουδαίως σέ ἠγάπα.

Ὑψούντες δέ χεῖρας ἰκέτιδας «τῷ ἐρχομένῳ ἐν δόξῃ, δυνάμει Θεότητος, ἐπί τήν Ἱερουσαλήμ, νεκρῶσαι τόν θάνατον», παρακαλοῦμεν καί λέγομεν: «Κύριε, σύ μέν ἐπί τῆς γῆς τήν ζωὴν αὐτοῦ ἐδόξασας, Σύ δέ καί τήν ἐξοδον τοῦ βίου αὐτοῦ ἐν τῇ εἰσόδῳ τῶν Ἁγίων ποιήσον καί τό πνεῦμα αὐτοῦ μετὰ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος Σοί εὐαρεστησάντων συναρίθμησον... Ἀπόδος αὐτῷ ἀντί τοῦ ποιμενικοῦ κόπου μισθόν εὐσεβείας. Εἰσάγαγε αὐτόν λαμπαδηφόρον εἰς τόν οὐράνιον Σου νυμφῶνα.

Παράσχου αὐτῷ ἀγγελικὴν παρησίαν, ἵνα ἀκαταισχύντως παραστῆ τῷ ἀπροσίτῳ Σου Θρόνῳ, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τήν θείαν δόξαν ἐνοπτριζόμενος. Ἀμήν».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, τιμιώτατε καί πολυσέβαστε Ποιμενάρχα τῆς ἱερᾶς ταύτης ὀλκάδος. Ἡ ἀγάπη, οἱ προσευχές καί ἡ εὐγνώμων εὐχαριστία τοῦ τε Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί πάντων ἡμῶν, θά σέ συνοδεύουν εἰς τήν εἰσοδόν σου εἰς τούς οὐρανίους θαλάμους «ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, θλίψις καί στεναγμός, ἀλλά ζωὴ, φῶς καί χαρὰ ἀτελεύτητος». Γένοιτο!

ΕΥΛΑΒΙΚΟ ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Βασιλείου Κουτσούρα

Τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς, 16 Φεβρουαρίου 2025, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος καὶ ἡ συνοδεία του, ἀναχώρησαν ἀπὸ τὸ λιμάνι τῆς Ἡγουμενίτσας καὶ τὸ πρωὶ τῆς Δευτέρας ἀφίχθησαν στὸ Μπάρι, τὴν παλαιὰ ἔδρα τοῦ τοπικοῦ βυζαντινοῦ «Κατεπάνω», τοῦ στρατιωτικοῦ καὶ πολιτικοῦ διοικητῆ δηλαδὴ τοῦ βυζαντινοῦ θέματος τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ προσκύνησαν στὴν ὁμώνυμο βασιλικὴ τὸν τάφο ὅπου ἀναπαύονται ἀπὸ τὸ 1087 μ.Χ. τὰ χαριτόβρυτα καὶ μυροβόλα λείψανα τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀξίζει νὰ ἀναφερθεῖ πὼς ὁ ἅγιος Νικόλαος ἀπὸ τὴν βυζαντινὴ ἤδη ἐποχὴ, τιμώνταν ὁλοῦς ἰδιαίτερος σὺν

Σέρρες, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ παλαιὰ Ἐκκλησία τοῦ στῆν Ἀκρόπολη τῶν Σερρών, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι τέσσερις συνολικῶς Ναοὶ μέσα στὴν πόλη, οἱ ὅποιοι κατεστράφησαν τὴν 28ην Ἰουνίου 1913 στὸ ὁλοκαύτωμα τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους.

Στὴ συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος καὶ οἱ συνέκδημοί του, πῆραν τὸν δρόμο γιὰ τὴν κεντρικὴ Ἰταλία ὅπου ἐπισκέφθηκαν τὴν παλαιάφατη ἀνδρῶα, Μονὴ τοῦ Ἁγίου Βενεδίκτου, ποὺ δεσπόζει πανοραμικὰ πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ ὄρους Κασίνο, πλησίον τῆς ὁμώνυμου κωμολέως. Ἡ Μονὴ ἰδρύθηκε τὸ 529 μ. Χ. ἀπὸ τὸν ἅγιο Βενέδικτο τὸν ἐκ Νουρσίας, πάνω στὰ εἰλίπια ἀρχαίου εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνα. Στὸ καθολικὸ τῆς Μονῆς προσκύνησαν τὸν κοινὸ τάφο τῶν Ἁγίων Βενεδίκτου καὶ τῆς ἀδελφῆς του Σχολαστικῆς. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πὼς ὁ ἅγιος Βενέδικτος, ἅγιος πατέρας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἄσκησε σημαντικὴ ἐπιρροή στὴν ἀνάπτυξη τοῦ χριστιανικοῦ Μοναχισμοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ γενικότερα καθὼς μὲ τὰ μοναστήρια ποὺ ἱδρυσε, βοήθησε τὴν δυτικὴ Εὐρώπη νὰ βγεῖ ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποὺ ἀκολούθησε τὴν πτώση τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τὶς βαρβαρικὲς ἐπιδρομές.

Τὸ σημαντικότερο ἐπίτευγμα τοῦ ὅσιου ἦταν ὁ «Κανόνας» του, ποὺ διέπεται ἀπὸ ἓνα πνεῦμα ἰσορροπίας, καὶ ἐπιεικειας καὶ ποὺ υἱοθετεῖ οὐσιαστικὰ τὶς διατάξεις περὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, συχνὰ ὁ ἅγιος Βενέδικτος ἀποκαλεῖται ἱδρυτῆς καὶ καθηγητῆς τοῦ δυτικοῦ Μοναχισμοῦ.

Τὴν ἐπομένη, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης

μας κ. Θεολόγος και οί συνεργάτες του επισκέφτηκαν μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερα διατηρημένες μεσαιωνικὲς πόλεις τῆς Ἰταλίας, τὸ Σάν Τζιμινιάνο (San Gimignano), ἡ ὁποία δεσπόζει πάνω σὲ λόφο στὴν ἐπαρχία τῆς Σιένας, στὴν περιφέρεια τῆς Τοσκάνης. Ἡ πόλη εἶναι διάσημη γιὰ τὴν μεσαιωνικὴ ὀχυρωματικὴ τῆς ἀρχιτεκτονικὴ μὲ τείχη, καμπαναριά καὶ πύργους πὺν διακρίνονται ἀπὸ μεγάλη ἀπόσταση καὶ πὺν μεταφέρουν τὸν ἐπισκέπτη σὲ ἄλλες ἐποχές.

Ἀκολούθησε ἐπίσκεψη στὸ λίκνο τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγέννησης, τὴν ὁμορφὴ Φλωρεντία, ἡ ὁποία ἀπλώνεται στὰ εὐφορα ἐδάφη πὺν ποτίζουν οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ἄρνου καὶ πὺν εἶναι γνωστὴ γιὰ τοὺς ἀμέτρητους πνευματικούς καὶ καλλιτεχνικούς θησαυρούς πὺν διαφυλάσσει. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁλόκληρο τὸ ἱστορικὸ κέντρο τῆς πόλης ἔχει χαρακτηριστεῖ ὡς Μνημεῖο Παγκόσμιας Κληρονομιάς ἀπὸ τὴν UNESCO. Ἐκεῖ εἶχαν τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Santa Maria del Fiore, τὸ Βαπτιστήριο μὲ τίς ἀνάγλυφες μπρούτζινες πύλες τοῦ «Παραδείσου», τὸ καμπαναριὸ πὺν σχεδίασε ὁ Τζιόττο, τὸν

ναὸ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου μὲ τὰ πολλὰ ἱερὰ κειμήλια πὺν διασώζει, καθὼς καὶ ἄλλα μνημεῖα τῆς Φλωρεντίας.

Ἡ ἱερὰ αὐτὴ ἀποδημία ἔδωσε ἐπίσης τὴν εὐκαιρία στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία νὰ ἀποκτήσει πλέον ὡς φυλακτήριο πνευματικὸ καὶ πηγὴ ἁγιασμοῦ, ἱερὸ ἀπότμημα ἀπὸ τὸ μυροβόλο λείψανο τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, ἡ ὁποία ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ ἀκέραιο Σῶμα τοῦ θαυματοουργοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου πὺν ὡς εἶναι γνωστὸν βρίσκεται ἀποθησαυρισμένο στὴν Κέρκυρα. Τὸν πολῦτιμο αὐτὸ θησαυρὸ μας χάρισαν τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Παναγίου Θεοῦ, οἱ ὁλόθερμες πρεσβεῖες τοῦ μεγίστου Ἱεράρχου Σπυριδῶνος καὶ ἡ ἀξιόχρεος ποιμαντορικὴ πρόνοια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας πρὸς εὐλογία, ἁγιασμό καὶ ἐπιστηριγμὸ τοῦ φιλαγίου πληρώματος τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίταν Ἐκκλησίας.

Τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης, 19 Φεβρουαρίου, ἡ μικρὴ ἀποστολὴ μας ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Βενετία. Στὴ μαγευτικὴ Γαληνοτάτη εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ βρεθοῦν στὸν περίφημο Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μάρκου, στὸ θησαυροφυλάκιο τοῦ ὁποῖ-

ου φυλάσσονται ιερά Λείψανα και βυζαντινά κειμήλια που βρίσκονται εκεί κυρίως από το 1204 μετά την 4η Σταυροφορία. Στο πίσω μέρος της αγίας Τράπεζας του Ναού, όπου αναπαύονται τα ιερά λείψανα του Ευαγγελιστού Μάρκου, βρέθηκαν μπροστά στην όλοχρυση και σμαλτοστολισμένη Pala d' Oro, που θεωρείται ότι είναι ή συληθείσα από τους λατίνους Σταυροφόρους Αγία Τράπεζα της Αγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως, καθώς και στο βυζαντινό εικόνισμα της Παναγίας Νικοποιού, ή οποία συνόδευε τον αυτοκράτορα με το βυζαντινό στρατεύμα σε όλες τις πολεμικές τους επιχειρήσεις. Μετά τον Άγιο Μάρκο είχαν την δυνατότητα να περιηγηθούν σε Έκκλησίες και σε άλλα αξιοθέατα της πόλης των δόγηδων. Το απόγευμα της ίδιας μέρας επέστρεψαν πίσω στην Φλωρεντία.

Το πρωί της Πέμπτης 20 Φεβρουαρίου, ο Σέβ. κ. Θεολόγος και η μικρή ομάδα των συνεργατών του, αναχώρησαν μετά από μια σύντομη στάση στην αιώνια πόλη, την Ρώμη, για το Μπάρι της Απουλίας, όπου μετά από

ένα προσκύνημα στον Ναό του Αγίου Νικολάου, απ' όπου και έλαβαν ως εύλογία μικρή ποσότητα από το αυθεντικό μύρο που αναβλύζει θαυματουργικά από τα ιερά λείψανα του χαριτοβρύτου αγίου, επιβιβάσθησαν στο πλοίο της επιστροφής για τις Σέρρες, κατάφορτοι από εύλογίες και εμπειρίες μοναδικές, με την εύχή να αξιωθούν να προσκυνήσουν και πάλι τα ιερά σεβάσματα της χριστιανικής πίστεως αλλά και τα πολιτιστικά μνημεία της γειτονικής Ιταλίας.

Ἱεραποδημία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν ἐπὶ τὴν ὁμόδοξη χώρα τῆς Ρουμανίας

Προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη στὴν πρωτεύουσα τῆς Ρουμανίας, τὸ Βουκουρέστι, πραγματοποίησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, μὲ ὁμάδα συνεργατῶν του, ἀπὸ 5 ἕως 7 Δεκεμβρίου 2024, μὲ ἀφορμὴ τὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἀγ. Νικολάου, Ἐπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας, τοῦ θαυματουργοῦ.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς τῶν Σεργῶν καὶ Νιγρίτης Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος, κατόπιν σχετικοῦ αἰτήματος τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ρουμανίας κ. Δανιήλ, τῶν αἰδεσιμολ. ἐφημερίων τῶν ἱερῶν Ναῶν Ἀγ. Νικολάου παλαιοῦ Barbatescu καὶ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Νέου, π. Viorel Dinca καὶ π. Emil Caramizaru, ἀντιστοίχως, τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων καὶ τῶν εὐλαβῶν ἐνοριτῶν τῶν ὡς εἴρηται ἱερῶν Ναῶν τῆς πόλεως τοῦ Βουκουρεστίου, ἐκόμισε τεμάχια ἐκ τῶν χαριτο-

βρύτων λειψάνων τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου, μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, τοῦ Ἀγ. Νικολάου, Ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ Ἀγ. Λουκά, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως τῆς Κριμαίας τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου, Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πρὸς ἁγιασμὸ καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν πιστῶν.

Τὸ πρωὶ τῆς Παρασκευῆς 6 Δεκεμβρίου, τελέσθηκε ἡ πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Νικολάου, στὴν περιοχὴ παλαιοῦ Barbatescu Βουκουρεστίου, συνιερουργῶντων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ τοῦ Θεοφ. Πραχοβεάνου κ. Τιμοθέου, βικαρίου Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Βουκουρεστίου.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Μυσταγωγίας, ὁ Σεβασμιώτατος, ὁμίλησε ἐμπνευσμένως, στὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, γιὰ τὴν ἁγιαστικὴ παρουσία τῶν ἁγίων στὴν ζωὴ καὶ τὴν πνευματικὸ ἀγῶνα τῶν πιστῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος, κατ' ἰδίαν φιλοτιμίαν καὶ προαίρεσιν, προσέφερε, ὡς μόνιμη ἁγιαστικὴ εὐλογία, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Νικολάου παλαιοῦ Barbatescu, τεμάχιο ἐκ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, τὸ ὁποῖο φυλάσσεται, ὡς πολυτίμητος πνευματικὸς θησαυρὸς στὸ Ἐπισκοπικὸ Παρεκκλήσιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σεργῶν.

Ἀκολουθῶν, ὁ Σεβασμιώτατος καὶ ἡ τιμία συνοδεία του ἐγίναν φιλοφρόνως καὶ ἐγκαρδῶς δεκτοί, ἀπὸ τὸν Θεοφ. Πλοεστίου κ. Βαρλαάμ, βικάριο Ἐπίσκοπο τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, Ἀρχι-

γραμματέα της Ιεράς Συνόδου και Πρόεδρο του Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, στό Πατριαρχικό καί Συνοδικό Μέγαρο Βουκουρεστίου.

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, στήν προσφώνησή του πρὸς τὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Μακ. Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχὴ καὶ ἀναφέρθηκε στό σημαντικό ἔργο, πὸν ἐπιτελεῖ ἡ ὁμόδοξη Ρουμανικὴ Ἐκκλησία.

Στὴν ἀντιφώνησή του ὁ Θεοφ. κ. Βαρλαάμ, ἐξέφρασε τὴν χαρὰ του γιὰ τὴν συνάντηση καὶ εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Θεολόγο γιὰ τὴν εὐγενική του προσφώνηση, διαβιβάζοντας καθηκόντως τὶς Πατριαρχικὲς εὐχές, εὐχαριστίες καὶ προσρήσεις τοῦ Μακ. κ. Δανιήλ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Σεβ. Θεολόγος, μετέβη στήν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Γεωργίου τοῦ Νέου στό Βουκουρέστι, ὅπου χοροστάτησε στόν μεθέορτο Ἑσπερινὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Παρὰ τὴν ἐξαιρετικὰ χαμηλὴ θερμοκρασία καὶ τὸ δριμύ κρῦο, χιλιάδες πιστῶν καὶ προσκυνητῶν Ρουμάνων, κά-

θε ἡλικίας, προσήλθαν γιὰ νὰ ἀνάψουν τὸ κερί τῆς εὐλαβείας τους, νὰ συμμετάσχουν στήν ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, νὰ πραγματοποιήσουν τὸ τάμα τους καὶ νὰ ἀσπασθοῦν τὸ τεμάχιο ἐκ τοῦ χαριτοβρύτου λειψάνου τοῦ Ἁγ. ἐνδόξου, Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, προερχόμενο ἐκ τῆς ἀνδρώας ἱεράς Μονῆς Ἁγ. Παρασκευῆς Σερρών, τὸ ὁποῖο εὐρίσκετο πρὸς προσκύνηση τῶν πιστῶν, στόν ὡς εἴρηται ἱερό Ναό, ἀπὸ τῆς 3ης ἕως καὶ τῆς 8ης Δεκεμβρίου. Κατακλείοντας τὸ ἱερό προσκύνημα στήν ὁμόδοξη χώρα τῆς Ρουμανίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος καὶ ἡ συνοδεία του ἀνεχώρησαν γιὰ τὶς Σέρρες, νωρὶς τὸ πρωὶ τοῦ Σαββάτου 7 Δεκεμβρίου, ἐμπλεοὶ ἱερῶν συναισθημάτων καὶ ἐμπειριῶν ἀπὸ τὶς στιγμὲς πνευματικῆς ἀνατάσεως, εὐφροσύνης καὶ παρακλήσεως καὶ τὴν ὄντως «Δεσποτικὴ» φιλοξενία, πὸν γεύθηκαν κατὰ τὴν ὀλιγοήμερη ἐκεῖ παραμονή τους, «σὲ τόπο πνευματικῶς οἰκεῖο καὶ προσφιλῆ», ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀνέφερε ὁ Σεβασμιώτατος.

«ΩΣΑΝΝΑ, ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ». Θεολογικὸ σχόλιο εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ νόημα τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων.

Λ. Σκόντζου

Μετὰ τὴν θαυμαστὴ ἀνάστασι τοῦ Λαζάρου οἱ εὐσεβεῖς ἀδελφές τοῦ παρέθεσαν στὸν Κύριον καὶ τοὺς μαθητὰς τοῦ μεγάλο καὶ λαμπρὸ δεῖπνον γὰρ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Μεγάλον Εὐεργέτη τους. Ἡ Μάρθα φρόντιζε νὰ μὴ λείπει τίποτε ἀπὸ τὸ πλούσιο τραπέζι. Μαζὶ τοὺς καθόταν καὶ ὁ Λάζαρος. Ἡ Μαρία, κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ δείπνου, πῆρε ἓνα πολύτιμον δοχεῖον γεμάτον πανάκριβον μύρον καὶ ἄρχισε νὰ πλένει μὲ αὐτὸ τὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν ξέπλεξε τὰ πλούσια μαλλιά της καὶ μ' αὐτὰ σκούπισε τὰ πόδια τοῦ Λυτρωτῆ. Ἡ εὐώδης ὁσμὴ τοῦ μύρου γέμισε τὴν οἰκίαν. Τὸ γεγονός αὐτὸ δημιούργησε αἰσθήματα ἐκπλήξεως στὸν παραβρισκόμενον. Ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ μελλοντικὸς προδότης τοῦ Κυρίου, εἶπε: «Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρῶν καὶ ἐδόθη τοῖς πτωχοῖς;». Καὶ σχολιάζει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής: «εἶπε δὲ τοῦτο οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν» (Ἰωάν. 12, 6).

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀνομίας, ἀπόλυτα ὑπόδουλος στὰ ταπεινὰ τοῦ πάθου, ἔμεινε ἐντελῶς ἀνέγγιχτος ἀπὸ τὴν τριχρονὴ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου του. Ἡ ὠφελιμιστικὴ ὑλιστικὴ σκοτοδίνη του, τὸν κρατοῦσε δέσμιον τοῦ πάθου τῆς φιλαργυρίας. Αὐτὸ τὸ πάθος θὰ τὸν ὀδηγήσῃ, κατόπιν, σὲ λίγες ἡμέρας εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Δασκάλου του καὶ στὸν προσωπικὸν τραγικὸ ἀφανισμόν. Τὸ ὄνομα του θὰ γίνῃ στὸν αἰῶνα συνώνυμον τῆς προδοσίας.

Ὁ Κύριος μὲ προφανῆ λεπτότητα ἀντιπαρήλθε τὴν πρόκλησιν τοῦ Ἰούδα καὶ εἶπε: «Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε» (Ἰωάν. 12, 7-8). Φυσι-

καὶ τὰ λόγια αὐτὰ ἦσαν ἀκατανόητα γὰρ τοὺς μαθητὰς Του, διότι, προσκολλημένοι ἀκόμη εἰς τὴν ἐθνικιστικὴν ἰουδαϊκὴν περὶ Μεσσία ἀντίληψιν, πίστευαν σὲ μιὰ λαμπρὴν προέλασιν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, προκειμένου νὰ πάρουν τὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ ἀπελευθερώσουν τὸ ἔθνος ἀπὸ τὸν ξένον δυνάστην.

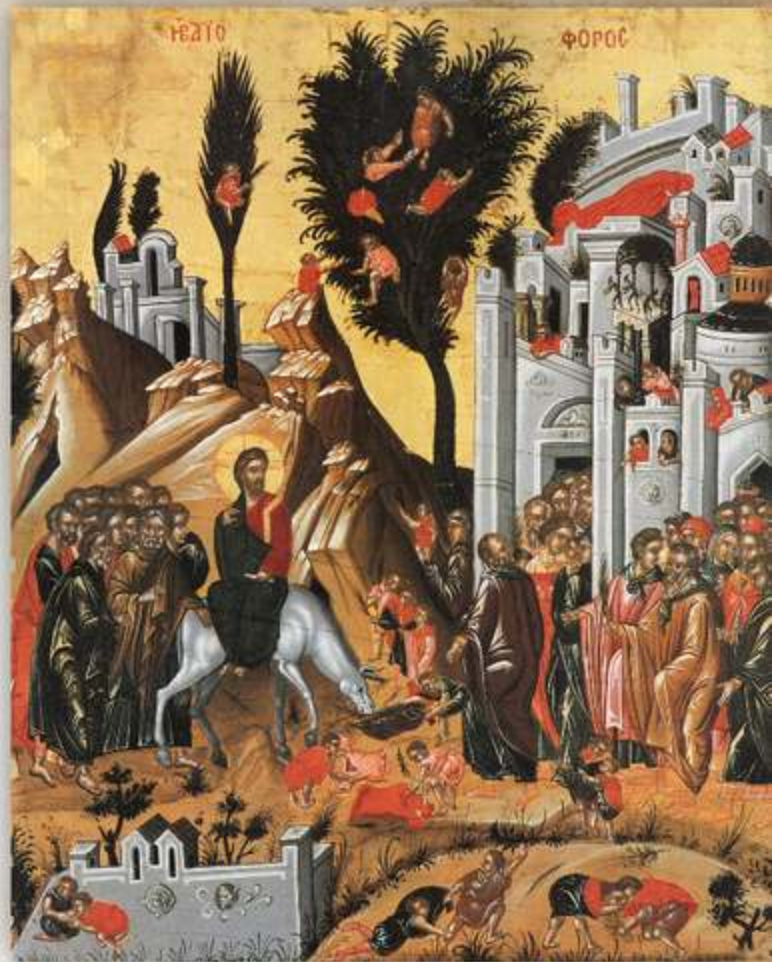
Τὴν ἴδιαν ὥραν κατέφθασε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δείπνου ὄχλος πολὺς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ δοῦν τὸν θαυμαστὸν ραβῖνον ποὺ ἀνάστησε τὸν Λάζαρον. Ἦθελαν ἐπίσης νὰ δοῦν μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια τὸν ἀναστημένο. Ταυτόχρονα οἱ ἄρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἔκαναν συμβούλιον καὶ συζητοῦσαν τὸ ἐνδεχόμενο νὰ φονεύσουν τὸν Λάζαρον, διότι διαπίστωναν μὲ ἀνησυχίαν ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι εἶχαν πιστέψῃ εἰς τὴν θεϊκὴν δύναμιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐξαίσιου θαύματος! Ἦδη εἶχε ἀποφασισθεῖ ἡ θανάτωσις τοῦ Κυρίου (Ἰωάν. 11, 47-57) καὶ ὁ προδότης μαθητὴς βρισκόταν σὲ ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ ἰουδαϊκὸν ἱερατεῖον (Ἰωάν. 12, 3-8, Μάρθ. 26, 14-16) γὰρ τὴν παράδοσιν τοῦ Διδασκάλου του.

Τὴν ἄλλην μέραν ὁ Χριστὸς μπῆκε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ τοὺς μαθητὰς του. Τὸ μεγάλο νέο τῆς ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου εἶχε φτάσει ἀπὸ τὴ Βηθανίαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ δημιούργησε αἰσθήματα ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐφορίας ἐν τῷ λαῷ. Λόγω δὲ τῆς ἐπικείμενης ἑορτῆς τοῦ Πάσχα εἶχαν συρρεύσει ἐκεῖ πολλοὶ ξένοι προσκυνητὰς. Ὅταν πληροφορήθησαν οἱ ὄχλοι τὴν ἀφίξιν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀνάστησε τὸν Λάζαρον, πῆραν εἰς τὰ χέρια κλαδιὰ φοινίκων καὶ βγήκε εἰς τοὺς δρόμους γὰρ νὰ τὸν προῦπαντήσουν τραγουδῶντας τὸν νικητήριον παιᾶνα: «Ὡσαννὰ εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ» (Ἰωάν. 12, 13). Κάποιοι ἔστρωσαν

τά ένδύματά τους στο δρόμο για να περάσει ο μέγας θριαμβευτής. Η σκηνή αυτή ήταν συνηθισμένη στους χρόνους εκείνους. Οί νικητές βασιλείς έμπαιναν τροπαιοῦχοι στις πόλεις, αποθεωμένοι από τὰ πλήθη.

Ο Κύριος καθισμένος πάνω σέ πουλάρι άδου έμπαινε ήσυχα, άτάραχος και άδιαφορώντας για τούς πανηγυρισμούς, στην άγία πόλη, έκπληρώνοντας τήν προφητεία του Ζαχαρίου: «Χαίρε σφόδρα θύγατερ Σιών, ιδού ο βασιλεύς σου έρχεται σοι δίκαιος και σώζων αυτός πραύς και έπιβεβηκώς έπι ύπόζυγιον και πώλον νέον» (Ζαχ. 9, 9). Ο κόσμος έπισημαίνει ο ιερός ευαγγελιστής όμολογοῦσε ότι «τόν Λάζαρον έφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών. Διά τουτο και ήπήνησεν αυτόν ο όχλος, ότι ήκουσαν τουτο αυτόν πεποικέναι τó σημεϊον» (Ιωάν. 12, 17-18). Αντίθετα με τούς ένθουσιασμούς του πλήθους, οί Φαρισαίοι με έμφανή άνησυχία και μίσος είπαν μεταξύ τους: «θεωρεϊτε ότι ούκ ώφελεϊτε οὔδεν; Ίδε ο κόσμος όπίσω αυτού άπηλθεν» (Ιωάν. 12, 19).

Η είσοδος του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα είναι ή τελευταία σκηνή του δραματικού έργου τής επί γής ζωής Του. Μπήκε ταπεινά επάνω στο όνάριο, παρ' όλο ότι ο όχλος τον ζητωκραύγαζε και συμπεριφερόταν ως να είχε μπροστά του κάποιο έγκόσμιο βασιλιά, ο όποιος μπαίνει θριαμβευτής στην πρωτεύουσα του βασιλείου του. Γνωρίζει πολύ καλά πώς οί ίαχές και οί πανηγυρισμοί των όχλων είναι πρόσκαιρες και λαθεμένες έκδηλώσεις. Όλοι αυτοί οί ένθουσιώδεις άνθρωποι οί όποιοι τον αποθέωναν, εκδήλωναν εκείνη τή στιγμή τήν μικροεθνικιστική τους αντίληψη για Έκείνον. Τά κίνητρά τους ήταν ιδιοτελή και φτηνά. Η άπουσία πνευματικότητας ήταν διάχυτη σ' αυτούς. Γνώριζε επίσης ο Κύριος ότι όλοι αυτοί οί άνθρωποι, οί όποιοι τον δόξαζαν με τήν είσοδό Του στην Ιερουσαλήμ, θα είναι οί ίδιοι, οί όποιοι θα φωνάζουν πέντε ήμέρες μετά κάτω από τó πραιτώριο και θα άπαιτούν από τον εκπρόσωπο του Ρωμαίου δυνάστη τους

«σταύρωσον σταύρωσον αυτόν» (Λκ. 23, 22).

Για μās τούς πιστούς ή είσοδος του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ άποτελεί τήν άπαρχή τής έκούσιας πορείας Του για τó θεϊό Πάθος. Έορτάζουμε τήν ήμέρα αυτή με ανάκατα αισθήματα χαράς και λύπης. Γιορτάζουμε με αισθήματα χαράς, διότι ο Λυτρωτής μας Χριστός όδεύει προς τά σωτήρια παθήματα για τήν δική μας σωτηρία. Γιορτάζουμε με αισθήματα λύπης, διότι ο Κύριός μας θα ύποστει για χάρη μας, και έξ αίτίας τής δικής μας κακουγίας, τά επώδυνα παθήματα και θα ύποφέρει και θα πονέσει ως άνθρωπος. Θα άνέβει στον Γολγοθά, θα πεθάνει ως κακούργος και θα ταφεί ως κοινός θνητός. Σε άνάμνηση τής μεγαλειώδους και θριαμβευτικής εισόδου του Κυρίου μας στην άγία πόλη, κρατάμε και έμεις κατά τήν άγία αυτή ήμέρα κλάδους δάφνης, ύποδεχόμενοι τον Κύριο ως νικητή και θριαμβευτή βασιλέα, όχι βέβαια κοσμικό, όπως τον περίμεναν οί Ιουδαίοι, αλλά ως αίώνιο πνευματικό άνακτά.

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ», (Ϊω. 20, 18).

Τοῦ Φιλοκτήμονα Χ. Φάκα

Ένα άνησυχητικό φαινόμενο πού άνέκυψε κατά τούς άποστολικούς χρόνους μεταξύ τών χριστιανών, συμπεριλαμβανομένων και τών άποστόλων, ήταν ό σκεπτικισμός και ή έπιφύλαξη άποδοχής όρισμένων θεμελιωδών άρχών του Χριστιανισμού, μέ κορυφαία τήν άνάσταση του Χριστού.

Έτσι, όταν ό Ίησους μετέβαινε για τελευταία φορά στα Ίεροσόλυμα, συνοδευόμενος από τόν όλιγάριθμο όμιλο τών μαθητών Του και «ήρξαντο λέγειν αυτοίς τά μέλλοντα αυτόφ συμβαίνει», ότι δηλαδή εκεί θα ύποστει έξευτελιστικές ταπεινώσεις, όπως έμπαιγμούς, έμπτυσμούς, μαστιγώσεις, μέ άποκορύφωμα τό σταυρικό Του θάνατο και ότι «τῆ τρίτη ήμέρα έγερθήσεται», τότε δύο από τούς μαθητές Του, ό Ίάκωβος και ό Ίωάννης, γιοί του Ζεβεδαίου, έκλαμβάνουν τά λεγόμενα

άπό τόν Ίησούν ως άναφερόμενα στην έδρυση από Αυτόν κοσμικής βασιλείας και γι' αυτό διεκδικούν σ' αυτήν κοσμικά άξιώματα και πρωτοκαθεδρίες. Η άπάντηση βέβαια του Κυρίου σ' αυτούς ήταν καταπέλτης· «ούκ οίδατε τί αίτείσθε», τούς είπε «ούχ ούτω δε έσται έν ύμίν, άλλ' ός άν θέλη γενέσθαι μέγας έν ύμίν, έσται ύμών διάκονος, και ός άν θέλη ύμών γενέσθαι πρώτος έσται πάντων δούλος» (Ματ. 10, 43-44).

Ένα άλλο περιστατικό πού άποδεικνύει τίς έπιφυλάξεις τών άποστόλων στό νά άποδεχτούν και νά πιστεύσουν άμέσως τήν άνάσταση του Χριστού είναι αυτό τό όποιο άναφέρεται από τόν ευαγγελιστή Λουκά: Όταν οι μυροφόρες γυναίκες μετέβησαν τά χαράματα τῆς μιας τών σαββάτων στό μνημείο, όπου είχε έντα-

φιασθεῖ ὁ Ἰησοῦς καί ἐκεῖ πληροφορήθηκαν ἀπό τούς δύο ἀγγέλους ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος, σύμφωνα μέ τά ὅσα τούς εἶχε πει ὁ ἴδιος στή Γαλιλαία, τότε «ὑποστρέψασαι ἀπό τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν πάντα τοῖς ἕνδεκα καί πᾶσι τοῖς λοιποῖς ... καί ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῶν καί ἠπίστουν αὐταῖς» (Λκ. 24). Τά λόγια λοιπόν τῶν μυροφόρων γιά τό γεγονός τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ φάνηκαν στούς ἀποστόλους σάν φλυαρίες καί δέν τά πίστευσαν, ἐνῶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος τήν ἴδια στιγμή ἔσπευσε στό μνημεῖο, ὅπου εἶχε ἐνταφιασθεῖ ὁ Κύριος, κί ἐκεῖ εἶδε μόνο τά σάβανα, θαυμάζοντας τό ἀναστάσιμο γεγονός τοῦ διδασκάλου Του.

Σχετική μέ τό θέμα μας εἶναι καί ἡ δυσπιστία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ γιά τήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, πού τήν ἐξέφρασε, ὅταν οἱ ἄλλοι μαθητές τόν διαβεβαίωσαν ὅτι «ἔωράκαμεν τόν Κύριον», μέ τά λόγια: «ἐάν μή ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τόν τύπον τῶν ἤλων καί βάλω τόν δάκτυλον μου εἰς τόν τύπον τῶν ἤλων, καί βάλω τήν χεῖρα μου εἰς τήν πλευράν αὐτοῦ, οὐ μή πιστεύσω» (Ιω. 20, 25). Ὅταν ὁμοῦς μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες ὁ ἀναστάς Κύριος ἐπανεμφανίζεται μεταξύ τῶν μαθητῶν Του, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, παρόντος καί τοῦ Θωμᾶ, τότε ὁ Θωμᾶς προβαίνει στήν πρὸς τόν ἀναστάντα Κύριο ὁμολογία του, ὅτι εἶναι ὁ Κύριος του καί ὁ Θεός του.

Τό ἀναστημένο βέβαια σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δύσκολα ἀναγνωρίζοταν ἀπό τούς μαθητές Του. Ὁ εὐαγγελιστής Μάρκος ἀναφέρει ὅτι ἡ δυσκολία ἀναγνωρίσῃς Του ὀφειλόταν στό γεγονός ὅτι κάθε φορά ἐμφανίζοταν «ἐν ἑτέρᾳ

μορφῇ». Γι' αὐτό ἄλλοι τόν ἐξελάμβαναν ὡς κηπουρό, ἄλλοι ὡς διαβάτη, ἄλλοι ὡς πνεῦμα. Τό ἀναστημένο σῶμα τοῦ Ἰησοῦ δέν ὑπέκειτο στήν φυσική ἀναγκαιότητα. Ἦταν ἐλεύθερο ἀπό τούς περιορισμούς τοῦ χώρου, τοῦ χρόνου, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Μπαίνει στό ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν». Γίνεται ἀφαντος ἀπό τούς ὁδοιπόρους πρὸς Ἐμμαούς. Εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπό τούς δερμάτινους χιτῶνες, ἀπό τίς φυσικές καί βιολογικές λειτουργίες τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Τό σῶμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ, δέν ἀντλεῖ ζωή ἀπό τίς βιολογικές του λειτουργίες, ἀλλά ὑποστασιάζεται σέ πραγματική ὑπαρξη χάρι στήν πραγματική ὑπαρξη, χάρι στήν προσωπική σχέση μέ τό Θεό, πού αὐτή καί μόνη τό συνιστᾶ καί τό ζωοποιεῖ.

Μέ τίς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος Κυρίου ὄχι μόνο στούς ἕντεκα μαθητές Του, ἀλλά καί στούς ἑβδομήκοντα, ἤρθησαν οἱ ὅποιες ἐπιφυλάξεις τῶν μαθητῶν Του γιά τήν πίστη τους στήν ἀνάστασή Του. Ἡ πλήρης ὁμοῦς κατανόηση, ἀποδοχή καί ὁμολογία ὄχι μόνο τῆς ἀνάστασης τοῦ Ἰησοῦ ἀλλά καί ὅλου συλλήβδην τοῦ περιεχομένου τῆς διδασκαλίας Του συντελεῖται καί συνειδητοποιεῖται ἀπό τούς μαθητές Του τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτούς. Εἶχε ἄλλωστε προαναγγεῖλει ὁ Χριστός τό γεγονός αὐτό, λέγοντάς τους: «ὁ δέ παράκλητος, τό πνεῦμα το Ἁγιον ὃ πέμψει ὁ πατήρ ἐν τῷ ὄνόματί μου, ἐκεῖνο ὑμᾶς διδάξει πάντα καί ὑπομνήσει ὑμᾶς ἃ εἶπον ὑμῖν» (Ιω. 14, 26).

Όλοι οί απόστολοι, μετά τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτούς, κατέστησαν διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνά τόν κόσμο, ὑπέικοντες στήν ἐντολή τοῦ Κυρίου «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη... διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Μτ. 28, 19-20).

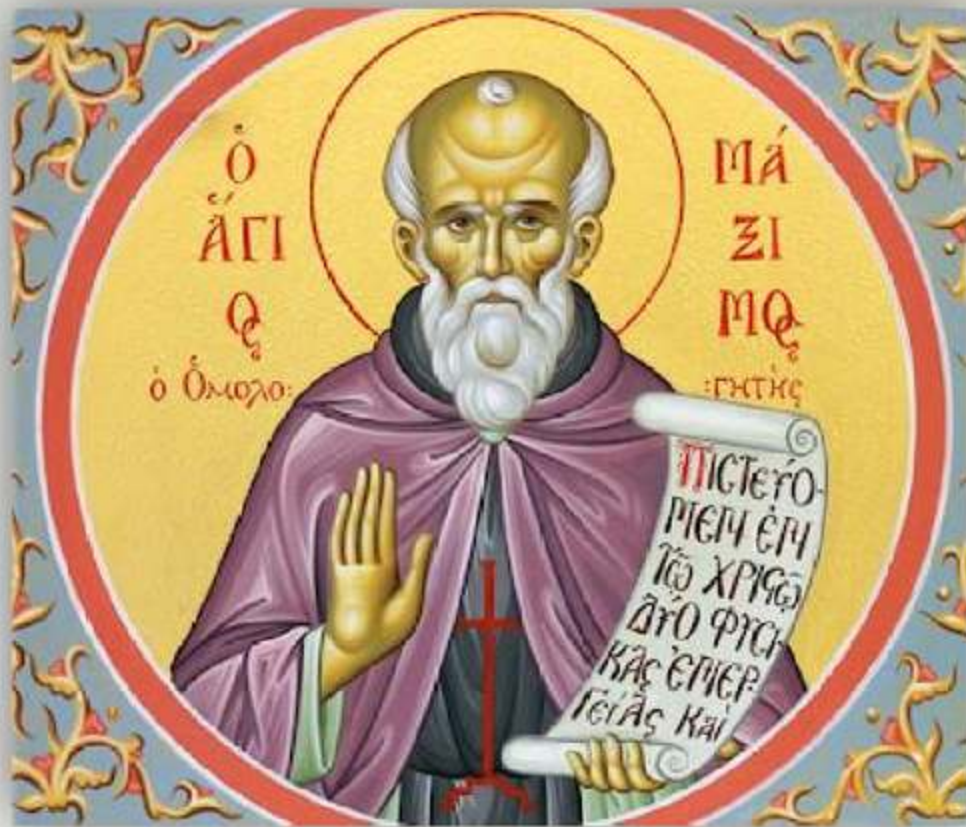
Δέν τούς εἶπε: προσπαθήστε νά ἀποδεικνύετε τήν ἀλήθεια τοῦ χριστιανικοῦ, τοῦ εὐαγγελικοῦ καί σωτηριώδους μηνύματος μέ λογικά ἐπιχειρήματα, ἀλλά μέ τίς προσωπικές σας μαρτυρίες καί ἐμπειρίες. Τούς εἶπε συγκεκριμένα: «καί ἔσεσθε

μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλήμ καί ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρείᾳ καί ἕως ἑσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8). Καί ἡμεῖς, γράφει ὁ εὐαγγελιστής Ἰωάννης «ὁ ἀκηκόαμεν, ὁ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὁ ἔθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περί τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς... μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν» (Α΄ Ἰω. 1, 1).

Μέ ἀπλά λόγια, καί ἐμεῖς, λέγει ὁ ἀγαπημένος μαθητής τοῦ Κυρίου: ὅ,τι ακούσαμε, ὅ,τι εἶδαμε μέ τά μάτια μας, ὅ,τι παρατηρήσαμε καί ψηλαφίσαμε μέ τά χέρια μας γιά τό Λόγο τῆς ζωῆς, γιά τό Χριστό, αὐτά καταθέτουμε ὡς προσωπική μας μαρτυρία καί γι' αὐτά σᾶς μιλάμε.

Ἡ μετά τήν Πεντηκοστή ζωῆ τῶν ἀποστόλων ἦταν μιά συνεχῆς ἱεραποστολική δραστηριότητα, μιά ὁμολογία καί μαρτυρία Χριστοῦ. Μέ τό πέρασμα τοῦ χρόνου ὁ ἀριθμός τῶν χριστιανῶν αὐξάνεται μέ γεωμετρική πρόοδο. Μέ τή μεταστροφή τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀπό σφοδρό πολέμιο τῆς Ἐκκλησίας σέ ἀπόστολο τῶν ἐθνῶν καί τήν ἱεραποστολική δραστηριότητα πού αὐτός ἀναπτύσσει μέ τίς τέσσερις ἀποστολικές του πορείες, πέτυχε νά θραύσει τό κέλυφος τοῦ ἀπομονωτισμοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ στά γεωγραφικά ὄρια τῆς Παλαιστίνης, νά μεταδοθεῖ στίς γύρω ἀπό τή Μεσόγειο θάλασσα χῶρες καί νά διανοίξει τήν προοπτική γιά τήν παγκόσμια ἐπέκταση καί ἐπικράτησή του.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΜΑΞΙΜΟ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗ

Τοῦ Χαρ. Βουρουτζίδη

Ὁ Θεός, κατὰ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή, ποὺ ἠγεῖται «τῶν λεγομένων τε καὶ νοουμένων [καὶ εἶναι] ὁ μόνος νοῦς τῶν νοούντων καὶ νοουμένων, καὶ λόγος τῶν λεγόντων καὶ λεγομένων καὶ ζωὴ τῶν ζώντων καὶ ζωουμένων, καὶ πᾶσι πάντα καὶ ὢν καὶ γινόμενος, δι' αὐτὰ τα ὄντα καὶ γινόμενα...», ἢ «ὄντως ὑπάρχουσα ὑπαρξή» ἀνεξάντλητη καὶ ὡς ἔννοια αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ποῦ, εἶναι «ὑπάρχων» ὡς δημιουργός καὶ «μὴ ὑπάρχων» καθὼς «ἀπλὴν γὰρ καὶ ἀγνωστον καὶ πᾶσιν ἄβατον ἔχει τὴν ὑπαρ-

ξιν, καὶ παντελῶς ἀνερμήνευτον, καὶ πάσης καταφάσεώς τε καὶ ἀποφάσεως οὔσαν ἐπέκεινα», ὁ Θεὸς ποῦ «συνέχει καὶ συνάγει καὶ περιγράφει, καὶ ἀλλήλοις καὶ ἑαυτῷ προνοητικῶς ἐνδιασφίγγει τὰ τε νοητὰ καὶ τὰ αἰσθητὰ καὶ περὶ ἑαυτὸν ὡς αἰτίαν καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος πάντα περικρατῶν...» συνέστησε «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» τὴν Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ποῦ ἐνεργεῖ «κατὰ πρώτην θεωρίας ἐπιβολὴν» ὡς

«τύπος και εικόνα Θεού».

Ἡ «Ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία τὰ αὐτὰ τῷ Θεῷ περὶ ἡμᾶς ὡς ἀρχετύπῳ εἰκῶν ἐνεργοῦσα...» λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος τοὺς πολλοὺς κατὰ τὸν ἀριθμὸ καὶ διαφοροὺς κατὰ τὰ συμβεβηκότα καὶ ἰδιώματα ἀνθρώπους «μίαν πᾶσι κατὰ τὸ ἴσον δίδωσι καὶ χαρίζεται θείαν μορφὴν καὶ προσηγορίαν, τὸ ἀπὸ Χριστοῦ καὶ εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι καὶ μίαν τὴν κατὰ πίστιν ἀπλήν τε καὶ ἀμερὴ καὶ ἀδιαίρετον σχέσιν», ἂν καὶ τὰ μέλη τῆς ἔχουν «πολλὰς καὶ ἀμυθήτους περὶ ἕκαστον οὐσας διαφορᾶς...». Γί' αὐτὸ καὶ στὴν ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, οἱ συνηγμένοι ἔχοντας «μία καρδιά καὶ ψυχὴ» δὲν διακρίνονται «σὲ Ἕλληνα καὶ Ἰουδαῖο, σὲ δούλο καὶ ἐλεύθερο, σὲ ἀρσενικὸ καὶ θηλυκὸ, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστὸς» ποὺ «κατὰ μίαν ἀπλήν τῆς ἀγαθότητος ἀπειρόσοφον δύναμην» συγκεντρώνει ὡς Ἥλιος νοητὸς τὶς ἀκτίνες τοῦ στὸ κέντρο καὶ δὲν «ἀφήνει τὶς ἀρχές τῶν ὄντων ν' ἀπομακρυνθοῦν μαζὶ μὲ τὰ τέλη τους» ἀπ' Αὐτὸν «περιορίζοντας κυκλικὰ τὶς προεκτάσεις τους καί, ὀδηγεῖ πρὸς τὸν ἑαυτὸ του τὶς διακρίσεις τῶν ὄντων, ποὺ ὁ ἴδιος ἐδημιούργησε».

Ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία «κατὰ δευτέραν δὲ θεωρίας ἐπιβολήν», σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Μάξιμο, εἶναι τύπος καὶ εἰκόνα «τοῦ σύμπαντος κόσμου τοῦ ἐξ ὄρατῶν καὶ ἀοράτων οὐσιῶν» συγκροτημένο. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐνότητα χωρὶς σύγχυσι, καὶ διάκρισι χωρὶς διαίρεσι. Ὡς ἐνιαῖο οἰκοδόμημα, ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, εἰκονίζει ὀλόκληρη τὴ δημιουργία, ὁμως, χωρὶς καμία βλάβη, διακρίεται στὴν ἐνότητα τοῦ «εἰς

τε τὸν μόνους ἱερεῦσι τε καὶ λειτουργοῖς ἀπόκληρον τόπον, ὃν καλοῦμεν ἱερατεῖον, καὶ τὸν πᾶσι τοῖς πιστοῖς λαοῖς [ἄνετο χῶρο] ὃν καλοῦμεν ναόν». Καὶ μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος, ὅτι ὁ ναὸς εἶναι ἱερατεῖο κατὰ τὴ δύναμη τοῦ σκοποῦ ποὺ εἶναι ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ μυσταγωγία» καί, τὸ ἱερὸ Βῆμα εἶναι ναὸς ἐν ἐνεργείᾳ καθότι ἐντὸς τοῦ ἀρχίζει καὶ τελειοῦται ἡ θεία Εὐχαριστία. Καὶ «ὁ ἐκ Θεοῦ κατὰ γένεσιν παρηγμένος σύμπας τῶν ὄντων κόσμος, διαιρούμενος εἰς τε τὸν νοητὸν κόσμον, τὸν ἐκ νοερῶν καὶ ἀσωμάτων οὐσιῶν συμπληρούμενον καὶ τὸν αἰσθητὸν τοῦτον καὶ σωματικόν, καὶ ἐκ πολλῶν μεγαλοφυῶς συνυφασμένον εἰδῶν καὶ φύσεων», ὀνομάζεται καὶ ὑπάρχει ὡς «ἀχειροποίητος Ἐκκλησία» ποὺ, σαφῶς, ὑποφαίνει τὴν χειροποίητο. Καὶ τὸν μὲν ἄνω κόσμον μποροῦμε, λέει ὁ ἅγιος Μάξιμος νὰ τὸν δείξουμε ὡς ἱερατεῖο, ἐνῶ, ὡς ναὸ νὰ ὀνομάσουμε τὸν κάτω ὅπου ζοῦν ὅσοι τοὺς ἔλαχε ἡ ζωὴ τῶν αἰσθήσεων. Ὅπως ἡ χειροποίητος τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία στὴν οὐσία τῆς δὲν ὑφίσταται διαίρεσι, ἔτσι καὶ ὁ κόσμος γὰ ὅσους ἔχουν τὴ δύναμη νὰ βλέπουν ἀναγωγικὰ παραμένει ἀδιαίρετη μονάδα παρὰ τὰ εὐδιάκριτα μέρη του. Ἐτσι ὁ αἰσθητὸς κόσμος τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας καί, ὁ κόσμος ποὺ διακοσμῆ τὴ γῆ ὑπάρχουν μέσα στὸν νοητὸ μὲ τοὺς λόγους τῆς δημιουργίας τους, ἐνῶ ὁ νοητὸς κόσμος τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ κόσμος τῶν ἀγγέλων ἀποκαλύπτετε στὸν αἰσθητὸ μὲ εἰκόνες, ὅπως λέει ὁ Απόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος «τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα

καθοράται».

Βεβαίως, ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία μόνο τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καθ' ἑαυτὸν εἶναι σύμβολο ἔχουσα τὸ ἅγιο Βῆμα ὡς οὐρανὸν, ἐνῶ ὡς γῆ τὴν εὐπρέπεια τοῦ ναοῦ. Τὸ ἔργο τόσο τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ἢ πορεία πρὸς τὸ Λόγο τῆς ὑπαρξης καὶ ἔνωσής τους, τὸν «θεαρχικώτατο καὶ ὑπερούσιο νοῦ, τὴν ἀρχὴ πάσης ἱεραρχίας, ἀγιαστείας καὶ θεουργίας» Ἰησοῦ Χριστοῦ πού, ὡς ἔνοποιος καὶ δημιουργὸς λόγος συνέχει τοὺς λόγους ὑπαρξης τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ «κατ' ἄλλον τρόπον θεωρίας», ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ὑπάρχει «ὡς εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν γενομένου ἀνθρώπου», καθὼς, ἢ «ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπέχει τὴ θέση τοῦ ἱερατείου, ὁ νοῦς του ἀναπαριστᾷ τὸ θεῖο θυσιαστήριον καὶ τὸ σῶμα του εἶναι εἰκόνα τοῦ ναοῦ» κατὰ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητῆ.

Ὁ ἀνθρώπος «εἶναι ναὸς Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ μέσα του καὶ ὁποῖος αὐτὸν τὸ ναὸ τοῦ Θεοῦ χαλαεῖ θὰ τὸν φθείρει ὁ Θεός, ἀφοῦ, ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος» πού, ἐκτελώντας τὶς θεϊκὲς καὶ σωστικὲς ἐντολὲς θὰ καταστήσει καὶ θὰ δείχνει τὸ σῶμα του «ἀληθινὰ ἄξιο τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀληθινῆς κεφαλῆς μας». Στὴν ψυχὴ του ὁ ἀνθρώπος, ὡς μυστικὴ Ἐκκλησία, ὀφείλει, ὅπως στὸ ἱερὸ Βῆμα, νὰ προσφέρει στὸ Θεὸ κεκαθαρμένες ἀπὸ τὴν ὕλη τὶς αἰσθήσεις του, τὶς ἀντιλήψεις του, τὶς εἰκόνες του, ἐνῶ, μὲ τὸ νοῦ «ὅπως σὲ θυσιαστήριον μὲ τὴν πολὺλογη καὶ πολὺφθογγη σιγῆ του, νὰ προσκαλέσει τὴν

πολυῦμνητη μέσα στὰ ἄδυτα τῆς σκοτεινῆς καὶ ἀκατανόητης μεγαλοφωνίας σιγῆ τῆς θεότητας, πού τὴν οἰκειώνεται ὅσο αὐτὸ εἶναι μπορετὸ στὸν ἀνθρώπο μὲ τὴ μυστικὴ θεολογία».

Ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητῆ δὲν εἶναι μιὰ στατικὴ πραγματικότητα, ἀλλὰ δυναμικὴ κίνηση ἐπιστροφῆς καὶ ἀνάβασης πρὸς ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ τῶν μὲν ἀπίστων ἀπὸ τὴν ἀγνοια καὶ τὴν πλάνη τῶν δὲ πιστῶν μετάθεση ἀπὸ τὴν κακία καὶ τὴν ἀγνωσία στὴν ἀρετὴ καὶ τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ. Προέτρεπε τοὺς πιστοὺς ὁ ἅγιος Μάξιμος νὰ μὴν λείπουν ἀπὸ καμία ἅγια σύναξη, διότι στὴν ἐκκλησία παραμένουν ἅγιοι ἄγγελοι πού ἀπογράφουν τοὺς παρόντες καὶ ὑπὲρ αὐτῶν κάνουν στὸν Θεὸ παρακλήσεις. Ἐπιπρόσθετα, τόνιζε ὁ ἅγιος Μάξιμος «ἡ ἀόρατη χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πάντοτε βέβαια παρούσα, μὲ ἰδιαίτερο ὁμῶς τρόπο κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἁγίας σύναξης, τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς παρόντες τὸν μεταβάλλει καὶ τὸν μεταμορφώνει καὶ ἀληθινὰ τὸν ξαναπλάθει πρὸς τὸ θεϊκότερο, ἀνάλογα μὲ τὸν ἑαυτό του, καὶ τὸν ὀδηγεῖ σὲ ὅ,τι συμβολίζουν τὰ μυστήρια πού [στὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ] τελοῦνται». Ἔτσι, σημειώνει ὁ ἅγιος Μάξιμος, «κατὰ τὴν πρώτη εἴσοδο στὴν Ἐκκλησία [τοῦ ἐπισκόπου πού, εἶναι εἰκόνα καὶ τύπος τῆς πρώτης μέσα ἀπ' τὴ σάρκα παρουσίας στὸν κόσμον τοῦτο, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα μας Χριστοῦ, μὲ τοὺς πιστοὺς] δηλώνεται ἡ ἀποβολὴ τῆς ἀπιστίας, ἡ αὐξησις τῆς πίστεως, ἡ ἐλάττωσις τῆς κακίας, ἡ πρόοδος τῆς ἀρετῆς, ἡ ἐξαφάνισις τῆς ἀγνοίας, ἡ προσθήκη τῆς γνώσεως.

Με τὴν ἀκρόαση τῶν θείων λόγων φανερόνται τὰ θελήματα καὶ οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ, πού σύμφωνα μ' αὐτὰ εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ παιδαγωγοῦνται καὶ νὰ ζοῦν.

Με τοὺς θείους ὕμνους πού ἀκολουθοῦν [δηλώνεται] ἡ θεληματικὴ συγκατάθεση τῆς ψυχῆς [τοῦ πιστοῦ] πρὸς τὶς ἀρετές, καὶ ἡ πνευματικὴ γλυκύτητα καὶ εὐχαρίστηση πού δοκιμάζει [αὐτὸς] ἀπ' αὐτές. Με τὴν ἱερὴ ἀνάγνωσι τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου δηλώνεται ἡ συντέλεια τοῦ γήινου φρονήματος, σὰν νὰ ἦταν ἡ συντέλεια τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου καὶ ὁ ὀλοκληρωτικὸς ἀφανισμὸς τῆς παλιᾶς πλάνης ὧσων ἐπίστεψαν. Σὲ ὄσους [δὲ πιστοὺς] ἐπιδιώκουν τὴ μυστικὴ γνώση δείχνει [ἡ ἀνάγνωσι τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου] τὴ συγκέντρωση καὶ τὴν ἀναφορὰ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων λόγων στὸν κοινὸ λόγο ὧλων, ἀφοῦ ἔχει τελειώσει γι' αὐτοὺς καὶ τερματιστεῖ ἡ λεπτομερειακὴ φυσικὴ θεωρία. Με τὸ κλείσιμο τῶν θυρῶν δείχνεται ἡ ἐπιθυμητὴ μετάβασι καὶ μετατόπισι τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ φθαρτὸ κόσμο στὸν νοητό. Κλείνοντας τὶς αἰσθήσεις, σὰν νὰ ἦσαν πόρτες, τὶς καθαρίζει ἀπὸ τὰ εἴδωλα τῆς ἁμαρτίας. Με τὴν εἴσοδο τῶν ἁγίων μυστηρίων, δηλώνεται ἡ τελειότερη καὶ πνευματικώτερη καὶ νέα διδασκαλία καὶ γνώσι, σχετικὰ με τὴν οἰκονομία τοῦ Θεοῦ γιὰ χάριμας. Με τὸ θεῖο ἀσπασμὸ, [γίνεται φανερὴ] ἡ ταυτότητα ὧλων με ὄλους καὶ πρῶτα τοῦ καθενὸς με τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ Θεό, ταυτότητα κατοχυρωμένη με ὁμόνοια, με ὁμοφροσύνη καὶ ἀγάπη. Με τὴν ὁμολογία τοῦ συμβόλου τῆς πίστεως [δηλώνεται] ἡ κατάλληλη εὐχαριστία μαας γιὰ τοὺς ἀνέλπιστους τρόπους τῆς σωτηρίας μαας.

Με τὸν Τρισάγιο [ὕμνο φανερόνται] ἡ ἔνωσι καὶ ἰσοτιμία μαας με τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἡ ἀκατάπαυστη, ἀρμονικὴ μελωδικότητα τῆς δοξολογίας τοῦ Θεοῦ. Με τὴν [Κυριακὴ] προσευχὴ γινόμεστε ἀξιοὶ νὰ καλοῦμα Πατέρα τὸ Θεό [καὶ ἐπικυρόνεται] ἡ γνησιώτατη υἰοθεσία [μαας] με τὴ χάριμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Με τὸ «Εἰς Ἁγιος» καὶ τὰ ὑπόλοιπα [ψάλλματα] ἡ χάριμα καὶ οἰκειότητα, πού μαας ἐνοποιεῖ με τὸ Θεό. Καὶ τέλος, διδάσκει ὁ ἁγιος Μάξιμος με τὴν ἀγία μετάληψη τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων, [γίνεται ὀλοφάνερη] ἡ δυνατὴ νὰ πραγματοποιηθεῖ ἐνότητα καὶ ταυτότητα μ' Ἐκεῖνον κατὰ συμμετοχὴ ἀπὸ ὁμοιότητα ἐξ αἰτίας τῆς [Θείας Κοινωνίας] ἀξιώνεται ὁ ἄνθρωπος, νὰ γίνεσι ἀπὸ ἄνθρωπος Θεός».

Μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ «ὄσες δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πιστεύουμε ὅτι ἔχουμε λάβει ἐδῶ με τὴ χάριμα πού δίνει ἡ πίστιμα, αὐτές πιστεύουμε ὅτι θὰ λάβωμα στὴ μέλλουσα ζωὴ ἀληθινά, στὴν ἴδια τὴν πραγματικὴ τους ὑπόστασι, ἐπειδὴ φυλάξαμα κατὰ τὴ δύναμή μαας τὶς ἐντολές, σύμφωνα με τὴ στερεὴ ἐλπίδα τῆς πίστεμας καὶ τὴ σταθερὴ καὶ ἀδιάψευστη ὑπόσχεσι Ἐκεῖνου πού μαας ὑποσχέθηκε [τὴν υἰοθεσία]. Καὶ θὰ βρεθοῦμα ἀπὸ τὴ χάριμα τῆς πίστεμας στὴ χάριμα τῆς μορφῆς θὰ μαας μεταμορφώσει δηλαδή ὁ Θεός καὶ Σωτῆρας μαας Ἰησοῦς Χριστός κατὰ τὸν ἑαυτὸ Του, ἀφοῦ ἀφαιρέσει ἀπὸ ἐμας τὰ γνωρίσματα τῆς φθορᾶς καὶ μαας χαρίσει τὰ ἀρχικὰ μυστήρια, πού ὑποδηλώθηκαν με τὰ ἐδῶ αἰσθητὰ σύμβολα [μέσα στὴν Ἐκκλησία]».

Ἐκδημία Μητροπολίτου πρώην Θεσσαλονίκης κυροῦ Ἀνθίμου

Τερὸ τρισάγιο, ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου πρώην Θεσσαλονίκης κυροῦ Ἀνθίμου, ἐτέλεσε τὴν Πέμπτη 13 Μαρτίου 2025, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος. Ὁ Σεβασμιώτατος, πληροφορηθεὶς τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημία τοῦ ἀειμνήστου Τεράρχου, μετέβη στὸν Καθεδρικό Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Θεσσαλονίκης, ὅπου ἀπὸ τις 7:30 τὸ ἀπόγευμα, ἐκτίθετο πρὸς προσκύνηση ἡ σορὸς τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου. Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ἐδεήθη ὑπὲρ μακαρί-

ας μνήμης καὶ αἰώνιου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ κοιμηθέντος Ἀρχιερέως, θέλοντας μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τιμήσει τὴν μεγάλη ἐκκλησιαστικὴ προσφορὰ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀνθίμου, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς ὅλων τῶν ἄλλων, ὑπῆρξε εἰλικρινὴς συνοδοιπόρος καὶ γενναῖος συναγωνιστὴς τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχι-

επισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου. Οἱ δύο μεγάλοι αὐτοὶ Ποιμένες μοιραζόταν κοινὰ πνευματικὰ ὁράματα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἑλλάδα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἱερός τους σύνδεσμος παρέμεινε δυνατός, εἰλικρινὴς καὶ οὐσιαστικός, ἕως τέλους.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, εὐχήθηκε ἐπίσης ἀδελφικῶς στὸν παριστάμενο Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Φιλόθεο, κατὰ πάντα ἄξιο διάδοχο τοῦ μεταστάντος σεπτοῦ Τεράρχου, ὁ ὁποῖος τὸν διηκόνησε μὲ πολλὴ ἀγάπη, ὡς γνήσιος υἱὸς ἕως τέλους, τὴν ἐξ ὕψους παρηγορία, ἀναφερόμενος μετὰ θερμῶν λόγων στὴν πολυτάλαντη προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Ἀνθίμου. «Ὁ ἀείμνηστος Τεράρχης, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, διηκόνησε γιὰ μισὸ αἰῶνα, ὡς Ἀρχιερεὺς τὴν Ἐκκλησία μας μὲ πίστη, ἀγιοπνευματικὴ ἐνόραση, θυσιαστικὸ φρόνημα, καθαρὸ καὶ ἀσυμβίβαστο λόγο, φιλόανθρωπη διάθεση τὸ ἀγιώτατο μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπλούτισε τὴν Ἐκκλησία μας μὲ πολλὰ πνευματικὰ τοῦ ἀναστήματα, ὑπῆρξε πραγματι μίᾳ ἐμβληματικῇ ἐκκλησιαστικῇ προσωπικότητι πρῶτου μεγέθους, μίᾳ ἐξαιρετικῇ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Πατρίδα μας, ἕνας καλὸς καὶ ἀφοσιωμένος ποιμένας μὲ ὑψηλὰ καὶ ἅγια ὁράματα γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας, ἕνας θαρραλέος ὁμολογητὴς τῆς πίστεως, ἕνας σπουδαῖος καὶ πρωτοποριακὸς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ἕνας αὐθεντικὸς πατριώτης».

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ πνευματικὸ Πανδοχεῖο καὶ Θεραπευτήριον ψυχῶν»

Πραγματοποιήθηκε, τὴν Δευτέρα 10 Μαρτίου 2025, ἡ γενικὴ Σύναξη τῶν 50 συνολικῶς Πνευματικῶν-Ἐξομολόγων τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίταν Ἐκκλησίας, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερραῶν, μὲ γενικὸ θέμα: «Τὸ λειτουργημὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως». Ὁμιλητὴς στὴν ὡς εἴρηται Σύναξη, ἦταν ὁ πανοσιολ. ἱερομόναχος π. Λουκάς Γρηγοριάτης, ἀδελφὸς τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιατικῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου Ἀγ. Ὁρους. Μετὰ τὸ πέρας τῆς κατασκευτικῆς ἀκολουθίας τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων, ποὺ τελέσθηκε στὸ ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Παρεκκλήσιον Ἀγ. Κων/νου καὶ Ἑλένης, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος προχέρισε σὲ Πνευματικούς τον πανοσ. Ἀρχιμανδρίτη π. Πορφύριον Μπαρμπούτη καὶ τοὺς αἰδεσμοὺς Σταυρ. Οἰκονόμους π.

Ἀντώνιο Τολίδη, Γεώργιο Ἀντωνιάδη, Χαράλαμπο Βογιατζόγλου, Ἀλκιβιάδη Ζιώγα καὶ Στυλιανὸ Πλακανδάρη, εὐχόμενος πατρικῶς νὰ ὀδηγήσουν μὲ τὸ ἐπιτραχήλιό τους πολλὰς ψυχὰς στὸν Παράδεισον, δηλαδὴ στὸν Χριστό.

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ἀναφέρθηκε σὲ βασικὰ ἀγιογραφικὰ, πνευματικὰ, ἐκκλησιολογικὰ καὶ ἱεροκανονικὰ ἀρχὰ τῆς λειτουργήματος τῆς Πνευματικῆς Πατρότητος, στὸν σκοπὸ, σὲ προϋποθέσεις καὶ σὲ ὠφέλειές του, ὑπογραμμίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀδιαλείπτως ἡ φιλόστοργη Μητέρα μας Ἐκκλησία, ὡς τὸ μυστήριον τῆς συνεχοῦς θεραπευτικῆς, φωτιστικῆς καὶ ἀγιαστικῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμον, μεριμνᾷ καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἐνίσχυση καὶ ἀνεφοδιασμὸ τῶν ἱεροργῶν τῶν θείων μυστηρίων, οἱ ὅποιοι ὡς φρυκτωροὶ ἀκοίμητοι τοῦ θείου φωτὸς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, ἐργάζονται, ὡς ὑπηρέτες Χριστοῦ καὶ οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ (Α' Κόρ. 4, 1) στὴν Ἐκκλησία τὸ

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

ιερόν ἔργον τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὸ θεόδοτο, ιερώτατο καὶ φιλανθρωπότατο μυστήριο τῆς εἰρηνεύσεως καὶ καταλλαγῆς, ὡς εὐλογημένος καρπὸς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ ἔργο θεραπείας τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν ἐκ τῶν καταστροφικῶν συνεπειῶν τῆς ἁμαρτίας, πρέπει νὰ διακονεῖται μὲ ταπεινὸ φρόνημα καὶ ὑψηλὴ συναίσθησι τῆς τιμῆς, τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐθύνης ἐναντι τοῦ Κυρίου μας, τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

«Ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία μας ἀποτελεῖ εὐλογία, προνόμιο, χάρισμα καὶ κυρίως εὐθύνη»

Στὸ πλαίσιο τῆς λειτουργικῆς καὶ εὐχαριστιακῆς Συνάξεως στὸν ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Πάμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, μὲ Πράξη τοῦ Σέβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, καθιερώθηκε, κατὰ τὴν «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκάστου ἔτους, ἡ τέλεση ἱεροῦ, Ἀρχιερατικοῦ μνημοσύνου, ὑπὲρ

μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν 102 συνολικῶς ἀοιδίμων Ἱεραρχῶν, ποὺ ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀκόμη χριστιανικὰ χρόνια (5ος μ.Χ. αἰῶνας) ἐκοπίασαν γιὰ τὴν σπορὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἁγίασαν Ἀρχιερατικῶς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, διεποίμαναν εὐαγγελικῶς καὶ ἀποστολομιμήτως τὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ὁμίλησε ἐμπνευσμένως, τονίζοντας μετὰ ξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς: «Πρῶτη Κυριακὴ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, σήμερα καὶ ἡ Μητέρα Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ὄρισε νὰ τιμοῦμε λειτουργικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ καὶ ὠφέλιμα νὰ μᾶς διδάξει γιὰ τὸ χθές, ἀλλὰ καὶ τὸ σήμερα τῆς ζωῆς μας. Ἡ Μητέρα μας Ἐκκλησία, ὡς τὸ θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πορεύεται, "κατάστικτος τοῖς μῶλωσι, ἀλλὰ καὶ πανσθενουργός", δύο χιλιάδες χρό-

νια στήν ἀνθρώπινη ἱστορία, παραμέ-
νουσα ὀρθία, ὑπηρετοῦσα τὸ μυστήριον
τοῦ Χριστοῦ, δεικνύουσα τὸν δρόμο γιὰ
τὸν οὐρανὸ καὶ ἀναπαύουσα τις ἀνά-
γκες τοῦ λαοῦ μας. Ἡ ἀγία Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας χάριτι Θεοῦ εἴμε-
θα μέλη, ἡ μία καὶ μόνη Ἐκκλησία τοῦ
Χριστοῦ, φανερῶνει στὸν κόσμον τὸ
ὑπέρογο καὶ φιλανθρωπότατο μυστή-
ριον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο βιοῦται ἡσυχασ-
τικῶς, εὐχαριστιακῶς, λειτουργικῶς,
ἐν ἀπλότητι καὶ ἀφελότητι καρδίας μέ-
σα στὸ ἁγιασμένο χῶρον τῆς Ἐκκλησίας
μας. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, τὸ διδασκαλεῖο
τῆς ἀγιότητος καὶ τὸ ἀγεννητήριον τῶν ἀν-
θρωπίνων ψυχῶν διασώζει τὴν πραγμα-
τικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ὡς
εἰκόνας τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυναμικὴ αὐτὴ πο-
ρεία τοῦ ἀνθρώπου μαζί μὲ τὸν Χριστὸ
καὶ μὲ προορισμὸ τὸν ἴδιον τὸν Χριστὸ
κρύβει μέσα της ἕνα πλοῦτον, ἕνα σωτή-
ριον κάλλος, τὸ μεγαλεῖο τῶν ὁποίων ἴ-
σως στὸ παρόντα αἰῶνα ποτὲ δὲν θὰ ἀ-
ντιληφθοῦμε στὸ σύνολό του. Ἡ Ὁρθο-
δοξία εἶναι ἐμπειρία πίστεως καὶ ζωῆς,
θεωρία καὶ πράξις, λόγος καὶ ἦθος, ἀλή-
θεια καὶ ἐλευθερία, κλήσις καὶ κοινω-
νία, ἀποστολή καὶ διακονία, μαρτυρία
καὶ μαρτύριο, φῶς καὶ ἀνάστασις. Ἡ
πολύτιμη Ὁρθόδοξία μας, ὁ πνευματι-
κὸς καὶ ἔθνικὸς μας πλοῦτος, δὲν εἶναι
θεωρητικὸ ἀφήγημα, οὔτε μουσειακὸ εἶ-
δος, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δύναμη, τρόπο καὶ
ποιότητα ζωῆς. Ὅτι πιστεύουμε αὐτὸ
καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ ζοῦμε. Ἡ ὀρθόδοξη
πίστις μας εἶναι ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιον
ὀλόκληρης τῆς ζωῆς μας». Τέλος, μετὰ

τὴν ἀπόλυση τῆς θ. Λειτουργίας, πρα-
γματοποιήθηκε ἡ λιτάνευση τῶν παν-
σεβασμίων εἰκόνων, κατὰ τὴν ὁποία
ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτά-
του τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως» καὶ τὸ
«Συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας», συμφώνως
πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ
παράδοση.

«Ἡ θεοσύστατος νηστεία, τελεσφόρο φάρμακο τῆς ψυχῆς»

Ἡμέρα εὐφρόσυνος ἀνέτειλε γιὰ τὴν
κατὰ Σέρρας φιλομάρτυρα Ἐκκλησία,
τὸ Σάββατον Α΄ ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν
τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακο-
στης, καθὼς πανευκλεῶς ἐορτάζει τὴν
ἀνάμνηση τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος
τοῦ Ἀγίου, ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος
Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, κατὰ τὴν ὁποία,
μετὰ πάσης λαμπρότητος, πανηγυρίζει
ὁ παλαίφατος ἱερός Καθεδρικός καὶ
Προσκυνηματικὸς Ναὸς τῶν, ἀπὸ ἀρ-

χαιοτάτων χρόνων, προστατών καί ἐφόρων τῆς ἱστορικῆς Μητροπόλεως τῶν Σερρών, Ἁγίων Θεοδώρων.

Τὴν Παρασκευὴ 7 Μαρτίου 2025, παραμονὴ τῆς μεγάλης ἀγιωνύμου ἑορτῆς, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε ὁ πανηγυρικός, πολυαρχιερατικός Ἐσπερινός καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν Ἀ΄ Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στὸν ὡς εἴρηται ἑορτάζοντα ἱερὸ Ναό, χοροστατήσαντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ, συγχοροστατησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Μιλήτου κ. Ἀποστόλου, Καθηγουμένου τῆς Βασιλικῆς, Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἀγ. Ἀναστασίας Φαρμακολυτρίας Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Μετὰ τὴν εὐλόγησιν τῆς ἐόρτιας ἀρτοκλασίας, ὁ Θεοφ. Δορυλαίου κ. Δαμασκηνός ἐκήρυξε τὸν θ. λόγο, ἀναφερόμενος, μὲ γλαφυρότητα καὶ θεολογικὴ ἐνάργεια, στὸ ἑορταζόμενο γεγονός, καθὼς καὶ στὴν δύναμιν τῆς πίστεως, προτρέποντας τὸ πυκνὸ ἐκκλησίασμα νὰ μὴν χάνει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία του, ἔχοντας βαθιὰ πίστη στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ Χριστό. Τὸ Σάββατο 8 Μαρτίου, τελέσθηκε, στὸν Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικὸ Ναὸ τῶν Σερρών, ἡ πανηγυρική, πολυαρχιερατικὴ θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου, συνιερουργησάντων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου καὶ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Δαμασκηνοῦ.

Τὸν ἱεροψαλτικὸ χορὸ ἐκόσμησε λαμπρῶς ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανὸς Ζαχαρίου.

Στὴν ἐόρτιο λατρευτικὴ σύναξιν παρέστησαν, ἐπίσης συμπροσευχητικῶς, μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Β. Μητλιάγκα, ἡ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σερρών κ. Χρυσούλα Δρίγκα, Δημοτικοὶ καὶ Περιφερειακοὶ Σύμβουλοι, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Γεώργιος Λιάμπας, ἐκπρόσωποι τῶν Αστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ μέγα πλῆθος λαοῦ, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάριν τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν Ἀγίων.

Τὸν θ. λόγο ἐκήρυξε ἐμπνευσμένως καὶ μὲ θεολογικὸ βάθος ὁ Σεβ. Μιλήτου κ. Ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὴ ζεῖδωρη χάριν τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, καθὼς καὶ στὴ δύναμιν τοῦ θεοδίδακτου θεσμοῦ τῆς νηστείας στὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τῶν πιστῶν, σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Κυρίαρχη θέση στὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα κατέχει ἡ θεοσύστατη νηστεία. Μὲ τὴν νηστεία καὶ τὴν ἐν γένει ἐγκράτεια "ταπεινώνεται" τὸ φιλόσαρκο φρόνημα, ἀνακαινίζεται καὶ δυναμοῦται ὁ ἔσω τῆς καρδίας ἄνθρωπος. Ἡ νηστεία μας, ἡ ἀσκησίμας γενικότερον, καρποφοροῦν ὅταν γίνονται μὲ χαρὰ καὶ ταπεινὸ φρόνημα, χωρὶς ἀνθρωπάρεσκη διάθεσιν, ποὺ συχνὰ γεννιέται μέσα μας, μὲ στόχο νὰ μᾶς θαυμάσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ μᾶς

ἐπαινέσουν. Ὡς φάρμακο κατὰ τῶν παθῶν, ἡ θεάρεστος νηστεία, μᾶς χαρίζει υἰγεία ψυχῆς καὶ σώματος».

Ἀκολούθως, εὐλογήθηκαν τὰ ἐόρτια κόλλυβα τῶν Ἁγ. Θεοδώρων καὶ τελέσθηκε, κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Συλλόγου Πελοποννησίων Σερρῶν, ἱερὸ μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλης ἠρωικῆς μορφῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου, κατὰ τὴν ἐθνικὴ Παλιγγενεσία τοῦ 1821, Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος, ἐσημείωσε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Οἱ μῆνες τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς μας, ὁδηγοῦν ὅλους μας σὲ πνευματικὸ ἀναβαπτισμό, ἐπικαιροποιοῦν καὶ παροντοποιοῦν, μὲ ἓναν τρόπο μοναδικὸ καὶ συγκλονιστικὸ τὸ μυστήριό τῆς πίστεώς μας στὸν Χριστό. Μᾶς στερεώνουν στὴν πίστη μας στὸν Θεὸ καὶ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας, εὐεργετικὰ καὶ προστατευτικά. Ὅσον ὁμως καὶ ἐὰν ἐργάζεται ὁ διάβολος τὸ καταστροφικὸ τοῦ ἔργου, Κύριος τῆς ἱστορίας εἶναι μόνον ὁ Τριαδικὸς Θεός, ὁ Ὅποιος ἔχει τὴν μέριμνα καὶ τὴν πρόνοιά Του γιὰ τὸν λαὸ Του. Ἀνέχεται πρὸς καιρὸν, μακροθυμεῖ φιλανθρώπως ἀναμένοντας τὴν μετάνοια, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐγκαταλείπει τὸν λαὸ Του. Ἐχει πάντοτε τὴν μέριμνά Του γιὰ τὸν κόσμον. Ὁ τελικὸς λόγος ἀνήκει ἀποκλειστικὰ σ' Ἐκεῖνον. Ἐπιτρέπει τοὺς πειρασμούς, ἀνέχεται τὴν δράση τοῦ διαβόλου γιὰ νὰ ἀναδεικνύονται καὶ νὰ στεφανώνονται οἱ ἐκλεκτοὶ Του».

Ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν εὐχαρίστησε, μὲ εὐγνωμοσύνη τοὺς δύο λαμπροὺς Ἱεράρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ποὺ ἐλάμπρυναν μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ καὶ ἀρχοντικὴ λειτουργικὴ τους παρουσία τὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἁγ. Θεοδώρων, τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Μιλῆτου κ. Απόστολο, πολιοῦ, σοφοῦ καὶ διαπρεπῆ Ἱεράρχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διακρινόμενο γιὰ τὴν σύνεση, τὴν βαθιὰ γνώση τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων καὶ τὴν ἀρχοντικὴ καρδιά καὶ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Δορυλαίου κ. Δαμασκηνό, βοηθὸ Ἐπίσκοπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐκ τῆς εὐάνδρου Κρήτης καταγόμενο καὶ διακρινόμενο, γιὰ τὴν λιπαρὴ θεολογικὴ του παιδεία, τὸ ἐκκλησιαστικὸ φρόνημα καὶ τὸ μειλίχιον τοῦ χαρακτήρος του.

Τέλος, πραγματοποιήθηκε, στὶς πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ οδοῦς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Σερραίων, ἡ καθιερωμένη λιτάνευση τῆς ἱεῖρας εἰ-

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

κόνος τῶν Ἁγ. Θεοδώρων καί τῆς χαριτοβρύτου κάρας τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τιμαλφεστάτου δώρου βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοῦ Ἰωάννου Καντακουζηνοῦ στόν περιώνυμο Καθεδρικό Ναό τῶν Σερρών. Τέλος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μαξίμου, τοῦ διαποιμάναντος θεοφιλῶς τὴν χριστόλεκτον ποιμνὴν τῆς κατὰ Σέρρας καί Νιγρίταν Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ (1984-2003), ἐψάλη ἀπὸ τὸν Σεβ. Μιλήτου κ. Απόστολο ἱερό τρισάγιο, ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του, με ἀφορμὴ καί τὴν συμπλήρωση εἴκοσι δύο ἐτῶν (+5-3-2003), ἀπὸ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας του.

Ἱερατικὴ Σύναξη ἐνημερώσεως γιὰ τὴν νόσο Alzheimer στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών

Γενικὴ Σύναξη τῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης,

πραγματοποιήθηκε τὴν Πέμπτη 6 Μαρτίου 2025, στὶς 11:00 τὸ πρωί, στόν ἱερό Ναό Ἁγ. Σπυρίδωνος Σερρών, με κεντρικὸ ἄξονα ἀναφορᾶς τὴν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση καί τὴν ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση συγχρόνων ψυχολογικῶν καί ψυχιατρικῶν προβλημάτων ὑγείας, ὡς ἡ νόσος Alzheimer. Ἡ Νευρολόγος - Ψυχίατρος κ. Μαγδαληνὴ Κώστα - Τσολάκη, Ὁμότιμος Καθηγήτρια τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Ἰδρύτρια καί Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας καί τῆς Πανελληνίου Ὁμοσπονδίας τῆς νόσου Alzheimer καί τῶν συναφῶν διαταραχῶν, ὁμίλησε με θέμα: «Νέα ἐπιστημονικὰ δεδομένα γιὰ τὴν ἀνοια», ὡς μία εὐκαιρία συγχρόνου προσεγγίσεως στὴν διάγνωση, τὴν θεραπεία, τὴν ὑποστήριξη, καθὼς καί τὴν βελτίωση τῆς ποιότητος ζωῆς τῶν ἀσθενῶν καί τῶν φροντιστῶν τούς. Ἡ ἐκλεκτὴ ὁμιλήτρια προσεγγίζοντας τὸ θέμα ἱατρικὰ, πνευματικὰ, ἠθικὰ καί κοινωνικὰ, με ἐπιστημονικὸ, τεκμηριωμένο καί γλαφυρὸ λόγο, προσέφερε στὸ ἀκροατήριο εὐκαιρίες ὑπευθύνου ἐ-

νημερώσεως, γονίμου προβληματισμοῦ καὶ ἐποικοδομητικοῦ διαλόγου.

Ὁ Σεβασμιώτατος, τέλος, ἀνακοίνωσε τὴν πρόθεση δημιουργίας, πολὺ συντόμως, συγχρόνου Ἐκκλησιαστικοῦ Κέντρου ἐνημερώσεως γιὰ τὴν νόσο Alzheimer, τὸ ὁποῖο σὺν Θεῷ, θὰ λειτουργήσει ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, σὲ συνεργασία μὲ τοὺς ἀρμοδίους φορεῖς καὶ θεράποντες τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης καὶ κατέληξε λέγοντας: «Ἡ Ἐκκλησία ἐμπνέει καὶ στηρίζει ἐμπράκτως καὶ ἀποτελεσματικῶς, μὲ τὴν πίστη, τὴν θεία χάρη, τὸ ἦθος, τὴν μαρτυρία Της καὶ τὴν ποιότητα τοῦ λόγου καὶ τοῦ ἔργου Της, τὸν ἀναγκεμένο καὶ πονεμένο ἄνθρωπο στὸν καθημερινό του ἀγῶνα».

**«Ἡ μετάνοια μᾶς ἀνοίγει
τὸν οὐρανὸ καὶ μᾶς εἰσάγει
στὸν Παράδεισο»**

Τὴν «Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς», 2 Μαρτίου 2025, στίς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε, μὲ Ἀρχιερατικὴ χοροστασία καὶ ἐποικο-

δομητικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, ὁ Α΄ Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τοὺς ὠραιότατους ὕμνους περὶ νηστείας, μετανοίας, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρητικότητος, πού καλλιεργοῦν στὴν ψυχὴ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστό. Νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, εἶχαν τοποθετηθεῖ στὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἡ θαυματουργὸς βυζαντινὴ εἰκόνα τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, προερχομένη ἀπὸ τὸ χωρίο τῶν Στεφανινῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῶν Σερρών καὶ χαριτόβρυτα ἀποτμήματα ἱερῶν λειψάνων, πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τοῦ μεγάλου πλήθους πιστῶν, πού εἶχε κύριολεκτικῶς κατακλύσει τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Σερρών. Στὸ τέλος, ἀναπέμφθηκε ἀπὸ τὸν Σεβ. κ. Θεολόγο, ἡ συγχωρητικὴ εὐχή καὶ πραγματοποιήθηκε, κατὰ τὸ ἱε-

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

ρό ἔθος, ὁ ἀσπασμός τῆς συγχωρήσεως, πρὶν τὴν εἴσοδο στὴν ἀγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή.

«Ποτὲ ξανά!»

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, συμμετέχουσα μὲ συνοχή καρδίας στὴν πάγκοινη θλίψη, γιὰ τὴν σιδηροδρομικὴ τραγωδία τῶν Τεμπῶν, ποὺ ἐπισυνέβη κατὰ μῆνα Φεβρουάριο τοῦ ἔτους 2023, ἐκάλεσε τοὺς πιστοὺς σὲ θερμὴ προσευχή, κατὰ τὸ Ἀρχιερατικὸ Τρισάγιο, ποὺ ἀναπέμφθηκε τὴν Παρασκευὴ 28 Φεβρουαρίου 2025, στὶς 10:00 τὸ πρωί, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν 57 ἀθῶων θυμάτων τῆς φρικτῆς αὐτῆς τραγωδίας. Στὴν ἱερὰ ἀκολουθία, παρευρέθησαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Σερραίων καὶ Βισαλτίας κ. κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα καὶ Εὐανθία Πλιάκου, Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι καὶ πλήθος κόσμου.

Στὸν περιεκτικὸ καὶ ἐπιστηρικτικὸ σύντομο λόγο του, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ἀνέφερε ὅτι ἡ πικρὴ αὐτὴ συγκυρία προσφέρει ἰδιαίτερος δυνατά, διδακτικὰ καὶ ἐπίκαιρα μηνύματα, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Χρέος ἱερὸ, ἐπιτελοῦμε ὡς Ἐκκλησία, κοινωνία δηλαδὴ πίστεως, ἀγάπης καὶ προσευχῆς, πικρὸ ὅμως καὶ ὀδυνηρὸ, αὐτὸ τῆς προσευχητικῆς μνημονεύσεως τῶν

ὀνομάτων τῶν 57 ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀνείπωτης σιδηροδρομικῆς τραγωδίας, ποὺ ἐπισυνέβη, πρὸ δύο ἐτῶν στὴν περιοχὴ τῶν Τεμπῶν καὶ ἐβύθισε ὀλόκληρη τὴν Πατρίδα μας στὸ πένθος καὶ τὴν ὀδύνη. Γιὰ τοὺς "ἀγγέλους" τῆς Πατρίδος μας, ποὺ ἀνοιξαν τόσο πρόωρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στοὺς οὐρανοὺς, τὰ χρυσὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μας καὶ τοὺς ἀδελφούς μας, ποὺ βρῆκαν βίαιο καὶ ἄδικο θάνατο στὰ Τέμπη, ἡ Ἐκκλησία μας, ὡς πολύτεκνος Μητέρα, μὲ συνοχή καρδίας πονᾷ, προσεύχεται, συμπαρίσταται. Τὸ φωνάζει δυνατὰ καὶ τὸ ἀπαιτεῖ δικαίως ὀλόκληρη ἡ βαρυσταλγοῦσα Ἑλλάδα μας. Νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἐθνικὴ αὐτὴ τραγωδία μὲ προσευχή, ἐνότητα, ἀλληλεγγύη, ἐνσυναίσθηση καὶ ἀπόφαση νὰ μὴν ἐπαναληφθεῖ ποτὲ ξανά μιὰ τέτοια τραγωδία. Ποτὲ ξανά νὰ μὴν θρηνηθοῦν γονεῖς ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν παιδιῶν τους! Ποτὲ ξανά νὰ μὴν ἀπλωθεῖ τὸ πεν-

θηρὸ πέπλο τῆς βαρειᾶς ὀδύνης στις ψυχές τόσων ἀνθρώπων! Ποτὲ ξανά τόσα δάκρυα, τόσος πόνος, τόση θλίψη».

«Ὁ Οἶκος τοῦ Πατρός μας, ἡ Ἐκκλησία, σχολεῖο μετανοίας καὶ θεραπευτήριον ψυχῶν»

Στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἁγ. Γεωργίου Εὐαγγελιστρίας Λαχανά, ἱερούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Κυριακὴ 16 Φεβρουαρίου 2025. Στὴν ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ «Ἀσώτου υἱοῦ» (Λκ. ιε' 11-32) ὁμιλία του, ὁ Σεβασμιώτατος προσέφερε στὸ ἐκκλησιασμά, λόγους ψυχωφελεῖς καὶ ἐπιστηρικτικούς, μὲ θεολογικὴ καὶ πατερικὴ τεκμηρίωση, γιὰ τὸν προκείμενο πνευματικὸ ἀγῶνα τῶν πιστῶν, ὑπογραμμίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐχόντες ἤδη εἰσέλθει, μὲ τὴν πλουσιώδωρη ἀγάπη τοῦ ἁγίου Θεοῦ, στὴν κατανυκτικοτάτη περίοδο τοῦ ἱεροῦ Τριωδίου, ἡ

ἁγία Μητέρα μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, μᾶς προετοιμάζει πνευματικῶς, νὰ ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὴν κατάκτηση τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τοῦ πνεύματος, ποὺ μᾶς φέρνουν κοντύτερα στὸν ποθεινότατο Σωτῆρα μας, Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ παραβολὴ τοῦ "Ἀσώτου υἱοῦ" ἢ τοῦ "Εὐσπλάχνου Πατέρα", γνωστὴ καὶ προσφιλὴς σὲ ὅλους μας, προβάλλει τὴν μεγάλη σημασία τῆς μετανοίας καὶ τῆς συγχωρητικότητας. Ὁ Κύριός μας, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπερβεῖ τὴν ἀπειρη ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία Του. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἢ χωρὶς δικαιολογίες καὶ ὠραιοποιήσεις, αὐτὴ, ποὺ συνοδεύεται μὲ ταπείνωση καὶ συντριβὴ καρδίας, ἐλκύει τὴν συγχώρεση καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἡ μετάνοια, ὅταν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα αἶσθημα μεταμέλειας, ἀλλὰ κίνηση ἐπιστροφῆς στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπόφαση ἐγκατάλειψης τῆς ἁμαρτίας, ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἀναστήσει τὴ νεκρωμένη ἀπὸ τὰ πάθη καρδιά μας, νὰ μεταμορφώσῃ τὴν ζωὴ μας, νὰ διαγράψῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ λάθη, ποὺ μᾶς βαραίνουν καὶ φαντάζουν ἀνυπέρβλητα. Ὑπάρχει, λοιπόν, ἡ δυνατότητα τῆς ἀποκατάστασης τῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ μὲ τὸν συνάνθρωπό μας, ἢ ἐπιλογὴ τῆς ἐπιστροφῆς μας, τῆς διαγραφῆς τῶν λαθῶν μας, διὰ τῆς μετανοίας. Ἄς μὴν λησμονοῦμε, ἀδελφοί, ὅτι οὐδέποτε ὁ φιλεύσπλαχνος Θεὸς καὶ Πατέρας μας στέκεται στὴν ἁμαρτία, ἀλλὰ ἀντιθέτως, ἐπιτρέπει ἐλευθέρως νὰ γνωρίσουμε, μέσα ἀπὸ τὶς περιπλανήσεις μας, τὴν

ύπαρξιακή, μας ἀδυναμία, ἀναμένο-
ντας, μέ ἀνιδιοτελή ἀγάπη, τήν ἐπιστρο-
φή μας στόν Οἶκο τοῦ Πατρός μας, τήν
Ἐκκλησία, ὥστε νά μᾶς καταστήσει καί
πάλιν κληρονόμους τῆς ἐπουρανίου Βα-
σιλείας Του». Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ.
Μυσταγωγίας, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπέ-
νευμε τὸ ὄφρικο τοῦ Οἰκονόμου στόν
ἐφημέριο τῆς ἐνορίας Ἀγ. Γεωργίου Εὐ-
αγγελιστρίας, π. Ἄγγελο Γεροντόπου-
λο, σὲ ἐπιβράβευση τῶν κόπων του, ἀλ-
λά καί παρότρυνση, γιὰ ἀκόμη μεγαλύ-
τερη πνευματικὴ ἐργασία, πρὸς δόξαν
Θεοῦ καί χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας.
Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. χειροθέτησε σὲ
ἀναγνώστη τὸν κ. Θεοδοῖο Ἀπατσίδη,
ἐπιβραβεύοντας δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου
τὴν ἐπὶ μακρὰ σειρά ἐτῶν φιλόθεη καί
φιλόπονη προσφορά του στὴν διακονία
τοῦ ἱεροῦ ἀναλογίου.

Ἐπίσκεψη τῆς νέας Περιφερειάρχου Κ. Μακεδονίας στόν Μητροπολίτη Σερρών

Τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σερ-
ρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγο, ἐπισκέφ-
θηκε, τὴν Παρασκευὴ 14 Φεβρουαρίου
2025, στίς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὸ Ἐπισκο-
πεῖο Σερρῶν, ἡ νέα Περιφερειάρχης
Κεντρικῆς Μακεδονίας κ. Ἀθηνᾶ Ἀηδο-
νά, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν Ἀντιπεριφε-
ρειάρχη Σερρῶν κ. Παναγιώτη Σπυρό-
πουλο καί λοιποὺς ὑπηρεσιακοὺς παρά-
γοντες, στὸ πλαίσιο τῶν ἐθιμοτυπικῶν
ἐπισκέψεων, πού πραγματοποιεῖ, ἐπὶ τῆ

ἀναλήψει τῶν νέων καθηκόντων τῆς. Ἡ
κ. Ἀηδονὰ εὐχαρίστησε τὸν Ποιμενάρχη
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν γιὰ τὴν
ἐγκάρδια δοχὴ καί φιλοξενία, καθὼς καί
γιὰ τὶς πολύτιμες σκέψεις του καί τὸν
γόνιμο διάλογο, Ἐξέφρασε δὲ τὸν σεβα-
σμό τῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί
τὴν βαθιὰ ἐκτίμησή τῆς γιὰ τὸ ἐπιτε-
λούμενο ποιμαντικὸ, φιλανθρωπικὸ καί
ἐν γένει πνευματικὸ ἔργο Τῆς. Ὁ Σεβα-
σμιώτατος, συνεχάρη ἐγκαρδίως τὴν κ.
Περιφερειάρχη, γιὰ τὰ νέα καθήκοντά
τῆς, εὐχόμενος τὴν ἐνίσχυση καί εὐλο-
γία τοῦ ἁγίου Θεοῦ στὸ ὑψηλὸ καί εὐθυ-
νοφόρο ἔργο τῆς καί τῆς προσέφερε σὲ
ἀνάμνηση τῆς συναντήσεως, ἀκριβὲς
ἀντίγραφο τῆς Παναγίας «Πονολυ-
τρίας».

«Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας
ἀνεδείχθησαν ἔμψυχα
κατοικητήρια τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος».

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καί Νιγρί-

της ἀποβλέπουσα στόν ἁγιασμό, τήν πνευματική στερέωση καί ἐνίσχυση τῶν πιστῶν, μέ τιμή, σεβασμό ἀλλά καί χαρά πνευματική ὑποδέχθηκε, τήν χαριτόβρυτη Κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Γέροντος τοῦ θαυματουργοῦ, ἡ ὁποία εὐρίσκεται ἀπό αἰῶνων, ἀποθησαυρισμένη στήν ὁμώνυμη ἱερά Μονή Λίμνης Εὐβοίας. Ἡ ὑποδοχή τοῦ θαυματοβρύτου ἱε-

ροῦ λειψάνου, πραγματοποιήθηκε τήν Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου 2025, μέσα σέ κλίμα βαθιάς συγκινήσεως καί πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγο μέ τήν συμμετοχή τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου, τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχου Σερρών κ. Παναγιώτου Σπυροπούλου, ἐκπροσώπων τῶν Στρατιωτικῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, καθῶς καί πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἀπό τήν πόλη καί τήν εὐρύτερη περιοχή τῆς Μητροπολιτικῆς περιφερείας τῶν Σερρῶν καί τῆς Νιγρίτης, οἱ ὁποῖοι, πληροφορηθέντες τήν ἔλευση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, προσήλθαν γιά νά προσκυνήσουν καί νά λάβουν τήν χάρη

καί τοῦ λαοφιλοῦς Ὁσίου τῆς πίστεώς μας.

Ὁ Σεβασμιώτατος, ὁμίλησε ἐπικαίρως πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα γιά τήν μεγίστη αὐτῆ εὐλογία στή ζωὴ καί τὸν προσωπικὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καί τὰ ἑξῆς: «Εὐρισκόμενοι, μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ, στὸ προπαρασκευαστικὸ στάδιο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μέ αἰσθήματα βαθυτάτης συγκινήσεως, ἀλλὰ καί δοξολογίας πρὸς τὸ ὑπερῦμνητο ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑποδεχθήκαμε τήν τιμία Κάρα τοῦ Ὁσίου Δαυῖδ τοῦ Γέροντος, ἡ ὁποία ἦλθε, ὡς μία εὐλογία ἐξαιρετική, ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Χαλκίδος, μέ τὴν φιλάδελφη εὐχή καί εὐλογία τοῦ καλοῦ ἀδελφοῦ Μητροπολίτου κ. Χρυσσοστόμου, πρὸς ἁγιασμόν καί ἐνίσχυσιν τοῦ ἐνταῦθα παροικούντος φιλοχρίστου λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Μεγίστη εὐεργεσία ἀπολαμβάνει σήμερον ἡ πόλις τῶν Σερρῶν καί ἡ ἀκριτική Μητρόπολις μας συνολικῶς καί διὰ τοῦτο δοξάζουμε τὸ πανάγιο ὄνομα τοῦ Θεοῦ καί ὑμνολογοῦμε τὴ φιλόστοργη πρόνοιάν Του. Ἔχουμε ἀνάγκη ὅλοι μας ἀπὸ τὴν φιλόστωτη καί φιλόστοργη, πρεσβευτικὴ μεσιτεία τῶν ἁγίων μας γιά τὸν προσωπικὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα, ἀλλὰ καί συνολικῶς γιά τὴ ζωὴ μας. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὡς φωτεινοὶ ὁδοδείκτες, μᾶς δείχνουν τὸν δρόμο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί τῆς πίστεως στόν Σωτῆρα Χριστόν, πού ἁγιάζουν, ἱεροποιοῦν καί ὠραιοποιοῦν τὸν ἄνθρωπο. Οἱ ἅγιοί μας, οἱ χρυσοὶ πνευματικῆς

ἐφεδρείες τοῦ Θεοῦ στήν γῆ, οἱ γνήσιοι φίλοι τῶν ἀνθρώπων δείχνουν σέ ὄλους μας, μέ τή ζέουσα πίστη τους στόν Σωτήρα Χριστό, τόν πνευματικό τους ἀγῶνα καί τή δική τους θυσία, πῶς πρέπει κι ἐμεῖς, στοὺς δύσκολους καί ἀποκαλυπτικούς καιρούς μας, νά πολιτευόμεθα. Οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας εἶναι οἱ συνοδοιπόροι στόν ἀγῶνά μας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι τείνουν εὐήκοον οὖς στίς παρακλήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀναπαύουν, θεραπεύουν, σκεπάζουν μέ τίς προσευχές τοὺς ἀνθρώπους».

**«Οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας,
κραταιοὶ φύλακες καί
προστάτες τῶν ἀνθρώπων»**

Ἱεροπρεπῶς τελέσθηκε καί στήν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, ὁ λειτουργικός ἑορτασμός τῆς πανιέρου μνήμης τοῦ Ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαράλαμπους τοῦ θαυματουργοῦ. Στό πλαίσιο τῆς ὡς εἴρηται μεγαλωνύμου ἑορτῆς, τήν Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου 2025, τελέσθηκε ἡ πανηγυ-

ρική θ. Λειτουργία, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου, στόν ἑορτάζοντα ἱερό Ναό Ἁγ. Παντελεήμονος. Ὁ Σεβασμιώτατος, στό μεστό πνευματικῶν νοσημάτων κήρυγμά του, κατέθεσε σκέψεις ὠφέλιμες καί διδακτικές γιά γόνιμο, πνευματικό ἀναστοχασμό, πού πρέπει νά ὀδηγεῖ, ὅμως, ὅπως ἐτόνισε καί σέ σωτήριες ἀποφάσεις ζωῆς, μέ ὀδηγοὺς τοὺς ἅγιους μας, πού ἀποτελοῦν ἀξεπέραστα πρότυπα χριστοζωῆς καί ἀσφαλεῖς λιμένες καί καταφύγια στό ταξίδι τῆς ζωῆς.

«Ὁ σήμερον λαμπρῶς ἑορταζόμενος Ἁγ. Χαράλαμπος, καθὼς καί ὄλοι οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, μέ μία φωνή διακηρύσσουν, ὅτι, "οἱ δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστω!" (Δίκαιος Σολομών), ὑπενθυμίζοντας σέ ὄλους μας, μέ ἕναν συγκλονιστικό τρόπο τὸ χρέος τῆς αὐθεντικῆς βιώσεως καί μαρτυρίας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, πού προβάλλει ἐνώπιόν

μας, ὡς ἡ ἀπάντηση τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας μας δηλαδή, στὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ φτώχεια τοῦ σύγχρονου κόσμου. Μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶθε κί ἐμεῖς, νὰ πορευόμεθα στὴν ζωὴ μας, ὡς ὁ ἅγ. Χαράλαμπος, ἔχοντες Εὐαγγελικὴ ποιότητα ζωῆς, ὁμολογιακὸ φρόνημα, ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, συνέπεια λόγων καὶ ἔργων, λατρεία γιὰ τὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀγάπη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους».

«Ἡ κάθε ἔνθεη μητέρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἶναι μία "μικρὴ Παναγία"»

Στὸν ἐορτάζοντα ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, ἱερούργησε τὴν Κυριακὴ 2 Φεβρουαρίου 2025, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Συνάξεως τῆς χαριτοβρύτου εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς «Ἱεροσολυμιτίσεως». Ἐμπνεόμενος, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀπὸ τὴν μεγάλη Δεσποτοθεομητορικὴ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας, ἀνέπτυξε σκέψεις ὠφέλιμες καὶ ἐπιστηρικτικὲς γιὰ τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα τῶν πιστῶν, σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἡ σωτήριος ὑπακοὴ εἶναι τὸ πρῶτο πνευματικὸ σύνθημα, ποὺ λαμβάνουμε ὡς πολῦτιμο ἐφόδιο ζωῆς, ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας. Καθὼς

ζοῦμε σὲ καιροὺς ἀσυδοσίας, πικροῦς καὶ παράξενους, τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ταπεινώσεως τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου μας, ἡ προσφορὰ Του, δηλαδή, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, ὡς πρωτοτόκου ἀρρενος στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνα πολὺ διδακτικὸ σύνθημα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν πνευματικὸ μας ἀγῶνα. Δυστυχῶς, στὶς ἡμέρες μας προβάλλεται τὸ ἴδιον θέλημα ἀκόμη καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ὁ καθένας ἔχει τὸ δικό

του θέλημα, τὸ ὁποῖο καὶ θέλει νὰ ἐπιβάλλει. Ἐρχεται, ὅμως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς τέλειος Θεὸς καὶ ἄνθρωπος καὶ ὑπακούει, κατὰ τὴν ἀνθρωπίνη, βεβαίως φύσιν Του, κατ' ἀκρίβειαν στὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, τοῦ ὁποῖου ὁ Ἴδιος ὑπῆρξε Νομοδότης καὶ Νομοθέτης. Ἐορτάζει ἐπίσης, ἡ Μάνα Παναγία, ἡ Ὅποια προσέφερε τὸν Υἱὸ καὶ Θεὸ Τῆς στὸν Ναὸ τὸν νομικὸ. Ἐορτάζουν, ὅμως, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξο παράδοση, οἱ μητέρες ὄλων μας, εἴτε αὐτὲς εὐρίσκονται κοντὰ μας καὶ μᾶς ἐνισχύουν μὲ τὴν στοργὴ καὶ τὴν θαλπωρὴ τους, εἴτε εὐρίσκονται πλησί-

ον τῆς μεγάλης Μητέρας ὄλου τοῦ κόσμου, τῆς Παναγίας καί ἀπό ἐκεῖ μᾶς σκεπάζουν μέ τις προσευχές καί τήν ἀγάπη τους, καθὼς ἡ πιὸ δυνατή, φωτεινὴ καί ἡ πιὸ ἀγνή ἀγάπη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, μετὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, εἶναι αὐτὴ τῆς μητέρας, ἡ ὁποία εἶναι ἰσχυροτέρα καί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου. Ἐορτάζει καί ἡ πνευματικὴ Μητέρα μας, Ἐκκλησία, ἡ Ὅποια μᾶς κρατᾷ μέ ἀγάπη μέσα στὴν στοργικὴ ἀγκάλη Τῆς ὄλους μας, μᾶς τρέφει πνευματικῶς, διὰ τῶν θείων μυστηρίων Τῆς, μᾶς μυσταγωγεῖ μακρόθυμα, παρὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀτέλειά μας, μᾶς ἀγιάζει, μᾶς κάνει οὐρανοπολίτες, μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς ἐνισχύει, μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς περιμένει πάντοτε, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς διδάσκει, μᾶς θεραπεύει, μᾶς χειραγωγεῖ στὴν ἀλήθεια, μᾶς συγχωρεῖ, σκουπίζει τὰ δάκρυά μας καί ἐπουλώνει τις πληγές μας».

**«Σ' ἀποζητοῦμε, Χριστόδουλε!...
(Σ. Καργάκος)»**

Μὲ τὴν δέουσα ἱεροπρέπεια ἐορτάσθηκε καί στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν, ἡ πανσεβάσμιος μνήμη τῶν τριῶν μεγίστων φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος καί προστατῶν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, Ἀγίων Ἱεραρχῶν, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί ἐτιμήθησαν οἱ μορφές τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, μέ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 17 ἐτῶν (+28/01/2008), ἀπὸ τῆς

πρὸς Κύριον ἐκδημίας του καί τῶν ἀειμνήστων ἐκπαιδευτικῶν καί μαθητῶν-τριῶν τῆς Πατρίδος μας.

Τὴν Πέμπτη 30 Ἰανουαρίου 2025, τελέσθηκε ἡ πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία στὸν ἱερὸ Καθεδρικό καί Προσκυνηματικό Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σερρῶν, ἱερουργήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς θ. Μυσταγωγίας, ἀνεγνώσθη τὸ Μήνυμα τῆς Ἱεῤῤς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Ἀγίων τριῶν Ἱεραρχῶν. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ μνημόσυνο ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου καί τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων ἐκπαιδευτικῶν, μαθητῶν καί μαθητῶν τῆς Πατρίδος μας, καθὼς καί τῶν θυμάτων τῆς σιδηροδρομικῆς τραγωδίας τῆς κοιλάδος τῶν Τεμπῶν.

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς τῶν Σερρῶν καί Νιγρίτης Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος κάλεσε τὰ παιδιά νὰ μιμοῦνται τοὺς καλοὺς διδασκάλους τους στὴν ἀρετὴ, τὴν φιλέργια καί τὴν φιλομάθεια καί νὰ ἐντρυφοῦν στὴν πίστη καί τὴν σοφία τῶν τιμωμένων Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὥστε νὰ κτίσουν ἓνα δυνατό, ἰσορροπημένο καί κατὰ Θεὸν ἄρτιο χαρακτήρα. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, καταλλήλως μέ θερμοὺς λόγους καί βαθιὰ συγκίνηση, στὴν πολυτάλαντη καί φωτεινὴ προσωπικότητα τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου κυροῦ Χριστοδού-

λου, ἀφιερώνοντας στὴν μνήμη του, τοὺς τόσο ἀληθινούς καὶ συγκλονιστικούς στὴν ἀπλότητα καὶ εἰλικρινεία τους λόγους, τοῦ μεγάλου Ἑλληνοῦ ιστορικοῦ, δοκιμιογράφου καὶ συγγραφέως Σαράντου Καργάκου (1937-2019), ὁ ὁποῖος, σὲ δημοσίευσμά του, μεταξὺ ἄλλων, ἔγραφε γιὰ τὸν ἀείμνηστο, μεγάλο Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο: «Ὅταν ἔφυγε ἔγραψα: “Σὲ κλαίει ὁ λαός!”. Σήμερα, μετὰ ἀπὸ τὴν παρέλευση τόσων ἐτῶν ἀπὸ τὴ θανή του εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ γράψω: “Σὲ θέλει ὁ λαός!”. Στὸ διάστημα τῆς ἐπίγειας ἀπουσίας του ἔφυγαν κι ἄλλοι πολλοί, μεγάλοι καὶ τρανοί, ποὺ ἦσαν πασίγνωστοι ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ὅλους ὁμως τοὺς πῆρε τὸ ποτάμι τῆς λήθης. Μόνον ὁ Χριστόδουλος ζῆ ἄσβηστο καντήλι στὴν ψυχὴ τοῦ ἀγνοῦ λαοῦ ποὺ πονεῖ γιὰ τὴν ἔρημη Πατρίδα. Ὁ Χριστόδουλος χτυποῦσε διαρκῶς τὴν καμπάνα τοῦ συναγεροῦ, διότι “ἄκουε τὴν βοὴν τῶν πλησιαζόντων γεγονότων”. Γι’ αὐτὸ εἶχε ἀπέναντί του ὄλους αὐτοὺς ποὺ ἀπεργάστηκαν τὴν σημερινή μας κατά-

ντια. Δυστυχῶς, στὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ νὰ χτυπᾶμε αὐτοὺς ποὺ βάζουν τὴν φωτιά, χτυπᾶμε ἐκείνους ποὺ βαρᾶνε τὴν καμπάνα τοῦ συναγεροῦ». Τέλος, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, εὐχήθηκε χρόνια φωτισμένα καὶ εὐλογημένα στὴν ἐκπαιδευτικὴ κοινότητα τοῦ τόπου καὶ σὲ ὄλους τοὺς συμπροσευχηθέντες πιστοὺς, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν μνήμη τῶν Ἁγίων προστατῶν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ τῆς παιδείας.

**«Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει
τὸ εὐχαριστιακὸ ἦθος
στὴν ζωὴ μας»**

Στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Ναὸ Ἁγ. Ἀθανασίου Νιγρίτης, χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Παρασκευὴ 17 Ἰανουαρίου 2025, παραμονὴ τῆς ἐορτῆς τῆς συνάξεως τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας. Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος, κατόπιν

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

εὐγενοῦς παρακλήσεως τοῦ Προέδρου κ. Βασιλείου Χατζημιχαηλίδη καί τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου Ἱεροσαλτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών «Ρωμανός ὁ Μελωδός», ἐτίμησε τόν κ. Ἀχιλλέα Μικρό, διά τιμητικῆς πλακέτας, γιά ὄσα φιλοθέως καί φιλοπόνως, ἐπὶ μακρὰ σειρὰ ἐτῶν προσφέρει, στή διακονία τοῦ ἱεροῦ ἀναλογίου, ὡς Πρωτοψάλτης τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγ. Ἀθανασίου Νιγρίτης, ὁ ὁποῖος διακονεῖ γιά 38 καί πλέον ἔτη τὸ ἱερὸ ψαλτήριον, μὲ φόβον Θεοῦ, ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, βαθιὰ πίστη καί ταπεινὸ φρόνημα.

«Κέντρο τῆς ζωῆς μας εἶθε νὰ γίνει ὁ Θεάνθρωπος καὶ ὄχι ὁ ἐμπαθῆς καὶ σκοτισμένος ἄνθρωπος»

Μὲ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα καὶ ἱεροπρέπεια ἐορτάσθηκε καὶ στίς Σέρρες ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων. Ἐπίκεντρο τοῦ λειτουργικοῦ ἐορτασμοῦ τῆς λαμπρᾶς καὶ μεγαλειώδους αὐτῆς ἐορτῆς τῆς ἁγίας πίστεώς μας,

στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, ἀπετέλεσε ὁ ἱερὸς Μητροπολιτικὸς Ναὸς Παμμ. Ταξιαρχῶν, ὅπου τὴν Δευτέρα 6 Ἰανουαρίου 2025, ἱερούργησε καὶ ἐτέλεσε τὴν ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος. Ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: Ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ πανήγυρις σηματοδοτεῖ τὴν ἀπαρχὴ τοῦ χριστιανικοῦ βάπτισματος διὰ τοῦ ὁποῖου ὁ ἄνθρωπος γίνεται τίμιον μέλος τοῦ Παναγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετέχει τῶν προνομίων τῆς θείας υἰοθεσίας. Στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ ὁ Χριστὸς ἀγίασε τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων, ὥστε νὰ εἶναι "ἀγιασμοῦ δῶρον, ἀμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον", ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐφάνερωσε τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὸ βαθύτερον νόημα τῆς Δεσποτικῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων φανερῶνται σ' ἐκείνους ποὺ θὰ καθαρίσουν

μέ την χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν πρόσωπικό τους ἀγῶνα τίς αἰσθήσεις τους, ὥστε νὰ γίνουν δεκτικοὶ τοῦ θείου φωτισμοῦ καὶ ἀγιασμοῦ. Σ' ἐκείνους πού θὰ προσεγγίσουν τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς σωτηρίας ὄχι μέ τὸν νοῦ καὶ τὴν λογική, ἀλλὰ βιωματικά μέ ταπεινώση καὶ μέ ὁδηγὸ τὴν πίστη. Τότε θὰ δοῦν μέ ἐκπληξὴ καὶ δέος ὅτι τὰ θεῖα γεγονότα πού σήμερα τιμᾶ ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι τόσο κοντά μας καὶ ἔχουν νὰ δώσουν ἓνα μήνυμα σύγχρονο καὶ ἐπίκαιρο. Ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια ἀναλογιζόμενοι, ἅς ἀφήσουμε ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς ψυχῆς μας νὰ ἀνέβει στὰ χεῖλη μας ἡ δοξολογικὴ προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεὸν μας: "Μέγας εἶ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου, καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασιῶν σου!". Τὸ δὲ ἔλεος, ἡ χάρις καὶ ὁ ἀγιασμός τοῦ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν βαπτισθέντος καὶ φωτίσαντος τὸν κόσμον, Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶθε νὰ εἶναι μαζί μέ ὄλους μας».

Ἀκολουθῶς, στίς 11:30 τὸ πρωί, στὴν

τεχνητὴ λίμνη τῆς κοιλάδος τῶν Ἁγ. Αναργύρων Σερρών, τελέσθηκε ἀπὸ τὸν Σεβ. κ. Θεολόγον, ἡ ἱερὰ τελετὴ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμ. Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων. Ἀρκετοὶ ἦταν ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νὰ βουτήξουν στὰ νερὰ τῆς τεχνητῆς λίμνης, προκειμένου νὰ ἀνασύρουν τὸν Τίμιον Σταυρό. Ὁ πρῶτος ἀπὸ αὐτοὺς ἔλαβε, ὡς εὐλογία ἓναν χρυσοῦ σταυρό, ἐνῶ σὲ ὄλους ὁ Σεβασμιώτατος χάρισε μαζί μέ τὴν εὐλογία τοῦ καὶ ἀπὸ μία εἰκόνα τῆς «Παναγίας Ποινολυτρίας», εὐχόμενος χρόνια πολλά, εὐλογημένα, φωτισμένα καὶ ἅγια.

Σερρών Θεολόγος πρὸς τοὺς νέους: «Ἀγωνισθεῖτε νὰ κτίσετε ἓναν χαρακτήρα μέ πίστη, ἀρχές καὶ ἀξίες»

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος, ἡ Ἱερά Μητρόπολις Σερρών καὶ Νιγρίτης, ἀφιέρωσε τὴν δευτέρη ἡμέρα τοῦ νέου πολιτικοῦ ἔτους 2025, στὰ παιδιὰ τῶν ἱερατικῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ καὶ στὴν φοιτητιῶσα νεολαία τῆς Μητροπολιτικῆς τῆς περιφερείας. Συγκεκριμένως, στίς 6:00 τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης 2 Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος καλωσόρισε τοὺς μικροὺς φίλους τοῦ Χριστοῦ μας στὴν ἑορταστικὴ ἐκδήλωση, πού διοργάνωσε ἡ Σερραϊκὴ Ἐκκλησία στὴν αἴθουσα «ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΛΟΥΛΟΣ» τῆς ἐκκλησιαστικῆς βιβλιοθήκης «ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ» τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» Ἰδρύματός Της. Τὰ μικρὰ «ἀγ-

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

γελούδια» τῆς νεανικῆς χορωδίας «Ἀγγέλων Φωνές» τῆς Τεραῖς Μητροπόλεως Σερρών καί Νιγρίτης, ὑπό τὴν διεύθυνση τῆς χοράρχου κ. Μαρίας Κουβακλή, καθὼς καί ὅλα τὰ παιδιά, ἔψαλαν τὰ κάλαντα στὸν πνευματικὸ τους Πατέρα καὶ τοῦ εὐχήθηκαν, γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, εὐχαριστῶντας τὸν μὲ τὸν δικὸ τους τρόπο, γιὰ τὴν ἔμπρακτὴ ἀγάπη τοῦ στίς οἰκογένειές τους. Ὁ Σεβασμιώτατος ὁμίλησε μὲ πατρικὴ στοργὴ στὰ παιδιά, προσφέροντας σὲ ὅλα γλυκίσματα καὶ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα τους.

Ἀκολούθως, στὶς 8:00 τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Σεβασμιώτατος παρευρέθηκε στὴ σύναξη φοιτητριῶν καὶ φοιτητῶν – νέων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, ποὺ πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν φροντίδα τοῦ Γραφείου Νεότητος, στὸ ἀναψυκτῆριο «CITYZEN» στὴν Ἀκρόπολη τῶν Σερρών. Ἡ προσέλευση τῶν νέων γιὰ μίᾶ ἀκόμη χρονιά ὑπῆρξε ἐντυπωσιακὴ καὶ συγκινητικὴ. Ὁ Σεβ.

ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη ἀγιοβασιλειόπιτα, ὁμίλησε πρὸς ὄλους τοὺς φοιτητὲς καὶ τίς φοιτήτριες, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων τὴν μεγάλη ἀξία τῆς πίστεως στὸν Χριστό, ὡς Θεὸ καὶ Σωτῆρα, στὴ ζωὴ τῶν νέων ἀνθρώπων, ποὺ τώρα κτίζουν τὴ ζωὴ τους. Τοὺς προέτρεψε νὰ ἀγωνίζονται μὲ συνέπεια, δύναμη καὶ μεθοδικότητα γιὰ τὴν πραγμάτωση τῶν ὀνείρων καὶ τῶν στόχων τους, σφρηλατώντας ἕναν χαρακτήρα-μὲ πίστη, ἀρχές, ἰδανικὰ καὶ ἀξίες. Στὴ συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος μοίρασε εὐλογίες σὲ ὄλους τοὺς νέους καθὼς καὶ τὰ κομμάτια τῆς ἀγιοβασιλειόπιτας, τὸ φλουρὶ τῆς ὁποίας ἀντιστοιχοῦσε σὲ ἕνα χρηματικὸ ποσό, τὸ ὁποῖο «ἔλαχε» στὴν φοιτήτρια Πληροφοριακῶν Συστημάτων τοῦ τμήματος Ἐφαρμοσμένης Πληροφορικῆς τοῦ ΠΑ.ΜΑΚ., κ. Νικολέτα Κιοσσέ.

«Ἄς κτίσουμε μία νέα ζωή, πὺν
θὰ φωτίζεται ἀπὸ δυνατὴ
πίστη στὸν Θεό, δικαιοσύνη,
μετάνοια καὶ ἀγάπη στὸν
συνάνθρωπο»

Μὲ τὴν δέουσα ἱεροπρέπεια καὶ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα ἐορτάσθησαν καὶ στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών ἡ μεγάλη Δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς κατὰ σάρκα περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἡ ἱερὰ μνήμη τοῦ Ἁγ. Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας. Τὴν πρώτη τοῦ νέου ἔτους 2025, Τετάρτη 1 Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος ἱερούργησε στὴν πανηγυρικὴ θ. Λειτουργία, πὺν τελέσθηκε στὸν ἱερὸ Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγ. Θεοδώρων Σερρών, στὸ τέλος τῆς ὁποίας, εὐλόγησε τὴν κοπὴ τῆς πατροπαράδοτης Ἁγιοβασιλειό-

πιτας. Ἀκολούθως, στὶς 11:00 τὸ πρωὶ χοροστάτησε στὴν ἐπίσημη Δοξολογία, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς εἰσόδου στὸ νέο πολιτικὸ ἔτος, πὺν τελέσθηκε στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, παρουσία τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ Βουλευτοῦ Ν. Σερρών κ. Κων. Μπούμπα, τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχου Σερρών κ. Παν. Σπυρόπουλου, τῆς Δημάρχου Σεραίων κ. Βαρβάρας Μητλιάγκα, τῆς Προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Σημβουλίου Σερρών κ. Χρ. Δρίγκα, Δημοτικῶν καὶ Περιφερειακῶν Συμβούλων, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Σερρών κ. Ἀθ. Μαλλιαρά, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ 10ου Συντάγματος ΠΖ κ. Μαυρουδὴ Θεοδορίδη, τῶν Διευθυντῶν τῆς Πρωτοβάθμιας καὶ τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως Ν. Σερρών κ. Ἰ. Καραβασίλη καὶ κ. Δ. Σωτηριάδη, ἐκπροσώπων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, λαϊκῶν συνεργατῶν τῆς Σεραϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, εὐχήθηκε ἐγκαρδίως καὶ πατρικῶς, ὁ φιλόανθρωπος Θεός, νὰ εὐλογήσει πλουσίως τὸ νέο πολιτικὸ ἔτος, ὥστε νὰ εἶναι γιὰ ὅλους, χρονιὰ θερμουργοῦ πίστεως, εὐλογίας, μετανοίας, πνευματικῆς προκοπῆς, σωτηρίας, εἰρήνης, ἀγάπης, υγείας καὶ εὐημερίας.

Ἐκκλησιαστικές Σιδήσεις καί Χρονικά

«Ὁ χρόνος εἶναι πολυτίμητο
δῶρο Θεοῦ καί μέτρο τῆς
προσωπικῆς μας εὐθύνης»

Τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα εὐλόγησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Τρίτη 31 Δεκεμβρίου 2024, στίς 4:30 τὸ ἀπόγευμα, στὸ Ἐπισκοπεῖο Σερρών, παρουσία τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου, τῶν Βουλευτῶν Σερρών κ. Θεοφ. Λεονταρίδη καὶ κ. Κων. Μπούμπα, τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχου Σερρών κ. Παν. Σπυρόπουλου, τῶν Δημάρχων Σερραίων κ. Βαρβάρας Μητλιάγκα, Βισαλτίας κ. Εὐανθίας Πλιάκου καὶ Ἑμμ. Παπᾶ κ. Δημητρίου Νότα, τοῦ Διοικητοῦ τοῦ 10ου Συντάγματος ΠΖ κ. Μαυρουδῆ Θεοδωρίδη, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Ἀνδρέου Θεοδωρίδη, τοῦ Προέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Σερρών κ. Παναγιώτου Καρίπογλου, τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως Σερρών κ. Ἰωάννου Καραβασίλη, τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Σερρών κ. Ἀθανασίου Μαλλιαρά, ἐκπροσώπων τῆς Αστυνομικῆς Διευθύνσεως Σερρών καὶ λοιπῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχήθηκε ἐπίσης στοὺς ἀρχόντες τοῦ τόπου τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸ ἔργο τους, ὑγεία κατ' ἄμφω, δύναμη καὶ κάθε ἐπιτυχία στὰ καθήκοντά τους. Ἀναφέρθηκε δέ, στὴν ἀγαστὴ συνεργασία τῶν κοινωνικῶν φορέων μὲ τὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, πρὸς ὄφελος καὶ πρόοδο τῶν πολιτῶν, διαβεβαιώνοντας διτὴ τοπικὴ Ἐκκλησία

θὰ συνεχίσει νὰ λειτουργεῖ συνεργατικῶς, ὡς ἀγαθοποιὸς δύναμις καὶ θερμὴ συμπαράστατης στὴν τοπικὴ κοινωνία, ἐπ' ὠφελεία πάντοτε τῶν ἀνθρώπων. «Ἡ Ἐκκλησία μας, ἐτόνισε ὁ Σεβ., διακονεῖ μὲ πιστότητα τὸ δράμα τῆς ἐνότητος, τῆς συνεργατικότητος καὶ τῆς ὁμοψυχίας τοῦ λαοῦ μας μέσα ἀπὸ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν δυναμικὴ τῆς χριστιανικῆς μας πίστεως, τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ φιλότιμου, πού ἀποτελοῦν θεμελιακὸ στοιχεῖο τῆς ταυτότητος τοῦ τόπου μας καὶ προϋπόθεση ἐπιβιώσεως, περαιτέρω προόδου καὶ ἀνάπτυξης. Εἶναι ἀνάγκη νὰ σφύρηλατήσουμε τὴν μεταξύ μας ἐνότητα, ἔτσι ὥστε, νὰ μπορέσουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τίς προκλήσεις τῆς νέας χρονιάς. Νὰ ἀντιληφθοῦμε ὅτι, εἶναι ἀσυγκρίτως περισσότερα καὶ σπουδαιότερα ἐκεῖνα, πού μᾶς ἐνώνουν καὶ ἐλάχιστα, ἀν μὴ καὶ οὐσιαστικῶς ἀνύπαρκτα, αὐτὰ πού νομίζουμε ὅτι μᾶς χωρίζουν. Ἄς ἀγωνισθοῦμε μὲ σύνεση καὶ συνέπεια, ὥστε ὁ νέος χρόνος, νὰ γίνῃ θαλερὸ φυτῶριο

πίστεως, ἀγάπης, ἐλπίδος καί προόδου γιά τόν τόπο μας».

Ἀκολούθως, στίς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε ὁ πανηγυρικός Ἑσπερινός τῆς μεγάλης Δεσποτικῆς ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Βασιλείου τοῦ μεγάλου, Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας, στὸν πανηγυρίζοντα, ὁμώνυμο ἱερό Ναὸ Κ. Λευκῶνος, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Ὁ Σεβ. ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ φιλόρτο ἐκκλησίασμα, ἀναφέρθηκε στὴν ἔννοια τοῦ χρόνου, ὡς δῶρο τῆς θείας πρόνοιας στὸν ἄνθρωπο, ὑπογραμμίζοντας μεταξὺ ἄλλων καί τὰ ἑξῆς: «Ὁ χρόνος τῆς παρούσης ζωῆς χαρίζεται καί πιστώνεται, ἀπὸ τὴν θεία ἀγάπη στὸν καθένα μας, ὥστε νὰ τὸν ἀξιοποιήσουμε πρὸς χάριν τῆς σωτηρίας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, τὸ παροδικὸ καί τὸ ἐφήμερο, ὑπηρετοῦν τὸ οὐράνιο καί τὸ αἰώνιο. Ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ἀγωνισθεῖ ἐν Χριστῷ καί μετὰ πάντων τῶν ἁγίων, μέσα στὸν ἁγιασμένο χωροχρόνο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ὄντολογικὴ του ἀνακαίνιση καί σωτηρία. Ἔτσι ὁ χρόνος ἐξαγιαζεται καί ἀποκτᾶ οὐσιαστικὸ νόημα, ὁμορφιὰ καί ἀξία».

Ὀλίγο πρὸ τοῦ «Δί' εὐχῶν...» τῆς πανηγυρικῆς, ἑσπερινῆς ἀκολουθίας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ὡς Πρόεδρος τοῦ Δ. Σ. τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου «Παναγία ἢ Πονολύτριά», προσέφερε μαζί μὲ τοὺς σεβαστοὺς πατέρες τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, συνολικῶς 47 ὑποτροφίες σὲ

ισάριθμους φοιτητὲς καί φοιτήτριες τῆς Μητροπολιτικῆς τοῦ περιφέρειας, οἱ ὁποῖοι ἐπιδεικνύουν ἰδιαίτερη ἔφεση γιὰ μάθηση καί διακρίνονται γιὰ τὸ ἦθος καί τὴν ἐπιμέλειά τους. «Νὰ ἐνθυμῆσθε, ἀγαπητά μου παιδιά, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ὅτι οἱ θύρες τῆς μητέρας μας Ἐκκλησίας, ἡ Ὅποια ἀγιάζει, διδάσκει, ἐμπνέει, ἀναμένει, σκεπάζει, κατανοεῖ καί συγχωρεῖ, εἶναι πάντα ἀνοικτὲς γιὰ

δλους. Πολλὲς εἶναι οἱ στιγμές, πὺ ἡ ζωὴ μας ἐπιφυλάσσει δυσκολίες, θλίψεις, ἀντιξοότητες. Μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸν δρόμο, τὸν σωτήριο καί λυτρωτικὸ, διήλθαν καί οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁπῶς ὁ Ἁγ. Βασίλειος. Στίς δύσκολες αὐτὲς καταστάσεις, χρήσιμο καί ἐνισχυτικὸ εἶναι νὰ ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ θύρα τοῦ Χριστοῦ παραμένει πάντα ἀνοικτὴ, χωρὶς διακρίσεις καί ἀποκλεισμούς. Τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνώνυμο τῆς ἀληθείας, τῆς στοργῆς, τῆς ζωῆς καί τῆς ἀγάπης, τὸ δὲ κάλεσμά Του καθολικὸ καί σωτήριο».

Χριστός Ἀνέστη!
Христос воскрес!
Christ is risen!
¡Cristo ha resucitado!
المسيح قام! حقا قام!
Krishti u ngjall!
Զրիստոս յարեալ է Մեռելոց
Christus ist auferstanden!
Christ est ressuscité!
Cristo è risorto!
Cristo ressuscitou!
Hristos a înviat!
Christus resurrexit
Христос увоскрес!
Христос възкресе!
Krist uskrsnu!
Kristus vstal z mrtvých!
Chrystus zmartwychwstał!
Христос воскрес!
Христос васкрсе!
Kristus (ir) augšāmcelies!
Kristus prisikėlė!

المسيح قام

مسيح بر خاسته است! به راستی برخاسته است!

«Ωδή στην Πανύμνητο Θεοτόκο». Εκδήλωση λόγου και μέλους (Σάββατο 5 Απριλίου) του Συλλόγου Τεροψαλτών Σερρών «Ρωμανός ο Μελωδός» και της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής «Ο Αγ. Νικήτας ο Νέος» του Μαξμείου Πνευματικού Κέντρου.

Πατροπαράδοτα κάλαντα άγιου Λαζάρου από τις «λαζαρίνες» της Θρακικής Έστίας Ν. Σερρών.